

1974 சனவரி 22]

[மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்]

வருமா, இல்லையா என்ற சந்தேகம் கொள்ளாமலிருப்பதற்காக, அந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் வேறு நம்பர்கள் கொடுத்து கொண்டு வரப்படுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பல முறை இதே மாதிரி 20, 30 நிமிடங்களில் முடிந்திருக்கிறது. கேள்விகள் கொடுத்த உடனேயே இலாகாக்களுக்கு அனுப்பப்பட்டு விடுகின்றன. இதில் அமைச்சர்கள் தப்பு ஒன்றுமில்லை. இலாகாவிலிருந்து பதில் வருவதில் தாமதமாகிறது. நாம் சட்ட திட்டங்கள் வகுத்து நகல்கள் இலாகாக்களுக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். ஒரு கேள்வியை உறுப்பினர் கேட்டால் எவ்வளவு காலத்தில் பதில் வரவேண்டுமென்று குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். அது அனுப்பப்பட்டு 5, 6 நாட்கள் ஆகின்றது. இனிமேல் ஒழுங்காக நடக்குமென்று எதிர்பார்க்கின்றேன்.

3. ஆளுநர் உரையின் மீது விவாதம்—தொடர்ச்சி.

* THIRU G. VASANTHA PAI: Hon. Chairman, I beg to move some amendments to the Motion of Thanks to the Governor's Address. Before that, I would like to say something on the Governor's Address. Sir, the entire Address—.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member moved his amendments yesterday itself. He may speak straightaway on them.

THIRU G. VASANTHA PAI: Sir, I meant only speaking on the amendments.

The entire Address of the Governor is faltering in many respects for the simple reason that there seem to be some obstacles in the way of implementation of the Plans which have been categorically referred to in different paragraphs of the Governor's Address. Sir, in paragraph 3 reference is made to the 15 per cent power cut and the necessity for its continuance. In the subsequent paragraphs, reference is also made to the oil crisis, to the failure to commission the Kalpakkam Atomic Energy Plant according to schedule in 1970-71 and its postponement to the year 1977-78. Further, there is also reference to the numerous obstacles that have come in the way of the State Government by the recent Finance Commission not giving compensation to reimburse the loss of this Government on account of its implementing the Prohibition policy which was being enforced in pursuance of the Constitutional directives. All these would show without any doubt that this Government is handicapped in many respects in carrying forward their plan schemes. The details of schemes for which Central assistance has been sought are given in paragraph 15 of

[Thiru G. Vasantha Pai]

[1974 சனவரி 22]

the Governor's Address. In this paragraph, as many as nine Central Government undertakings have been referred to; and item 4 refers to intensification of oil exploration in the Cauvery basin and off the coast of Tamil Nadu. Sir, a look at this morning's papers clearly shows that the Central Government have no intention of implementing this, because it is said that the neighbouring Governments also should be consulted before this plan is implemented in the Cauvery basin or the delta. Sir, in a socialistic State when we are thinking of a Welfare State, I think these welfare schemes should be given a prominent place and it is very necessary that this Government should insist that the intensification of oil exploration in the present context of oil crisis that we are facing in this country due to Arab non-co-operation should be taken up as the first and foremost measure. If the other industries are put behind schedule, there will not be much trouble. The setting up of the Kalpakkam Atomic Plant, the Second Mine-cut at Neyveli and the intensification of oil exploration should be foremost in the order of preference and the Central Government should be asked to put forth these schemes and implement them as early as possible, so that our dependence on foreign country may be reduced to the minimum. Yesterday, the speech of my learned Friend Thiru A. R. Damodaran drew consistent applause from the Treasury Benches and all the Ministers were enjoying the onslaught which he made against the Central Government. Thiru Damodaran made it clear that our consumption of oil was only 24 million tonnes which is very much less than the consumption in foreign countries like America and other places. We were consuming only a fraction of the total of the world's consumption. If that is so, with our Barauni, Saurashtra and Kutch oil, and also the oil that may be found in the Cauvery Basin, we may be able to meet this internal crisis and may become fairly self-sufficient. Otherwise, we would have to depend continuously upon the oil from Arab countries at high cost which affects very much our balance of trade position. I am referring to this because reference is made in the Governor's Address to the failure of the Central Government to implement the Plan schemes and thereby enable the State Government to achieve their targets. Apart from this, Sir, references in paragraphs 16 and 22 of the Address are worth considering. Sir, these are days when there are Railway strikes; these are days when there is a strike in the Indian Airlines; and there are strikes in the Accountant-General's office, the

1974 சனவரி 22]

[Thiru G. Vasantha Pai]

Life Insurance Corporation and almost all public sector undertakings. All these are due to the fact that there is no proper national wage-price policy and this is referred to in paragraph 22 of the Governor's Address. Here, Sir, I would like to refer with approval to what has been stated: "We have reiterated before many Commissions including the Sixth Finance Commission the urgent necessity to evolve a national wage price policy. The present situation in which different sections of the people performing similarly arduous jobs under Government or under nationalised institutions, are remunerated unevenly is bound to lead to friction and frustration." There can be nothing truer than this and I feel that there should be a national wage price policy so that all employees doing equal work could be paid equally. Sir, this is one of the fundamental things which are enshrined in our Constitution. Article 39 says that the right to adequate means of livelihood and the payment of equal pay for equal work are some of the Directive Principles of State Policy. If that is so, a national policy is required for this purpose. Even within the framework of the State Government's ambit itself, I would like to say that discrimination could be avoided to the maximum measure. Here, I would like to mention that Article 43 of the Constitution says: "The State shall endeavour to secure, by suitable legislation or economic organisation or in any other way, to all workers, agricultural, industrial or otherwise, work, a living wage, conditions of work ensuring a decent standard of life and full enjoyment of leisure and social and cultural opportunities, and in particular, the State shall endeavour to promote cottage industries on an individual or co-operative basis in rural areas."

That it is the duty of the State to provide a decent standard of living for the citizens is enshrined in the Chapter on Directive Principles of State Policy in the Constitution.

Now, what is happening is that the State is only thinking of the employees who are immediately working for it, for the time being. The State has long forgotten the men who have put in all their labour and who are drawing pensions which are very meagre and which are not enough for them to sustain themselves and they are absolutely not kept above want. This is contrary to directive principles under Article 41. Sir, I am referring to this because there are no organisations which take up the cause of pensioned

[Thiru G. Vasantha Pai]

[1974 சனவரி 22]

persons. Except persons who have served in politics, there is hardly any chance of others getting re-employed. A person who has served in politics may be given, after his retirement, a Governorship or an Ambassadorship, but a person who has served in the Government has no chance of re-employment, after his 58th year of age. It is, therefore, our duty to see that persons who are serving in the Government and who had served the Government in the past are amply compensated for the rise in prices and inflationary tendencies that are being witnessed everyday due to the purchasing power of the rupee falling to 36 paise or less in recent times, as against its full value at the time they retired. In this connection, I have to say that it was with a tragic note that we saw the conference of the pensioners in December 1973, wherein so many resolutions were passed about the position attending on them. Sir, I desire that this Government, which have always taken a lenient view and a benign view of things, should think of these persons, especially in the context that the rules governing the commutation of their pensions date back to as early as 1871 when a foreign power was ruling here. I am just drawing the notice and attention of the Hon. Ministers as well as this House to the fact that, on medical grounds, the longevity of a person was determined as eleven years, after his retirement. On that ground, and on medical recommendations that he will not live beyond the period of eleven years, his pension was commuted at a stated figure. But, if supposing a pensioner survives that period of eleven years, what happens? Still, the Government go on making the cut in the pension, although the Government have recouped, in the eleven years the whole of the amount. Sir, this is very unfair and unjust to the person who has toiled so long for the Government. Moreover, it amounts to Government making a profit, as it were, from the pensioner's pension, because after the eleven years, he has fully paid back the amount that has been commuted. My respectful request to the Treasury Benches is that the pensioner's full pension should be restored to him.

Secondly, Sir, while for all the persons who are in service, dearness allowance and several other emoluments are being given from time to time to keep pace with the increase in cost of living, for the poor person who has retired and who has no organisations or Unions to support his cause, this linking of the price-structure with the dearness allowance and with the pension has been com-

1974 சனவரி 22]

[Thiru G. Vasantha Pai]

pletely denied. Though our Tamil Nadu Second Pay Commission has recommended as early as in 1969-70, in its recommendations at pages 764-765, paragraph 26, as item No. 3 that "a Government in a welfare State should take over the responsibility of protecting the real value of the pension from erosion through inflation. Towards this purpose, pension may be linked to the cost of living index and Dearness Allowance sanctioned at half the amount to which Government servants in corresponding pay-ranges are eligible" it was only on a recent occasion, when the Government servants were given a pay-rise of Rs. 10 that the pensioners were given Rs. 5 more. But, what about the previous increases in D.A. and other emoluments? On so many previous occasions, the Government servants got increase in emoluments, but the pensioners did not get the benefit. I request that this Government may take note of it and see that the principle adumbrated in this very salutary report of the Tamil Nadu Second Pay Commission of 1969-70 that "pension may be linked to the cost of living index and Dearness Allowance sanctioned at half the amount to which Government servants in corresponding pay ranges are eligible" is enforced. I hope, Sir, that this Government which is always thinking of the poor and downtrodden will not let the pensioners down, especially when a uniform Civil Law is being adopted and the old mandatory provisions by which a father was entitled to the protection of the son during his old age and a mother was entitled to the protection of the son during her old age and all such things are being given up by the slow process of infiltration of other concepts into a common uniform Civil Code.

Sir, my next point is that, in the present context when the minimum monthly pay that a Government servant gets is Rs. 130, no pension of any person should be less than that amount. This is my request to Government, on behalf of the persons who have been very badly treated by the Governments who have ignored the pensioners from time immemorial, depending on the directives of an outmoded legislation of the British, dating back to 1871.

Sir, I would like to say further that, in respect of teachers also, a discrimination has been practised. The Liberalised Pension Scheme extended to teachers in Aided Colleges has grossly discriminated against those who have retired earlier than 2nd October 1970. Strangely enough, the qualifying date with regard to teachers in schools and polytechnics is 1st June 1970. By making

[Thiru G. Vasantha Pai]

[1974 சனவரி 22]

the date 1st June 1970 applicable to teachers in the Colleges also, the Liberalised Pension Scheme will cover a few more cases of teachers, who have rendered meritorious service. The number of those now excluded from the coverage of that Scheme may not be so formidable. I, therefore, request the Hon. the Minister for Education to take a sympathetic view of the situation in which those teachers are placed and help them in their dire need in the present context, when wages are not keeping pace with prices and when prices are increasing along with wages while theirs is a static income.

Sir, my next point is : With so much emphasis on power-cut and so much emphasis on oil-prospecting being required and so much mention about the oil crisis having been thrust upon us, why not we, like foreign countries, introduce a five-day week? Why should people work for six days when there is not much work to do? Why not we follow the example of foreign countries and have a five-day week? Most of the companies have started it. Why not the Government also start it and enforce a five-day week? We can cut all the holidays for Pongal and other festivals and eliminate them completely. We can have a five-day week, in which working persons may probably come in a better mood to work on a Monday than when they go on Friday after their work. I would, therefore, recommend, Sir, that a five-day week should be brought into existence immediately.

Sir, I have to make only one more submission before I close. Of late, I have found that life is becoming very dangerous for the ordinary citizen.

Sir, I have had a talk with persons in the Police establishment and elsewhere. Here and there we make complaints at police stations. We find that there are not more men to attend to these because of their pre-occupation elsewhere. I do not at all doubt that they are not unnecessarily pre-occupied elsewhere. Their presence is absolutely required and I do not at all doubt, Sir, that the bandobust system which is now prevailing for every person who visits this country is very necessary. Sir, when we have got so many industries springing up and so many colonies spreading out in the City and elsewhere, it is not enough to have one police station, for example, for Adayar. Adayar in its precincts has Besant Nagar, Shastri Nagar, Indira Nagar, Bhaktavatsalam

1974 சனவரி 22]

[Thiru G. Vasantha Pai]

Nagar, Venkatrathnam Nagar, Nehru Nagar, Kamaraj Avenue, and so many other avenues around. The next police station is Industrial Estate, Guindy. So, from Guindy road up to the road abutting the Bay of Bengal, it is very difficult for Adayar Police station with a handful of men to cater to the demands of residents there. Sir, I have always found that in Adayar, and nearby new housing colonies, thefts are common. Recently, a curious case came to notice. That case was that of a Lady Lecturer in S.I.E.T. College. She was living in a particular house in Venkatrathnam Nagar. She used to take her food with another Lecturer who was her neighbour, because both were spinsters. Having gone to the next house for food, on returning to her own house in Venkatrathnam Nagar, to her utter amazement she found that even her Godrej Almirah had been broken open, and jewellery and sarees had all been removed. This is not just one incident. I can quote dozens of incidents which are happening in these colonies and if the Government do not take immediate steps, I do not say that the Police are to blame. The Police are doing excellent work with a limited number at their command. If the Government are not taking immediate steps for opening Police outposts, ordinary subjects can well be rid of all safety. Sir, while coming from the Beach, a responsible member of the medical profession was waylaid and everything he had was taken at knife-point. This happened at 6-00 or 6-30 p.m. in the evening. Sir, I want to tell you what happened day before yesterday. Thiru N. Gopala Menon was a Speaker of the Assembly in the composite Madras State. His son had bought a new car. That car number was T.M.P. 6696. He went to drop his wife at the Central Station for the Mangalore Mail on 20th night between 7-30 p.m. and 8-30 p.m. He was absent from the place from 7-30 p.m. to 8-30 p.m. By the time he returned, his new car had vanished and till today he has not got it back. Sir, this is not a solitary incident. Hijacking happened the other day in Vandalur. There are any amount of car thefts which are happening everyday from the High Court Compound where the Judiciary is situated. I know that members of the Bar had complained that their cars had vanished. Unless police protection is given, unless as in Sher Shah's time such a shadow sweeps over the world that a decrepit person fears not Rustom, things would be moving from bad to worse. We have already heard of two murders yesterday. One was a subject of discussion in the

[Thiru G. Vasantha Pai]

[1974 சனவரி 22]

Assembly. The other was a case of strangulation of a 19-year old girl whose body was in the mortuary till today. Her body has not been identified except as from Bangalore. Railway travel is becoming precarious. In these circumstances, I appeal for increase of police force exclusively for law and order and crimes. For bandobust, strikes, lock-outs and other duties a different cadre of police altogether should be recruited leaving the ordinary police to protect the interests of citizens from pilferage, plunder and crime.

Sir, before I conclude, I would like to refer to a long-standing grievance of the people of Padi in respect of which a lot of appeals have been made to this Government from as early as 12th July 1973, namely, opening a police out-post at Padi. In Padi, Sir, there are seven or eight industries like Lucas-T.V.S., Sundaram-Clayton, Wheels India Limited, Britannia Biscuit Factory and so many other factories. There are not less than 60,000 workers with their families living. Unfortunately, there is no police out-post at Padi. Then, Sir, there is no medical centre at Padi. There is no hospital at Padi. I request the Hon'ble Minister for Health as well as the Hon'ble the Chief Minister to see that a police out-post is provided and also medical facilities and a full-fledged dispensary are opened, because there are a large number of workers in this place and, therefore, it is for the Government to safeguard them in a Welfare State. Sir, with this I have finished. I once again make an appeal to the Government to go to the rescue of pensioners and also see that the law and order situation in this State is improved so that this State can be called an ideal State.

Sir, in conclusion, I have also to say that the Government should see that the prices of necessities of life do not go up and no further taxes are put on things which are absolutely necessary for life because, Sir, once prices increase, there will be a clamour for increased wages. Under no circumstances taxes should be increased unless it is necessary absolutely. Government should cut down attempts to tax more and I hope there won't be any sales tax coming in again on essential commodities in the next budget season. Thank you.

1974 சனவரி 22]

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : தலைவர் அவர்களே, மேன்மை தங்கிய ஆளுநர் அவர்கள் உரையின் பேரிலே எங்கள் கட்சி கொடுத்த திருத்தத்தை நான் ஆதரித்து சில கருத்துக்களைச் சொல்லிக்கொள்ள முன்வருகிறேன்.

ஆளுநர் அவர்களுடைய அறிக்கையைப் பார்த்தால், சென்ற வருஷங்களிலே என்ன பாட்டு பாடப்பட்டதோ அந்த அளவில்தான், எந்தவிதமான ருசியும் இல்லாமல், உணர்ச்சியும் இல்லாமல் அந்த அறிக்கையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : ருசி இருக்கிறதா என்றால், அந்த அறிக்கையைப் படித்துப் பார்க்கத்தான் கொடுத்தார்களே தவிர, கடித்துப் பார்ப்பதற்கல்ல.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : இந்த அரசாங்கத்தில் இன்னும் என்ன இருக்கிறது? விடிகள் ஏறிக்கொண்டே போகின்றன. எங்கே ருசிக்கப் போகிறது?. நாடு போகிற போக்கைப் பார்த்தால், அந்த அளவுக்கு வந்திருந்தால்கூட நாம் ஆச்சரிப்படுவதற்கில்லை. ஆளுநருடைய அறிக்கையிலே ஏழை ஜனங்களுக்கு, மத்தியதர வகுப்பினர்களுக்கு, பாட்டாளி வர்க்கத்தினருக்கு ஒரு நிறைவான உணர்ச்சி ஏற்படுத்தக்கூடிய அளவுக்கு எந்தவிதமான திட்டமும் இல்லை. முக்கியமாகப் பார்க்கப்போனால், அந்த அறிக்கையிலே இருக்கிறதெல்லாம் சப்பென்று இருக்கிறதே அல்லாமல், வேறு ஒன்றும் கிடையாது என்று சொல்லிக்கொள்வதேன்.

முதல் பாராவிலே, பெரியார் அவர்களைப்பற்றி இரங்கல் வார்த்தைகள். அது ஒன்றுதான் இப்போது முக்கியம் என்று தெரிகிறது. மற்ற ஒன்றையும் அப்படிச் சொல்ல முடியவில்லை. பெரியார் அவர்கள் நமக்கு, தமிழுக்கு, தமிழ் மக்களுக்கு, தமிழ் மொழிக்குப் பாடுபட்டது தமிழ் நாட்டைத் தெரிந்தவர்கள், ஒவ்வொருவருக்கும் தெரிந்திருக்கும். தெரியாதவர்கள் இருக்க முடியாது. பெரியார் அவர்களைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதுதான். அவரைப் பற்றித் தெரியாதவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. சந்தேகமாக இருக்கிறது. நாட்டிலே கொஞ்சம் விவரம் அறிந்த நாளிலிருந்து, குழந்தையிலிருந்து பெரியார் அவர்களுடைய வரலாற்றைத் தெரியாமல் இருக்க முடியாது. இதை எதற்காகச் சொல்கின்றேன் என்றால், அன்றைக்கு இரங்கல் தீர்மானத்திலே எனக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்று நினைத்தேன். கட்சித் தலைவர்கள் தான் பேச வேண்டும் என்கின்ற விதி இருப்பதனாலே, அதிலே கலந்துகொள்ள முடியவில்லை. பெரியாரைப் பற்றி திரு. செங்கொட்டு வேலப்பகவுண்டர் அவர்

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்] [1974 சனவரி 22]

கள் நேற்றுச் சொன்னார்கள். அவர் எங்கள் ஊர்க்காரர். நாங்கள் எல்லாம் பக்கத்து கிராமங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆகையால் பெரியார் அவர்களுக்கு எங்களுடைய வரலாறு பூராவுமே தெரியும். எங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவன் என்ன, அய்யர் ஆயிற்றே, பெரியாரைப் புகழ்ப் பார்க்கிறாரா என்று நினைக்கலாம். நினைக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. பக்கத்திலே உள்ள ஊரிலே இருந்ததனால், அவரோடு பல வருடங்களாகப் பழக்கக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்கு நேர்ந்தது. என்னுடைய குடும்பத்தைப்பற்றி, என் தாத்தா, முத் தாத்தா பற்றியெல்லாம் அவருக்குத் தெரியும். எனக்குத் தெரியாததைப் பற்றியெல்லாம் அவர்கள் சொன்னார்கள். எதற்காகச் சொல்ல விரும்புகிறேன் என்றால், எங்கள் ஊர் நகராட்சித் தேர்தல் நடக்கும்போதெல்லாம், அவர்கள் வருவார்கள். இந்த நகராட்சித் தேர்தலில் “இங்கே ஒரு அந்தணர் இருக்கின்றாரே, இந்த எலக்ஷனில் பார்ப்பனர் அவர்களை அனுமதிக்கலாமா” என்று இங்கிருந்து ஒரு கோஷ்டி கேட்கப்போயிற்று. மேடைக்கு அருகில் ஒரு 100 கஜ தூரத்திலே நானும் பெரியார் அவர்களைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று நின்று கொண்டிருந்தேன். அந்த மாதிரிக் கேட்டபோது, பெரியார் அவர்கள் “அதைப் பற்றி என்னய்யா? அவர் அந்தணர் தான். அதைப்பற்றிக் கவலைப் படத் தேவையில்லை. நீங்கள் சொல்கிறதப்போல் தப்பு ஒன்றும் பண்ணுபவர் அல்ல” என்று சொன்னார்கள். பெரியார் அவர்களிடத்திலே சர்டிபிகேட் வாங்கியவன் நான் ஒருவன்தான் என்று நினைக்கிறேன். அந்தக் காலத்திலே தான் (அவையில் சிரிப்பு). ராஜாஜி அவர்கள் காலத்திலேயே என்று நினைக்கின்றேன். பெரியார் அவர்கள் மேலும் அந்த கோஷ்டியினரிடம் சொன்னார்கள். ‘அவர் குடும்பத்தைப்பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் அவருக்கே தெரியாது என்னென்ன அதிகமாக. அவர் இங்கு வந்து எப்படி மாட்டிக் கொண்டார்’ என்று அவர்களைக் கேட்டார்கள். அந்தச் கூட்டத்தில் இருந்து நானும் இதைக் கேட்டேன். மிக்க சந்தோஷத்துடன் இங்கிருந்து அவரிடம் போனேன். மாலையையும், ஒரு கைத்தறித் துண்டையும் அவர் கழுத்திலே போட்டேன். உடனே பெரியார் அவர்கள் அவர்களிடம், “பார்த்தீர்களா, நீங்கள் எல்லாம் என்னமோ சொன்னீர்களே. எப்படி என்னிடம் வந்து மாலை போடுகிறார் என்று பார்த்தீர்களா? அவர்தான் இங்கே தலைவராக இருக்க வேண்டும்” என்று முதல் திருப்பத்திலேயே சொல்லி விட்டார்கள். “வசிஷ்டர் வாயால் பிரம்ம ரிஷி” என்று சொல்வதுபோலச் சொல்லிவிட்டாரே என்று எல்லோரும் எனக்கு மாலைபோட்டுவிட்டார்கள். 5, 6 வருடங்களுக்குப் பின்னர் இன்னொரு பை-எலக்ஷன் வந்தது. அப்போது சிலர், மறுபடியும் எலக்ஷன் வந்துவிட்டது, மறுபடியும் இவரே வந்துவிடுவார் போல் இருக்கிறது என்று

1974 சனவரி 22]

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்]

பெரியார் அவர்களிடத்திலே சொன்னார்கள். அந்த கோஷ்டியிடம் அவர் ஏதாவது இதுவரையில் பண்ணியிருக்கின்றாரா என்று கேட்டார்கள். அதைப் பின்னர் சொல்கிறோம் என்றார்கள். இனிமேல்தான் பார்க்கப் போகிறீர்களா? இந்த 5 வருடங்களாக ஏதாவது தவறு உண்டா? ஆகவே தீக்ஷிதரே இருந்தால் ரொம்ப நல்லது என்று கூறினார்கள். அவர் சொன்னதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தேன். தமிழ் நாட்டிலே முதன் முதலாக திருச்சிராப்பள்ளியில் அவருக்கு சிலை வைத்தபோது, நான் அந்தக் குழுவின் உபதலைவராக இருந்திருக்கிறேன். அவரோடு அதிகமாகப் பழக்கக்கூடிய வாய்ப்பு அப்போது எனக்கு ஏற்பட்டது.

எப்போது பார்த்தாலும் தேர்தல்களுக்காக பெரியார் அவர்கள் சுற்றுப் பயணம் பண்ணுவார்கள். அவர்களுடன் கூட அவருடைய வேனிலே உட்கார்ந்து கொண்டே சில கிராமங்களுக்குப் போய் பிரச்சாரம் பண்ணக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்கு இருந்தது. இன்னும் அவர் இருந்திருந்தால், நமக்கு பல கோடி பொருள் இருப்பது போல ஆகும். தேர்தலுக்கு 4 மாதம் இருக்கிறது. அவர் இருந்தால் எனக்கு ஆயிரக்கணக்கான ஓட்டுக்கள் கிடைத்திருக்கும், அப்படிப்பட்ட வாய்ப்பு இருந்தது. எனக்கு அந்தப் பிராப்தம் இல்லை. மூன்றாவது தடவையாக நான் வந்திருப்பேன். அவருக்கு இப்போது வயது 95. அவர் சீர்திருத்தவாதியாக இல்லாமல், பகுத்தறிவுவாதியாக இல்லாமல் இருந்தால், இந்த 40, 45 வருடங்களில் நாடு என்ன அளவிலே போயிருக்குமோ தெரியாது. சுதந்திரம் கிடைத்திருக்குமா? சுதந்திரம் எப்படி வாங்க முடியும்? நாட்டிலே பிரிவினை மனப்பான்மை, கெடுதல் மனப்பான்மை, ஜாதிக் மனப்பான்மை, மதப் பிரச்சினை இவைகளை ஒழித்தால்தான் சுதந்திரம் வாங்க முடியும் என்று தலைவர்கள் சொன்னதால்தான், இவைகளை எல்லாம் நீக்க அதிலே தைரியமாக பெரியார் அவர்கள் இறங்கினார்கள். அப்படிப்பட்ட பெருந்தலைவரை நாமெல்லாம் இழந்திருக்கிறோம். அவருடைய ஆன்மா சாந்தியடைய வேண்டுமென்று உதட்டளவில் பேசினால் மட்டும் போதாது. அவருடைய தத்துவங்களை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டும். அவருடைய ஆன்மா சாந்தியடைய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு ஆளுநர் உரையின்மீது தொடர்ந்து பேச விழைகிறேன்.

நாட்டிலே முக்கியப் பிரச்சினை விலைவாசி ஏற்றம் தான். இதற்கு முன்னாலே விலைவாசி ஏறும், இறங்கும், கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இப்போதுள்ள நிலைமையில் ஏறிய விலைவாசி மேலும் ஏறிக்கொண்டே போகிறது. பணக்காரர்கள், முதலாளிகள் இவர்களைப்பற்றிக் கவலையில்லை. சம்பளம் வாங்குகிறவர்களைப் பற்றியும் கவலையில்லை. தினக் கூலிக்காரர்கள் இந்த விலைவாசி ஏற்றத்தில் எப்படிக்க காலட்சேபம் பண்ண முடியும்? விலைவாசி ஏற்றத்தைப் பார்க்கிற

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்] [1974 சனவரி 22]

போது, பயங்கரமாக இருக்கிறது. அரிசிப்பற்றாக்குறை இந்த நாட்டில் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். அதனால் விலை குறைந்ததா என்று கேட்கிறேன். இப்போதும் படி அரிசி 2 ரூபாய்க்கு மேல் விற்கிறது. பற்றாக்குறையா, இல்லையா என்பதைப் பற்றி மக்களுக்கு என்ன கவலை? விலை ஏறாமல் இருக்கிறதா என்பது தான் அவர்கள் கேள்வி. ஐ.ஆர். 8 அரிசி கூட மலிவான விலையில் கிடைக்கவில்லை. முன்பெல்லாம் 5 ரூபாய் எடுத்துக்கொண்டு போனால், அரிசி மூட்டையில் கட்டிக்கொண்டு வர வேண்டும். இன்று 5 ரூபாய் நோட்டை எடுத்துக்கொண்டு போனால் ஒரு பை நிறைய வஞ்சன சாமான் கூட வாங்கி வர முடியாது. அவ்வளவு விலை வாசிகள் ஏறிப் போய்விட்டன. முக்கியமாக தாய்மார்கள் உபயோகப்படுத்துகிற பருப்பு, மிளகாய், இவைகளின் விலை ஏறிப் போயிருக்கிறது. உளுந்து விலை ஏறிப்போயிருப்பதைப் பார்த்தால், கண்ணில் ரத்தம் வருகிறது. உளுந்து சாதாரண காலத்தில் ஒரு படி 1½ ரூபாய் விற்பது, இப்போது திடீரென்று 4 ரூபாய், 5 ரூபாய் அளவிற்கு விற்கிறது. தமிழ் நாட்டில் தான் அதிகமாக உளுந்தை உபயோகிப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். வடை, போண்டா, இட்டிலி இவைகளுக்கு உளுந்து தேவைப்படுகிறது. இப்போது ஓட்டலில் போனால் இட்டிலி, போண்டா இவைகள் பறந்து போய் விடுமோ என்ற அளவில் மெலிந்து இருக்கின்றன. அவ்வளவு மெலிந்து, சிறிதாகப் போய்விட்டன. ஓட்டல்களில் பேனை நிறுத்தி விடுகிறார்கள். கேட்டால் இட்டிலி, போண்டா பறந்து விடும் என்று பதில் சொல்கிறார்கள். அந்த அளவிலே விலை ஏறியிருக்கிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : காலையில் வானிலே ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் புயல் வருமா வராதா என்று பார்த்து புயல் வருமென்றால், அப்போது எடுத்துக் கொண்டு போகக்கூடாது.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : சாதாரண மக்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய சாமான்கள் விலை ஏறிக்கொண்டே போனால், 5 ஆண்டுத் திட்டங்களாலோ அல்லது 7 ஆண்டுத் திட்டங்களாலோ என்ன பயன்? ஒரு தேங்காய் விலை 1 ரூபாய்க்கு மேல் விற்கிறது. முன்பு ஆயிரம் 170 ரூபாய்க்கு விற்பது, இன்று ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் விற்கிறது. அதிராம்பட்டணம் தேங்காய் 1,200 ரூபாய்க்கு மேல் விற்கிறது. ஓட்டல்களில் தேங்காய்ச் சட்டினி இப்போது போடுவதில்லை. கடலைப் பிண்ணாக்குச் சட்டினியா, கிழங்குச் சட்டினியா என்று தெரியவில்லை. சந்தேகப்பட்டுக்கொண்டு தான் சாப்பிட வேண்டும். முன்பெல்லாம் தாய்மார்கள் 3 காசு கொடுத்து தேங்காய் வாங்கி சாம்பார் செய்வார்கள். இந்தக் காலத்திலே தேங்காயைப் பார்த்து வெகு நாள் ஆயிற்று. தேங்காய் எண்ணெய் ஒரு கிலோ 18½ ரூபாய் விற்கிறது. என்னையோ குடுமி

1974 சனவரி 22] [திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்]

வைத்திருந்தால் இந்த விலையில் எண்ணெய் தடவுவது மிகவும் கஷ்டம். கிராப் வைத்துக் கொள்கிறவர்கள் கூட எண்ணெய்க்குப் பதில் தண்ணீர் தடவிக் கொள்ள வேண்டிய நிலை வந்திருக்கிறது. இந்த அளவிலே விலை ஏறிக்கொண்டு போவதைப் பார்த்தால், ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. நல்லெண்ணெய் படி 11 அணு விற்பது இன்றையதினம் 9 ரூபாய் விற்கிறது. போள தீபாவளிக்கு ஸ்நானம் செய்தது. இனி அடுத்த தீபாவளிக்குத்தான் கடன் வாங்கி எண்ணெய் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். அந்த அளவிற்கு அந்த எண்ணெயின் விலை ஏறியிருக்கிறது. ஒருவர் தடுக்கி விதியில் விழுந்தால் அடகுக்கடை முன்னால்தான் விழவேண்டும். இப்படி 6 அடிக்கு ஒரு கடை விதம் அடகுக் கடை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது எதைக் காட்டுகிறதென்றால், மக்களுடைய ஏழ்மைத் தனத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. மக்கள் தங்களுடைய பொருள்களை அடகு வைத்து பணம் வாங்கி வஞ்சக சாமான் வாங்கி குடும்பம் நடத்த வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. இதைப்பற்றி ஆளுநர் அவர்கள் உரையில் இல்லை. இதன் பேரில் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்தால் தான், மக்களுடைய பொறுமையைச் சமாளிக்க முடியும்.

(மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் தலைமை)

அவர்களுடைய பொறுமையைச் சோதிக்கக் கூடாது. ஆகவே உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த வேலையில்லாத் திண்டாட்டப் பிரச்சினை. சதந்திரம் கிடைத்தபோது 12½ சதவீதம் தான் படித்தவர்கள் எண்ணிக்கை. 27 வருஷத் திற்குப் பிறகு 30 சதவீதம் தான் ஏறியிருக்கிறது. இந்த ஆண்டில் 100 கோடி ரூபாய்க்குமேல் கல்விக்காக ஒதுக்கியிருக்கிறோம். அதில் சந்தேகமில்லை. இங்கே 35 சதவீதம் இருக்கிறது. அதற்கு மேலே போகக் காணோம். இப்படி படித்தவர்கள் எண்ணிக்கையில் 70 லட்சத்திற்கு மேல் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். நம் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரை, 4 லட்சத்திற்கு மேல் படித்து வேலையில்லாமல் இருக்கிறவர்கள் எண்ணிக்கை இருக்கிறது. காலையில் எழுந்தவுடன் இளைஞர்கள் இந்து பத்திரிகை, மெயில் பத்திரிகை இப்படி பத்திரிகைகளை வாங்கி 'வாண்டட்' காலத்தைப் பார்க்கிறார்கள். அப்ளிகேஷன்களைப் பூர்த்தி செய்து அனுப்புகிறார்கள். அவர்கள் விண்ணப்பங்களுக்கு ஸ்டாம்பு கூட வாங்க முடியவில்லை. இப்படி வேலையில்லாமல் 2, 3 வருஷங்கள் இருந்தால், அவர்களுக்கு வயது 24 ஆகிவிடுகிறது. என்ன செய்வது, வேலை கிடைக்க வில்லையே, போராட்டம் பண்ணலாமா என்ற நினைப்பு அவர்களுக்கு வருகிறது. பெண்கள் பள்ளிகளில், கல்லூரிகளில் படிக்கிறார்கள். அவர்களிடையேயும்

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்; [1974 சனவரி 22]

வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் இருக்கிறது. எப்படி பத்திரிகைகளின் விற்பனை அதிகமாக ஆகிவிட்டது என்று பார்த்தால், இந்த 'வாண்டட்' காலத்தை பார்ப்பதற்காகத் தான் பத்திரிகைகளை அதிகமாக வாங்குகிறார்கள். தப்பித் தவறி 100 வேலை காலியிருக்கிறதென்றால், ஆயிரக்கணக்கில் வருகிறார்கள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவரவர்களே, பெண்கள் படித்து வேலை கிடைக்கவில்லை என்பதற்காகத் தான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் பெண்கள் கல்லூரி வாசலில் சென்று மறியல் செய்தார்களாவென்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: அதற்குப் பதில் சொல்கிறேன். பெண்கள் கல்லூரியில் நான் மறியல் செய்ததற்குக் காரணம் அங்கே எந்த அசம்பாவிதமும் நடக்கக் கூடாது என்பதற்காகத் தான். என்னைப் போன்ற வயோதிகர்கள் கலந்துகொண்டு எந்த வித அசம்பாவிதமும் நடக்கக் கூடாது என்பதற்காக நான் கலந்துகொண்டேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: நீங்கள் மறியல் செய்த போட்டோ பத்திரிகையில் வெளியாகியிருக்கிறது. பெண்கள் கல்லூரி வாசலில் 20 மாணவர்களோடு தாங்களும் உட்கார்ந்து உண்ணாவிரதத்தைத் தொடங்கி வைத்திருக்கிறீர்கள். கடைசி வரை, கல்லூரி மூடுகிற வரை அமர்ந்தீர்கள். பத்திரிகையிலே செய்தி போட்டு, படங்கள் வந்திருக்கின்றன. வேண்டுமானால் நாளைக்கு இங்கே அந்தப் புகைப்படத்தைக் கொண்டுவந்து காட்டுகிறேன். பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறது.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: நான் அதை மறுக்கவில்லை. ஒத்துக் கொள்கிறேன். மாணவர்கள் எந்தவித அசம்பாவிதத்திலும் ஈடுபடக் கூடாது என்று தான் கலந்துகொண்டேன். போகிற, வருகிற வண்டிகளைத் தடுத்தேனா? போகிற, வருகிற வண்டிகளைக் கொளுத்தினோமா? சப்-இன்ஸ்பெக்டரைக் கொளுத்தினோமா?

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: கல்லூரி வாசலில் குறுக்கே உட்கார்ந்து வெளியேயிருந்து யாரும் உள்ளே போக முடியாமல், உள்ளேயிருந்து யாரும் வெளியே போக முடியாமல் மறியல் செய்தீர்கள்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: வண்டிகளை உள்ளே போக அனுமதித்தோம். மாணவிகளை, ஆசிரியர்களை உள்ளே போக அனுமதித்தோம். எந்த விதமான குறையுமில்லை. சாத்விக முறையில் நாங்கள் தான் பட்டினி கிடந்

1974 சனவரி 22] [திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்]

தோம். யாருக்கும் எந்தவித இடையூறில்லை. எந்தவித அசம்பாவிதமும் நடக்காமல் காந்திய வழியில் அதை நடத்தினேன். நான் உட்கார்ந்திருக்கிற போது, போட்டோ எடுத்து அனுப்பியிருக்கிறார்கள். வேறு ஒன்றும்ல்லையே.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: உங்கள் நோக்கம் என்ன? மாணவர்கள் சில ஆண்கள் கல்லூரிகள் மூடியிருக்கும்போது பெண்கள் கல்லூரியும் மூடப்பட வேண்டும் என்று கிளர்ச்சி செய்தார்கள். நீங்களும் அவர்களோடு அமர்ந்துகொண்டு அதற்கு ஆதரவு கொடுத்தீர்கள். இது உண்மையா இல்லையா என்றுதான் கேட்கிறேன்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: தலைவரவர்களே, மறுபடியும் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மாணவர்கள் அனைத்துத் தலைவர்களிடமும் கேட்டுக் கொண்டது போல் என்னிடமும் வந்து, 'இன்றையதினம் நாங்கள் உண்ணா விரதம் இருக்கப்போகிறோம். அதற்கு நீங்கள் வந்து உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும். நாங்கள் எந்தவிதமான ஆர்ப்பாட்டத்திலும் ஈடுபடவில்லை, யாருக்கும் எந்தவிதமான இடையூறும் இல்லாமல், எங்கள் கோரிக்கையை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு போவதற்கு நீங்கள் ஆதரவாக இருக்க வேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: என்ன கோரிக்கை என்று கேட்கிறேன். கோரிக்கை என்ன? பெண்கள் கல்லூரியை மூட வேண்டும் என்பது கோரிக்கை.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: நான் திரும்பவும் ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. பாளையங்கோட்டை சம்பவத்தின் பேரிலே நடவடிக்கை எடுத்து, நீதிபதி நடத்திய விசாரணையில், நீதிபதி டிவித்த தீர்ப்பின் பேரிலே எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படாமல் இருக்கிறதே, இதை சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுபோவதற்காக ஜனநாயக ரீதியில் இந்த சாத்திய உண்ணாவிரத மறியல் போராட்டத்தை நடத்த வேண்டும் என்பது தான் என்னை. இதில் தவறு இல்லையே?

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: கல்லூரி வாயிலின் குறுக்கே உட்கார்ந்து கொண்டு உள்ளே யாரும் போக முடியாமல், உள்ளேயிருந்து யாரும் வெளியே வரவொட்டாமல், வெளியிலிருந்து யாரும் உள்ளே போக முடியாமல் குறுக்கே உட்கார்ந்துகொண்டு மறியல் செய்தீர்கள். மாணவியர் வெளியே வந்து விட வேண்டும் என்று சொன்னீர்கள்.

[1974 சனவரி 22]

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: நான் கூப்பிடவில்லை. 'எங்கள் கல்லூரி மூடியிருக்கின்றது. உங்கள் கல்லூரியும் மூடப்பட வேண்டும்' என்று மாணவர்கள் சொன்னார்கள். நான் அவர்களைத் துண்டிவிடவில்லை. அவர்கள் தான் என்னை இழுத்துக்கொண்டுபோய் உட்கார வைத்தார்கள். நான் ஒன்றும் அதை மறுக்கவில்லை. உங்கள் காலத்திலே எவ்வளவோ 'அஜிடேட்' பண்ணினீர்கள். அப்படியெல்லாம் இல்லை இது. இப்போது நடந்ததை மறைத்துப் பொய் சொல்லவில்லை. மறுக்க முன்வரவில்லை. நடந்ததை மறுபடியும் மறுபடியும் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் மேற்கொண்டு பேசவும்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: ஆகவே இந்த நாட்டிலே படித்தவர்கள் இடையிலே ஏறத்தாழ 30 சதவிகிதம் பேர் வேலையில்லாமல் அல்லல் படுகின்றார்கள். இப்படி லட்சக்கணக்கானவர்கள் திண்டாடும்போது...

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: தலைவரவர்களே, இப்படிப்பட்ட போராட்டங்களிலே முன்னேற்றக் கழகம் ஈடுபட்ட நேரத்திலே கல்லூரிகள் மூடப்பட வேண்டும் என்று சத்தியாக்கிரகம் செய்தார்களா? அல்லது மாணவர்களிடம் போய் 'கல்லூரிக்குப் போகாதீர்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டு அவர்களோடு ஒப்பந்தத்திற்கு வந்திருக்கிறோமா? அல்லது அவர்களோடு சேர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டு உண்ணாவிரதம் என்று ஆரம்பித்தோமா?

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: 1965-ல் நடைபெறவில்லையா? எவ்வளவோ நடந்திருக்கின்றது. வேண்டுமானால் இரண்டு நாள் லீவு போட்டு விட்டு இதைப் பற்றியெல்லாம் நன்றாகப் பேசலாம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவரவர்களே, எனக்குள்ள வருத்தமெல்லாம் நமது தீக்ஷிதர் போன்ற பெரியவர்கள் கல்லூரிகள் நடைபெற வேண்டும் என்றுதான் விரும்பியிருக்க வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு, ஏதோ மாணவர்கள் கூப்பிட்டார்கள், அதற்கு நான் உடன்பட்டேன் என்று சொல்லுவது வருந்தத்தக்கதாகும். நமது தீக்ஷிதர் போன்றவர்கள் மாணவர்களுக்கு அறிவுரை கூறவேண்டிய வயதையும், அனுபவத்தையும், அறிவாற்றலையும் பெற்றவர்கள். இப்படிப்பட்டவர் மாணவர்களுக்கு நல்லதொரு பாதையைக் காண்பிர்ப்பதற்குப் பதிலாக அவர்களோடு போய் உண்ணாவிரதம் என்று சொல்லிக் கொண்டு, கல்லூரியின் முன்னால் அதிதும் பெண்கள் கல்லூரியின் முன்னால் உட்கார்ந்துகொண்டு மாணவியரைப் பார்த்து 'நீங்கள் கல்லூரிக்குச்

1974 சனவரி 22]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

செல்லாதீர்கள்' என்று கேட்டுக்கொண்டது, அதிலும் அப்பெண்கள் கல்லூரியின் முதல்வர் அவர்களே வந்து, 'நீங்கள் இதில் ஈடுபட வேண்டாம்' என்று கேட்டுக்கொண்ட பிறகும், நீங்கள் கலெக்டரிடம்போய் அக்கல்லூரி மூடப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டது, இதுபோன்ற மரபுகளை இப்படிப்பட்ட பெரியவர்கள் வளர்க்கக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் இதைக் குறிப்பிட்டேனே தவிர வேறில்லை.

திரு. ஒய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : அசம்பாவிதம் ஏதும் நடைபெறக்கூடாது என்ற ஒரே காரணத்திற்காகத்தான் நான் உட்கார்ந்தேன். நான் யாரையும் எந்தவிதத்திலும் துண்டிவிடவில்லை. ஆக இப்படி நாட்டிலே படித்தவர்களிடையிலே 30 சதவிகிதம் பேரும் மற்றவர்களிடத்திலே மொத்தத்திலே 70 சதவிகிதம் பேரும் வேலையில்லாமல் கஷ்டப்படுகின்றார்கள் என்பதையும் இந்த அறிக்கையில் சுட்டிக்காண்பித்திருக்க வேண்டும். நமது மாநிலத்திலே மாநில ரீதியிலே 30 சதவிகிதம் பேரும் தேசிய லெவலில் 70 சதவிகிதம் பேரும் வேலையில்லாமல் திண்டாடும் நிலைமையைப் பார்க்கிறோம் இன்றைக்கு. இதோடு விலைவாசிப் பிரச்சினை. அது கட்டுக்கடங்காமல் போய்க்கொண்டே இருந்தால், யாராவது குடும்பம் நடத்த முடியுமா என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

சொத்து சதத்திரம் இருந்தால்கூட, குடும்பம் நடத்த முடியவில்லை என்ற நிலைமை இருக்கும்போது, வேலையும் இல்லையென்றால், அப்படிப்பட்டவர்களுடைய நிலைமையைப்பற்றி நாம் கவனிக்க வேண்டும். இப்படி கட்டுக்கு அடங்காமல் போய்க் கொண்டிருக்கும் விலைவாசியைப்பற்றியும் பயங்கரமான அளவிற்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும் இந்த வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பற்றியும் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். இவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு ஏதாவது நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். படித்த 30 சதவிகிதம் பேரில் இவ்வளவுபேர் வேலையில்லாமல் திண்டாடுகிறதைப் பற்றி இருக்கிறது. பாக்கி 70 சதவிகிதத்திலே எவ்வளவு பேருக்கு வேலை இல்லை என்பது நமது கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்படவில்லை, அதுபற்றி ஏதாவது புள்ளி விவரம் இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. இதைப்பற்றியெல்லாம் கவர்னர் உரையில் எதுவும் கானோம்

சமீபத்தில் இளைஞர் அணியிலே பட்டதாரிகள் சில பேருக்கு வேலை கொடுப்பதாக ஒரு அறிக்கையைப் பார்த்தேன். எப்படிப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள் என்று பார்த்தால், அதில்கூட கட்சிக் கண்ணோட்டத்துடன் தான் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். அதில் எல்லோருக்கும் சமமாக வாய்ப்பு அளிக்கப்படவில்லை. அடுத்து, தொழில் நுட்பக் கல்வி பெற்றவர்களிடையே

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர திசுதிதர்] [1974 சனவரி 22]

நிலைமை என்ன என்று பார்த்தால், எவ்வளவோ பேர் ஐ.டி.ஐ., ஐ.ஐ.டி. இன்னும் ஆசிரியர்கள் ட்ரெயினிங் என்றெல்லாம் படித்துவிட்டிருக்கின்றார்கள். இப்படிப் படித்த அவர்களிடையிலே ஏராளமான பேர் வேலையில்லாமல் இருக்கின்றார்கள். அதிலே முன்னேற்றம் அடைந்த வகுப்பினர்கள் என்று சொல்லுபவர்களிடத்திலேகூட வேண்டாம், பின் தங்கிய வகுப்பினர் என்று சொல்லும் அரிசனங்களிடையிலே படித்த இளைஞர்கள் ஏராளமான பேர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கின்றார்கள். இந்த வேலையின்மையை எப்படிப் போக்க இருக்கின்றார்கள் என்று தெரியவில்லை. இதையெல்லாம் பார்த்தால், நாட்டின் நிலை ரொம்பவும் பயங்கரமாக இருக்கின்றது. அப்படி இருக்கும் நிலையைப்பற்றி இந்த உரையில் ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை.

அடுத்தது விவசாயிகளுடைய பிரச்சினை. நம் நாட்டிலே உள்ள மக்கள் தொகையில் 100க்கு 70 பேர் விவசாயத்தில்தான் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள். விவசாயத்திலே உற்பத்தி பெருகினாலும் குறைந்தாலும் அவர்களுக்கு பிரச்சினை யாகத்தான் இருக்கின்றது. குறைந்தால் அவர்கள் வாங்கும் பொருள்களின் விலையில் அவர்கள் ஒன்றையும் வாங்கவே முடிவதில்லை. அதிகமாகி விட்டால், உற்பத்தி செய்யும் பொருளுக்கு அடியோடு விலை குறைந்து விடுகிறது. இன்றைக்கு அவர்கள்தான் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகின்றார்கள். பாசன வசதிகள் கணிசமாகப் பெருகவில்லை கடந்த சில வருஷங்களாக. இப்போது இந்த ஹேமாவதி அணையைக் கட்டிவிட வேண்டும் என்று அடிக்கடி சொல்லுகின்றார்கள். அது கட்டப்பட்டால் இருக்கும் பாசன வசதிகூட இல்லாமல் போகும் ஆபத்து வந்துவிடுமேபோல இருக்கின்றது. அந்த அணையைக் கட்டிவிட்டு இப்போது மேட்டூருக்கு வரும் தண்ணீரையும் அவர்கள் நிறுத்திவிட்டால், தஞ்சை மாவட்டத்திலே 10, 12 லட்சம், திருச்சியிலே சில லட்சம் என்று கிட்டத்தட்ட மொத்தமாக 20 லட்சம் ஏக்கருக்கு இப்போதுள்ள பாசன வசதி அடியோடு போய்விடும். இப்போது நாம் பயிரிடும் நிலத்திலே கிட்டத்தட்ட 40 சதவிகிதம் நிலங்களுக்குத்தான் முறையான பாசன வசதியிருக்கின்றது என்றாலும், அதற்கு வரும் ஆறுகள் எதுவும் நம் மாநிலத்திலே இல்லை. பக்கத்திலே உள்ள மாநிலங்களிலிருந்துதான் வருகின்றது. அந்தத் தண்ணீர் தங்களுக்கு வேண்டும் என்று சொல்லி, அவர்கள் அதைத் திருப்பிவிட்டால் என்ன ஆகுமோ என்று தெரியவில்லை. இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான நிலைமைகளைத் தடுப்பதற்கு என்ன நடவடிக்கைகளை எடுக்க இருக்கிறோம் என்று ஆளுநர் உரையில் ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை.

பாசனத்தில் இவ்வளவு கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. எப்படியோ இவைகளைச் சமாளித்து பயிர் வைக்கிறோம் என்றால், அதற்கு வேண்டிய உரம் விவசாயிகளுக்குக் காலாகாலத்திலே கிடைக்கிறதே இல்லை. மழை, காற்று

1974 சனவரி 22] [திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்]

என்று இவ்வளவையும் மீறி நமது விவசாயிகள் பயிர் வைக்கின்றார்கள். ஆனால் உரத்தைக் கொடுக்கிறதில்லை. உரம் இல்லையென்று சொன்னால், உடனே மத்திய சர்க்காரைக் காட்டிவிடுகின்றார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மத்திய சர்க்காருக்குத் தான் மனுப்போடுவது, இதுதான் இன்றுள்ள நிலை. அன்றையதினம் காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சியிலிருந்தபோது அடிக்கடி சொன்னார்கள், எதற்கு எடுத்தாலும் டெல்லிக்குக் காவடி எடுக்கிறார்கள் என்று. இன்றைக்குக் காவடி எடுக்கிறார்களே அது வெறும் காவடியா அல்லது கோவிந்தா அரோகரா என்று காவடி எடுக்கிறார்களா என்று தெரியவில்லை. காங்கிரஸ் ஆட்சியிலே சொன்னார்கள் எதற்கெடுத்தாலும் மத்திய அரசுக்கு காவடி எடுக்கிறார்கள் என்று. ஆனால் இன்றைக்கும் அந்த நிலை மாறவில்லை. காங்கிரஸ் ஆட்சி போய் 6, 7 வருஷம் ஆகிறது. நிலைமை மாறவில்லை. உரம் வேண்டுமென்று கேட்டால், கணக்குப்பின்னையிடம் போய் ஸ்டீட்டிபிகேட் கொண்டு வா என்கின்றார்கள். பிறகு மணியக்காரரிடம் போக வேண்டும். அதற்கு மேலே இந்த கிராம சேவக்குகள் இருக்கின்றார்களே, அவர்களுக்குப் போய் நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டும். இவ்வளவு செய்து ஸ்டீட்டிபிகேட் வாங்கிக்கொண்டு வந்தால், அவர்கள் கோவாபரேடிவ் சொசைட்டியிடம் போய் உரத்தை வாங்கிக்கொள் என்று பெர்மிட் கொடுக்கின்றார்கள். அங்கே போய்ப் பார்த்தால், எப்படி உரம் வருகிறது, எப்படி வந்த உரம் மாயமாய் மறைந்துபோய் விடுகிறது என்றே தெரியவில்லை. என்ன பண்ணுவது என்றே தெரியவில்லை. சரியான காலத்திலே பயிருக்கு உரம் போட்டால்தான் பயிர் வரும். ஆனால் காலத்திலே கொடுக்கிறதில்லை. உழும்போது போட வேண்டிய உரத்தை ட்ரலிங் செய்யும் போது கொடுக்கிறார்கள். என்ன பண்ணுவது? எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு விவசாயம் செய்கிறார்கள். விவசாயிகள் எல்லாம் பெரும் கடனில் மூழ்கிப் போயிருக்கிறார்கள்.

இன்னும் ஒன்றைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பூச்சி மருந்து என்று பஞ்சாயத்து யூனியனில் தருகின்றார்கள். தருகின்றார்கள் என்று சொல்வதை விட விவசாயிகள் தலையில் கட்டிவிடுகின்றார்கள். எல்லாம் காலாவதி ஆகிவிட்ட மருந்து. முசிரி தாலுக்காவிலே 4½ டன் ஷார்ட்டேஜ் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஸ்டாக் கணக்கைப் பார்த்தால், குறைவாக இருக்கிறது. உரத்தை பயிர்கள் சாப்பிடுவதற்குப் பதிலாக மனுஷன் சாப்பிடுகிறார்கள். 4½ டன். கேட்பாரில்லை. இப்போது பயிருக்கு கடலைப் பிண்ணாக்கு போடுவது என்பதே இல்லை. இதை அடியோடு மறந்துவிட வேண்டியதாகிவிட்டது. எக்ஸ்பென்சர் புண்ணாக்கு 70 ரூபாய்க்கு இருந்தது 135 ரூபாய் என்று ஆகிவிட்டது. இப்படியெல்லாம் விறுால், எதை வாங்கிப்போட்டு விவசாயம் செய்வான், குடித்தனம் எப்படியி் பண்ணுவான், பட்ட கடன்களை எப்படி அடைப்பான் என்றெல்லாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்] [1974 சனவரி 22]

அந்த லெவலில் இருப்பதால் விவசாயிகளுடைய பிரச்சினை தீர்வதற்கு, நாட்டில் சரியான முறையில் உணவு உற்பத்தி ஏற்படுவதற்கு விவசாயிகளுக்கு நல்ல முறையில் பாசன வசதி செய்து கொடுத்து, உரமும் கொடுத்தால்தான் முடியும். நீர்ப்பாசன வசதியை எடுத்துக்கொண்டால், மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. எந்தப் பக்கம் போனாலும் ஆக்கிரமிப்பு அதிகமாக இருக்கிறது. விவசாயிகள் கரும்பு கொண்டு செல்லும் வண்டிகளுக்கு டயர்கள் கிடைக்க வில்லை என்று அவதிப்படுகிறார்கள். கோத்தாரி, பேட்டவாய்த்தலை, புகளூர் ஆகிய இடங்களுக்குப் போனால், அங்கெல்லாம் டயர்களை தைத்துப் போட்டுக் கொள்கிற நிலையிருக்கிறது. டயர்கள் கண்ட்ரோல் விலையில் கிடைப்பதில்லை. அதிக விலை கொடுத்தாலும், அலைந்து அவதிப்பட்டால்தான் கிடைக்கிறது. அந்த அளவுக்கு விவசாயிகள் நிலை மோசமாக இருக்கிறது. விவசாயப் பிரச்சினை உடனடியாகத் தீர, கவர்னர் அவர்கள் உரையில் ஏதும் கூறப்பட வில்லை.

மது விலக்குப் பிரச்சினையில் எங்களுடைய கொள்கை பூரா மதுவிலக்கு வேண்டுமென்பதாகும். கவர்னர் அவர்கள் உரையில் அதுபற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடப்படாமல் இருப்பது மிக்க வருத்தமாக இருக்கிறது. எந்தவிதமான மதுவும் நாட்டில் கூடாது. அப்போதுதான் ஊரும், மக்களும் நன்றாக இருப்பார்கள். ஏழைகள் வாழ முடியும். சண்டை சச்சரவுகள் குறையும்.

லா அண்டு ஆர்டர் எப்படி மெயின்டைன் செய்வது என்பதுபற்றி திரு. வசந்த பாய் அவர்கள் சொன்னார்கள். சட்டம் ஒழுங்குப் பிரச்சினையை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், இப்போது நாட்டில் சண்டை சச்சரவுகள், குற்றங்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் மது விலக்கை ரத்து செய்ததுதான். இப்போது கள்ளுக்கடைகளை எடுத்துவிட்டார்கள். அதற்காக சந்தொஷப்படுகிறேன். ஆனால் பெரிய மனிதர்கள் குடிக்கிற உயர்ந்த மது ஓயின் கடைகள் எங்கே திரும்பிப் பார்த்தாலும் இருக்கின்றன. அதையும் நாளடைவில் அரசாங்கம் முன்வந்து எடுப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதையும் கவர்னர் உரையில் சொல்லியிருக்க வேண்டும். அதுதான் நியாயம். அப்படிச் சொல்லாமல் இருப்பதைக் கண்டு வருத்தப்படுகிறேன். * *

சட்டம் ஒழுங்கைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த ஆட்சியிலே பாதுகாப்பு ஜனங்களுக்கு மட்டுமல்ல, எங்களைப் போன்ற சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கே இல்லாமல் இருக்கிறது. ஒரு வாரத்திற்கு முன்னால் நாங்கள் இருக்கிற இடத்திலிருந்து மூவாயிரம் நாலாயிரம் ரூபாய் திருட்டுப் போயிருக்

1974 சனவரி 22] [திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்]

கிறது. கவர்னர் உரையில் இந்தச் சட்டம் ஒழுங்குப் பிரச்சினையைப்பற்றி ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. (மனியடிக்கப்பட்டது). இத்துடன் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. காட்டீர் கோபால் : தலைவரவர்களே, மேதகு ஆளுநர் அவர்களுடைய உரைமீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மேதகு ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையிலே இப்போதிருக்கிற அதிகாரப் பஞ்சமான் நிலைமையில் தமிழ்நாடு அரசு, இந்த நாட்டு மக்களுக்குச் செய்துள்ள மகத்தான பணிகளெல்லாம் சிறந்த வகையிலே தொகுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எனக்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தீக்ஷிதர் அவர்கள், “வெறும் அரிசி மட்டும் தானே இலகு வாகக் கிடைக்கிறது” என்று குறிப்பிட்டார்கள். அந்த ஒரு வார்த்தையைக் கேட்கிறபோது உள்ளபடியே இந்தத் தமிழ் நாட்டிலே 1965, 1966 அந்தக் காலங்களிலே எல்லாம் அரிசிக்குப் பட்ட அலவி எல்லாம் மளக்கண் முன்னால் வந்துவிட்டது. பையும் கையுமாக பெண்கள் அலைந்ததைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அப்போது பையில் எது அரிசி? முந்தாளையில் கிடைத்தால் கூடப் போதும் என்ற நிலைமை இருந்தது. அப்படிச் கிடைத்த அரிசி இருக்கிறதே, அது இப்போது இருக்கிற வெண்மையான அரிசியைப் போலக் கூட அல்ல, பல கலர்களில் கிடைத்தது. கேக்னிக் கலர் என்று சொல்வார்களே, அப்படி கலரிலே அரிசி கிடைத்தது. நமது தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு அன்றாம் அவசியமான அரிசியை, அப்போது 1965-66-லே வாங்கி சாம்பாரை ஊற்றிப் பிசைந்தால், அரிசி எழுந்திருந்து சாக்கலில் பார் விளையாட்டு ஆடுவது மாதிரி ஆகும். அந்த அளவுக்கு ஒரு அரிசிக்குள்ளேயிருந்து, இன்னொரு அரிசி வெளியே வரும். இவைகளையெல்லாம் நாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். இன்றுதான் தமிழ் நாட்டிலே எல்லா இடங்களிலேயும் அரிசியை கண்குளிரப் பார்க்க முடிகிறது. வேறு மாநிலங்களில் இப்போது இருக்கிற நிலைமைகளை எல்லாம் கேள்விப்படுகிறபோது, நம்மால் வேதனையைத் தாங்கிக்கொள்ள முடிவதில்லை. பக்கத்து மாநிலத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிற ஊழியர்களுக்காக பட்டப் பகலில் உணவு எடுத்துக்கொண்டு போன நேரத்தில், அந்த உணவுப் பாத்திரங்களையெல்லாம் தடுத்து நிறுத்தி நடு ரோடிலேயே எடுத்து உண்டிருக்கிறார்கள். போன மாதத்தில் நடந்த சம்பவம். பக்கத்தில் இருக்கிற கேரளாவினுடைய இந்த நிலைமையைப்பற்றிக் கேள்விப் படுகிறபோது, நமக்கு மெத்த வருத்தமாக இருக்கிறது. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னாலே மராட்டிய மண்டலத்தில் பம்பாயில் தமிழகத்தைச் சார்ந்த ஒரு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் சென்று, திடீரென்று அவருக்கு உணவுக்கு ரொட்டி கேட்டு, அது கிடைக்காத அளவுக்குக்கூட அங்கேயிருந்த

[திரு. காட்டீர் கோபால்]

[1974 சனவரி 22]

நிலைமைகளை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவ்வளவு எல்லாம் அண்டை மாநிலங்களில் தரித்திரம் தாண்டவம் ஆடும்போது, தமிழகத்தில் மக்களுக்கு அவசியமான அரிசி உணவு இலகுவாகக் கிடைக்கிறது என்று எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது போற்றிப் பாராட்டத்தக்கதாகும்.

திரு. கே. ராஜாராம்: தலைவரவர்களே, தமிழ் நாட்டு பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பம்பாயில் போய் ரொட்டி கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார் என்று உறுப்பினர் பேசுவதாக நான் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்கிறேன். அது வாஸ்தவமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. காட்டீர் கோபால்: தலைவரவர்களே, உண்மை. நான் திர்க்கமாக விசாரித்தேன். உண்மையிலேயே கிடைக்கவில்லை. கிடைக்காதது மட்டுமல்ல, ரொட்டி கிடைக்காமல் கடைசியில் மாடர்ன் பேக்கரி தொழிற்சாலையின் மேலாளருக்கு தொலைபேசி மூலம் கேட்டு, அங்கேயும் உடனடியாக “மாவு இல்லாத காரணத்தால் கிடைக்கவில்லை” என்று பதில் தரப்பட்டு, மறுநாள் என்று கருதுகிறேன், அவருக்கு ரொட்டி தரப்பட்டிருக்கிறது. இது நடந்த உண்மை. இந்த நிலைமைகளை நாம் இங்கே சுட்டிக்காட்டுகிறபோது, தமிழகத்தில் தான் எங்கே பார்த்தாலும் அரிசியைக் காணமுடிகிறது, அரிசி கிடைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த மகத்தான நிலைமையை நாம் மறந்துவிடுவதற்கில்லை. இந்தப் பொற்காலத்தை உருவாக்கியதற்காக, இப்போதைய அரசுக்கு இந்தக் கழக அரசுக்கு, டாக்டர் கருணாநிதி அவர்களுக்கு தமிழக மக்களின் சரார்பில், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு நான் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டவன். தமிழ் நாட்டிலே இருக்கிற உணவு நிலைமையை நினைத்துப் பார்க்கிறபோது, உணவுப் பண்டங்களில் அரிசியைத் தவிர ஏனைய பொருட்களின் விலை ஏறியிருக்கின்றதா என்றால், உண்மை தான். அந்த விலையேற்றத்திற்கு என்ன காரணம்? அதைத்தான் நாம் கூர்ந்து பார்த்தாக வேண்டும். அரிசிக்கு இருக்கிற முழு அதிகாரங்களைப் போல எல்லாப் பொருட்களுக்கும், இந்த மாநில அரசுக்கு அதிகாரம் கொடுத்து விடுவார்களேயானால், எவ்வளவோ தூரம் நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியும் என்ற உண்மையை இந்த நேரத்திலே குறிப்பிட்டுக்கொள்கிறேன்.

பஞ்சம் பல நேரங்களில் வருகிறது. கைத்தறி நெசவாளிகள் நூல் இல்லை, நூல் இல்லை, என்று தேம்பித் தேம்பி தெருக்களில் அலைந்தார்கள். அப்போது நூல் நமது மாநிலத்தில் இல்லாமலா இருந்தது? இருநூற்று ஏழு பஞ்சாலைகள் இருக்கின்றன. எல்லா இடங்களிலேயும் நூல் இருந்தது. ஆலைகளுக்கு உள்ளே

1974 சனவரி 22]

[திரு. காட்டூர் கோபால்]

தயாரான நூலை வெளியே நெசவாளிகளுக்குத் தருகிற அந்தச் சாதாரண உரிமை கூட 4½ கோடி மக்களின் தன நாயகருக்கு, தமிழக முதலமைச்சருக்குக் கிடையாது. அவருக்கு இங்கே தமிழ்நாடு சட்ட மன்றத்தினுடைய பேரவையிலும், மேலவையிலும், டில்லி அரசே, மத்திய அரசே, அனுமதி தாருங்கள், இங்கேயிருக்கிற நூலை அப்படியே நெசவாளிகளுக்குத் தருகிறோம் என்ற தீர்ப்பானங்களை ஏகமனதாக நிறைவேற்றி அனுப்புகிற அதிகாரம் மட்டும் தான் இருந்தது. அதை எடுத்து வழங்கச் சொல்கிற அதிகாரம் இங்கேயில்லை. இல்லாத காரணத்தாலேதான், தமிழ்நாட்டு ஜவுளி கார்ப்பொரேஷன் ஏற்றுக் கொண்ட 10 பஞ்சாலைகளிலேயும், கூட்டுறவுப் பஞ்சாலைகள் 12-லேயும், ஆக இருக்கிற 22 பஞ்சாலைகளில் உள்ள நூல் உற்பத்தியைக் கொண்டு மட்டும் ஓரளவுக்கு நூல் பஞ்சம் இருந்தபோது சரிக்கட்டக்கொள்ள முடிந்தது. இன்றையதினம் கூட நெசவாளிகளுக்கு இருக்கின்ற கஷ்டங்கள் எல்லாம், ஆளுநர் அவர்கள் உரையில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. கரை போட்ட வேஷ்டிகள், பார்டர் போட்ட சேலைகள், இந்த இரு கண்களையும் கைத்தறி நெசவுக்கே ஒதுக்க வேண்டும் என்று சொன்னால், அந்த அதிகாரம் யாரிடம் இருக்கிறது? அந்தத் தாப்பிலிருந்து பேசப்படுகின்ற போது, மத்திய அரசுக்கும் இந்த மாநில மக்களுக்கும் கோப மூட்டுவதாக ஆளுநர் உரை உள்ளது என்று குறிப்பிட்டார்கள். அப்படி அல்ல. உள்ளபடி பிரச்சினைகளை எடுத்துச் சொல்கிறோம். இந்தச் சாதாரண அதிகாரத்தைக் கூட அங்கேயே வைத்துக்கொள்கிறார்கள். இங்கு அதிகாரப் பஞ்சம். பஞ்சமான அதிகாரத்தில் அருமையான பணிகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். மாநில அரசு அதிக அதிகாரங்களை எல்லாம் உடனடியாகப் பெற்றாலொழிய, தமிழ் க்கள் எதிர்காலத்தில் சுபிட்சத்தை விரைவில் பெறுவதற்கு வழியே இல்லை என்பது தெட்டத் தெளிவாக உள்ளது என்பதை நான் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். விலைவாசியும், வேலையில்லாத திண்டாட்டமும் வேதனை தரத்தக்கதுதான். இவற்றைப் போக்குக்கூடாதா என்று கேட்கிறார்கள். அதற்காக எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சிகளுக்கான சிறு சிறு அதிகாரங்களுக்குக் கூட காலடி எடுத்துச் சென்றாலொழிய, அமூல் செய்ய முடியாத சூழ்நிலை இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையில் தந்தை பெரியார் அவர்களுடைய மறைவைக் குறித்து குறிப்பிட்டுள்ளது உள்ளபடியே வரவேற்கத் தக்கது. தமிழ் மக்கள், காலமுள்ள அளவும், நீருள்ள அளவும். நிலமுள்ள அளவும், மறக்கவொண்ண அளவுக்கு தந்தை பெரியார் அவர்கள் அரிய பணிகளைச் செய்துள்ளார். தொழிலாளர் உலகுக்கு, இந்தத் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த

[திரு. காட்டீர் கோபால்]

[1974 சனவரி 22]

வரையில், “தலைவிதி” ப்படிதான் எல்லாம் நடக்கும், மாறாக எதுவும் நடக்காது என்ற அந்தப் பழைமையான கருத்தில் இருந்து வந்த நிலைமையை மாற்றி எதுவும் நம்மாலே முடியும் என்ற தன்னம்பிக்கையைத் தந்த அந்த மறு மலர்ச்சி தந்தை பெரியார் அவர்களுக்கு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பாட்டாளிகளுடைய சார்பில், அஞ்சலியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தமிழ்நாடு அரசு பாசன வசதிகளைப் பெருக்கி, விவசாயிகளுக்குத் தேவையானவற்றை எல்லாம் தடங்கல் ஏதுமின்றிக் கொடுத்த காரணத்தால்தான், இந்த அளவுக்கு அரிசியைப் பார்க்கிறோம். 1966-ல் இல்லாத இயற்கை வளத்தை 1967-ல் கண்டு விடவில்லை. அதிகமான மழை பொழிந்துவிடவில்லை, அதிகமான நிலம் திடீரென்று வந்துவிடவில்லை. ஆனாலும் அபரிமிதமான விளைச்சலுக்குக் காரணம் இந்த அரசு விவசாயிகளோடு ஒத்துழைத்து, விவசாயிகளுக்குத் தேவைப்படுபவைகளை எல்லாம் தக்க தருணத்தில் கொடுத்தது தான். அதனால் தான், இவ்வளவு விளைச்சலும் வந்திருக்கிறது.

இந்த நேரத்தில் கோவை மக்கள் பெருவாரியாகவும், நெடுங்காலமாகவும் எதிர்பார்த்ததைப் பெறுகின்ற காரணத்தால், நான் கோவைக்காரன் என்ற வகையில் நமது முதலமைச்சர் அவர்களுக்கும் இந்த அரசுக்கும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

சிறுவாணித் தண்ணீர் கிடைக்கவே கிடைக்காது, அது பக்கத்து மாநிலத் தோடு பேரம் பேசப்பட வேண்டியது, அவ்வளவு எளிதில் பெறமுடியாது என்ற எண்ணத்தைத் தவிர்த்து, மக்களிடம் இப்பொழுதே முடியும் என்பதனை எடுத்துக் காட்டி, பத்து கோடி ரூபாய் திட்டம் என்கிற வகையில் உடனடியாகச் செய்த அந்த பாங்கான பணிக்கு அந்த மக்களுடைய நன்றியை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன், அதே போல் புதுக்கோட்டையை தனி மாவட்டமாக்கியது. அந்த மாவட்ட மக்களுடைய நீண்டகால கனவு நிறைவேற்றப்பட்ட காரணத்தாலே நான் பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

போக்குவரத்துத் துறையில் இருக்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு பென்ஷன் திட்டத்தை இந்தப் பொங்கலன்று அறிவித்திருப்பது இந்தக் கழக அரசு தொழிலாளர்கள் விஷயத்தில் தொழிலாளர்களோடு சொந்தப்பந்தம் கொண்ட அரசாக, அவர்களுக்கு நெருங்கிய தொழிலாளர்கள் அரசாகவே ஆகிவிட்டது என்று மேலும் எடுத்துக்காட்டுவதாக இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மேலும் பணியாளர்களுக்கு பத்து ரூபாய் போட்டு பத்தாயிரம் ரூபாய் பெறுகின்ற குடும்ப நலத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது கடந்த ஆண்டிலே தான். இது பாராட்டத் தக்கதொன்றாகும்.

1974 சனவரி 22]

[திரு. காட்டீர் கோபால்]

ஏறத்தாழ நூருண்டு காலம் வகையிலும், அதற்கு முற்பட்டும், இங்கே பணியாற்றுகின்ற ஊழியர்கள் ஒரு மாதம் முழுமையாக வேலை செய்தால் தான், அதுவும் மறு மாதத்தில் முதல் தேதியில் தான் சம்பளம் பெற முடிந்தது. வேலை செய்த அந்த மாதத்திலேயே, மாதக் கடைசியிலேயே சம்பளம் பெறுகின்ற அளவுக்கு இப்பொழுது ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பாங்கான திட்டத்தை அமுலாக்கியது இந்த அரசு. பாராட்டப்பட வேண்டியது, ஆகவே அதற்காகப் பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மாநில அரசு ஊழியர்களுடைய சம்பளத்தை மத்திய அரசு ஊழியர்களுடைய சம்பளத்திற்கு ஒப்பாக அளிக்க வேண்டும் என்ற அந்த நிலைமைக்கு மத்திய அரசினர் தொகை அளித்திட, மான்யம் அளித்திட, உதவி செய்திட கோரியுள்ள கோரிக்கையை நான் இந்த நேரத்தில் வலியுறுத்தித் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மத்திய அரசினர் ஒரு சீரான சம்பள அடிப்படையை அமுலாக்குகின்ற வகையில் தொகை ஏற்பாடு செய்து தரவேண்டும்.

கடந்த ஆண்டில் தனியார் பள்ளிகளை எல்லாம் கட்டுப்படுத்துகின்ற சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தது இந்த அரசு. அந்தப் பாராட்டத் தக்க ஏற்பாட்டைச் செய்த இந்த அரசு மேற்கொண்டு ஒன்றைச் செய்ய வேண்டுமென்று கவனப் படுத்த விரும்புகிறேன். தனியார் கல்லூரிகளில் இருக்கின்ற, ஆசிரியர்கள் அல்லாத ஊழியர்களுக்கு இருக்கின்ற நியாயமான கோரிக்கைகளைக் கூட இப்பொழுது பெற முடியவில்லை. கோரிக்கைகளைப் பெறுவதற்கும், அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கும் வழி செய்தாக வேண்டும்.

கோயம்புத்தூரில் தனியார் கல்லூரி ஒன்றில் திடீரென்று 8 தொழிலாளர்கள் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு பாதுகாப்பு தருவதற்கு, இந்த அரசிலே இருக்கின்ற அமைச்சர்கள் பெரும் உதவி செய்கின்றார்கள், முயற்சி எடுக்கிறார்கள். ஆனால் சட்ட பூர்வமான கட்டுப்பாடு அவர்கள் மீது கிடையாது. இந்தத் தனியார் கல்லூரிகளில் உள்ள ஆசிரியர்கள் அல்லாத ஊழியர்கள் திடீரென்று நிறுத்தப்பட்டு விட்டால், அதற்குப் பரிகாரம் தேடிக்கொள்வதற்கு சட்ட பூர்வமான ஏற்பாடு இல்லாத காரணத்தால், நான் இதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆகையினால் நம்முடைய அரசு தனியார் கல்லூரிகளில் இருக்கின்ற ஆசிரியர் அல்லாத ஊழியர்களுக்கு, அவர்களது கோரிக்கைகளான பென்ஷன், மற்றுமுள்ள கோரிக்கைகளைப் பெறுகின்ற முறையிலும், தொழிலியல் வாழ்க்கை பாதுகாக்கப்படுகின்ற முறையிலும் உரிய சட்டங்களைக் கட்டுப்பாடு உண்டாக்க வழி வகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. காட்டூர் கோபால்]

[1974 சனவரி 22]

பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்கள் இந்தியா முழுவதிலும், இரண்டாவது பஞ்சாலை ஊதியக் குழு பரிந்துரைகளின் பேரில் சம்பளத்தைப் பெற்று வந்தார்கள். என்றாலும் கூட, கடந்த ஆண்டில் தொழிலாளர்கள் அதிகமான ஊதியம் வேண்டுமென்று கேட்டபோது, நம்முடைய தமிழக முதலமைச்சர் அவர்கள் நடுநிலைமை வகிக்கவில்லை, தொழிலாளர் பக்கமே இருந்து கொண்டு, அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளம் அதிகம் பெற வாய்ப்பு வேண்டும் என்று ஒரு அரிய ஏற்பாட்டைச் செய்தார்கள். இந்தியா பூராவும் ஒரே சம்பள முறை இருக்கிறதே, இங்கே மட்டும் என்ன என்று கூட கேட்க முடியும். ஆனால் அதை நாங்கள் செய்யவில்லை. இந்தத் தமிழ் நாட்டில் இருக்கின்ற பஞ்சாலை ஊழியர்களுக்குப் பரிகாரம் காணுவதற்கு சமரசப் பேச்சுவார்த்தைக் குழு ஒன்று அமைக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அந்த சமரசப் பேச்சு வார்த்தைக் குழுவில் எல்லாக் கட்சிகளும், எல்லாத் தொழிற் சங்கங்களும், பல பிரிவினர்களுக்கான சங்கங்களும் இடம் பெற்றிருந்தன. 1½ ஆண்டுக் காலம் பேச்சு வார்த்தையும், ஆலோசனைகளும் நடத்தினார்கள். ஒருமுகமான முடிவுக்கு வந்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் வரவில்லை, குழுவில் ஒரு மனதான முடிவு ஏற்படாதது துர்பாக்கியமானதாகும். அந்தப் பேச்சு வார்த்தைகள் 1½ ஆண்டுக்காலம் நடந்திருந்தாலும், அவர்களில் அனைவரும் ஒருமுகமான முடிவுக்கு வருவதாகக் காணப்படாததால், அந்தக் குழுவிலுடைய தலைவர் ஒரு அறிக்கையை அரசுக்குத் தந்திருக்கிறார். இந்த நேரத்தில் எல்லா சங்கங்களும் கூடி, அதற்கு மேலேயும் கோரிக்கைகள் பலவற்றை வைத்து, தொழிலாளர்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகள் என்று ஒரு சிலவற்றைத் தொகுத்துக் கொடுத்து, விரைவில் பரிகாரம் காண வேண்டும் அல்லது லேலைநிறுத்தம் செய்தாவது தக்க பரிகாரம் காணவேண்டுமென்று யத்தனம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் இந்த நேரத்தில் ஒன்றைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த அரசு ஒன்றுதான் தொழிலாளர்கள் பக்கத்திலிருக்கின்ற அரசு. முன்பெல்லாம் தராளின் நடுவில் இருக்கின்ற முன்னைப் போல், ஒரு தட்டில் தொழிலாளர்கள் ஒரு தட்டில் முதலாளிகள் என்றால், அரசு நடுவில் இருக்கின்ற முன்னைப்போல் நிற்கக் கூடியது என்று தெரிந்து அவரவர்கள் பார்த்துக்கொள்ளட்டும் என்று தெரிவிப்பார்கள். ஆனால் இப்பொழுது இருக்கின்ற அரசு தொழிலாளர் பக்கம் தான் சாயக்கூடியது. தொழிலாளர்கள் பலவீனமான பக்கம் என்ற காரணத்தால் அந்தப் பக்கம் அரசு இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்த சமரசப் பேச்சுவார்த்தைக் குழுவில் துர்பாக்கியமாக ஒருமனதான முடிவுக்கு வரவில்லாமலும், இந்த அரசு விரைவில் பரிகாரம் செய்திட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1974 சனவரி 22]

[திரு. காட்டூர் கோபால்]

இதைத் தெரிவிக்கிறபோது ஒரு விஷயம் எனக்கு கவனத்திற்கு வருகிறது. மத்திய அரசு இந்தியாவிலே இருக்கின்ற இன்ஜினீரீங் தொழிலாளர்களுக்கு—இந்தியா முழுவதற்குமாக—ஒரு சம்பளப் போர்டு, திருவாளர் ஜி. ஜி. பாய் அவர்கள் தலைமையில் அமைத்தார்கள். அவர் ஐந்து ஆண்டுகள் முயற்சி செய்து இன்ஜினீரீங் தொழிலாளர்களுக்கென்று ஒரு அறிக்கையைத் தந்தார்கள். அதிலேயும் ஒருமுகமான அறிக்கையைத் தர முடியவில்லை. தொழிலாளர்கள் சார்பில் தனிப்பட்ட கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். முதலாளிகள் சார்பில் ஒரு சில கருத்துக்கள் சொல்லப்பட்டன. அந்தக் குழுவினுடைய தலைவர் தனியாக தன்னுடைய முடிவுகளைத் தந்தார்கள். என்ன செய்தது மத்திய அரசு? ஐந்து ஆண்டுகள் இதை ஆய்ந்து, அறிக்கை கொடுத்ததற்குப் பிறகும், இதில் நாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று சொல்லிவிட்டது. அந்தந்த மாநில அரசுகளை அழைத்து, நீங்களே அந்தந்தத் தொழில் அதிபர்களையும், தொழிலாளர்களின் தலைவர்களையும் அழைத்து தீர்வு காணுங்கள் என்று அப்படியே விட்டுவிட்டார்கள். மத்திய அரசினர் அனைவரையும் அழைத்து வைத்துப் பேசி தக்க பரிகாரம் காணும் வேலையைச் செய்யவில்லை. தொழிலாளர்களின் பிரச்சினை வந்தபோது, மத்திய அரசு ஒன்றும் செய்யவில்லை. தட்டிக் கழித்து விட்டது. ஆனால் இந்த அரசு நிச்சயம் அப்படி இருக்காது என்ற காரணத்தால், அதைச் செய்ய வேண்டுமென்பது மாத்திரமல்ல, செய்வதற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிற முயற்சிகளை வேகப்படுத்தி, பலன்கள் விரைவாகக் கிடைக்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சர்க்கரை ஆலைத் தொழிலாளர்கள் இந்தியா பூராவும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ்நாடு அரசு கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், தமிழ் நாட்டில் இருக்கும் சர்க்கரை ஆலை ஊழியர்களுக்கு, எளியவர்களைவிட 10 ரூபாய் அதிகம் கொடுக்க ஆவன செய்து, தொழிலாளர்களும் பெற்றார்கள். இந்த அரசு துணை நின்று தொழிலாளர்களுக்கு வாங்கிக் கொடுத்த 10 ரூபாயில், கடந்த இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு டெல்லியில் நடந்த முத்தரப்புப் பேச்சு வார்த்தைகள் மூலம், பாதி பறி போகிற நிலைமைகள் அங்கே உருவாகியிருக்கின்றன. எனவே இப்போது ஒன்றைத் தெரிவித்துக்கொள்வேன். தமிழ்நாட்டிலுள்ள சர்க்கரை ஆலை முதலாளிகளும், தொழிலாளர்களும் மாநில ரீதியில் முத்தரப்புப் பேச்சு வார்த்தைகளுக்கு அழைக்கப்பட்டு, டெல்லியில் பறி கொடுத்ததைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவும், இப்போது தொழிலாளர்கள் கேட்கும் நியாயமான கோரிக்கைகளுக்குப் பரிகாரம் காணவும் இந்த அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மின்சார ஊழியர்களுக்கும் அப்படித்தான். டெல்லியில் நடந்த முத்தரப்புப் பேச்சு வார்த்தையில் இடைக்காலப் பஞ்சப்படி கொடுப்பதற்காக ஒரு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அது போதுமானதாக இல்லை. எனவே இந்த மாநில

[திரு. காட்டூர் கோபால்]

[1974 சனவரி 22]

அரசு சர்க்கரை ஆலைத் தொழிலாளர்களையும், மின்சார ஊழியர்களையும் முத்தரப்புப் பேச்சு வார்த்தைக்கு உட்படுத்தி, அவர்களுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பருவ கால தொழிற்சாலைகளாக சர்க்கரை ஆலைகளும், ஜின்னிங் பேக்டரி களும் இருக்கின்றன. கோவை மாவட்டத்தில், ஜின்னிங் பேக்டரியில் 35,000 பெண் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த ஜின்னிங் பேக்டரியையும், சர்க்கரை ஆலைகளையும் பருவ கால தொழிற்சாலை என்று சொல்லுகிறார்கள். இவைகளைப் பருவ கால தொழிற்சாலைகள் என்று சொல்லுவதால், “தொழிலாளர்கள் இன்ஸ்யூரன்ஸ் திட்டத்திற்கு” தொழிலாளர் இன்ஸ்யூரன்ஸ் கார்ப்பரேஷனும், மத்திய அரசும் இதுவரையில் ஒப்புதல் தரவில்லை. எனவே இந்த அரசு தொழிலாளர்கள் பக்கத்தில் நின்று, இ.எஸ்.ஐ. திட்டத்தை இந்த பருவ கால தொழிற்சாலை ஊழியர்களுக்கும் அமல்படுத்த தக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1972-ஆம் ஆண்டு மத்திய அரசு கிராஜுட்டி சட்டம் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். அதில் சாதாரண தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர்கள் வருஷம் முழுவதும் பணியாற்றினால், ஒவ்வொரு வருஷத்திற்கும் 15 நாட்கள் சம்பளம் வீதம் கிராஜுட்டி தருவதற்கு சட்டம் உள்ளது. ஆனால் என்ன பாவம் செய்தார் களோ தெரியவில்லை, பருவகால தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர்கள், அவர்களுக்கு ஏழு நாட்கள் சம்பளம் வீதம் போதுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது இயற்கை நியதிக்குப் புறம்பானது. இந்த அரசுதான் தொழிலாளர்களுக்குத் துணை நிற்க வேண்டும். ஏனைய தொழிலாளர்களைப்போல், இவர்களுக்கும் 15 நாட்கள் சம்பளம் வீதம் பெற்றுத் தர வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தமிழக அரசு இந்தியா பூராவும் இருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு பெரும் நன்மையைச் செய்தது. என்ன வேலை என்றால், போனஸ் சட்டத்தில் குறைந்தது 8-1/3 சதவிகிதம் தருவதற்கு உரிய ஏற்பாட்டினை இந்த அரசுதான் முன்மாதிரியாக நின்று செய்தது. அந்த ஒரு ஷரத்தில், பருவகாலத் தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர்களுக்கு 8-1/3 சதவிகிதம் என்று கணக்கிட்டால், அவர்களுக்கு முழுமையான பலன் கிடைக்காது. ஏனென்றால் அவர்கள் ஒரு வருடத்தில் 6, 7, 8 அல்லது 9 மாதங்கள்தான் வேலை செய்கிறார்கள். அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கும் 8-1/3 சதவிகிதம் என்றால் 12-ல் ஒரு பாகம்தான் கிடைக்கும். மிகவும் குறைவாகக் கிடைக்கும். எனவே அவர்களுக்கும் இந்த அரசு துணை நின்று ஏனையவர்களைப்போல ஒரு மாத குறைந்தபட்ச போனஸ் கிடைத்திட ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1974 சனவரி 22]

[திரு. காட்டேர் கோபால்]

ஓட்டல் தொழிலாளர்கள் காலாகாலமாக இருக்கிறார்கள். இங்கே முன்னாலே பேசிய திரு. தீக்ஷிதர் அவர்கள் இட்லி விலையைப்பற்றியெல்லாம் சொன்னார்கள், அந்த ஓட்டலில் பணியாற்றுகிறவர்கள் சுதந்திரம் கிடைக்காத காலத்திலிருந்து இருக்கிறார்கள். சுதந்திரம் கிடைத்து நான்கு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் ஆகி விட்டன. ஆனால் ஓட்டலில் பணியாற்றும் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை நிரந்தர மில்லை என்ற அளவுக்குத்தான் இருக்கிறது. அவர்கள் நிலையாக இருக்கும் தன்மையில்தான். இந்த அரசுதான் அவர்களுக்கு ஒரு வழி செய்ய முடியும். இந்த நேரத்தில் இரண்டு கோரிக்கைகளை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். அவர்களுக்கு சர்வீஸ் கார்டுகள்—அடையாளக் கார்டுகள் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எனக்கு நன்றாகக் கவனம் இருக்கிறது. இரவு 10 மணிவரையிலும் அதன் பின்னராம்கூட ஓட்டலில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அதற்குப் பிறகு வெளியில் செல்கிறபோதும் 2-வது சினிமாக்காட்சிக்குச் சென்று, அவர்கள் திரும்பும்போதும் திடீரென்று பல நேரங்களில் அவர்கள் பிடிபட்டுவிடுகிறார்கள். அவர்கள் எது சொன்னாலும் நம்புவதில்லை. எனவே அந்தச் சிக்கல்களிலிருந்து விடுபட அவர்களுக்கு சர்வீஸ் கார்டுகள் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். **பிரண்டாவது,** குறைந்த பட்ச (குறுக்கிடு) காவல் அலுவலர்களால் பிடிக்கப்படுகிறார்கள். அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு சர்வீஸ் கார்டுகள் கொடுக்க வேண்டும்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : அவர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு யார் கார்டு கொடுப்பது?

திரு. காட்டேர் கோபால் : போலீஸ்காரர்கள் தர வேண்டியதில்லை. அந்தத் தொழிலதிபர்கள் சர்வீஸ் கார்டுகள் தருவதற்குரிய ஏற்பாட்டை இந்த அரசு செய்ய வேண்டும். தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு 25 ஆண்டுகளாக இவ்வித அடையாள கார்டுகள் கிடைக்காமல் இருந்தது. அவர்களுக்கு இந்த அரசு ஒரு பரிகாரம் செய்திருக்கிறது. அதைப் பாராட்டுவதோடு, இதையும் செய்திட வேண்டுமென்று வலியுறுத்திக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஓட்டல் தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்தபட்ச ஊதியம் நிர்ணயம் செய்யப்பட வேண்டும். அவர்களுக்கு வேண்டிய பரிகாரம்

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, ஓட்டல் தொழிலாளர்கள் பல பேர் தற்காலிகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எப்படி அந்தக் கார்டைக் கொடுக்கலாம்?

திரு. காட்டேர் கோபால் : அவர்கள் அங்கே வேலை செய்கிறார்கள் என்பதற்கு அடையாளமாக சர்வீஸ் கார்டு என்று கொடுக்கலாம். கார்டு கொடுப்பதால் அவர்கள் நிரந்தரம் ஆகிவிட மாட்டார்கள்.

[திரு. காட்டேர் கோபால்]

[1974 சனவரி 22]

ஆளியாறு பகுதியில், பொதுப் பணித் துறையின் ஒர்க்ஷாப் ஒன்று இருக்கிறது. இப்போது பேருந்துத் துறையில் அதிகமான பேருந்துகள் ஓடும் நிலைமைகள் இருக்கின்றன. எனவே அதிகமான பேருந்துகளுக்கான பாடிகளைக் கட்டுவதற்கான நிலைமைகள் இருப்பதால், அந்த ஆளியாற்றில் இருக்கும் பணிமனையை நமது போக்குவரத்துத் துறை மேற்கொண்டு, அங்கே பாடிகள் கட்டுகிற அளவுக்கு விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கேங் மஸ்தூர் தொழிலாளர்கள் 20 ஆண்டுகளாகக் கேட்டு வந்த கோரிக்கைகளை, கடந்த ஆண்டு நம்முடைய டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் பரிசீலித்து, ஒரு பரிகாரத்தைச் செய்தார்கள். அதனால் 7,000 பேர்கள் நிரந்தரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். இனி ஊராட்சித் துறையிலும், ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலும் பணியாற்றுகிற—இதே பிரிவுகளில் பணியாற்றுகிற கேங் மஸ்தூர் தொழிலாளர்களும் அந்த விதத்தில் நிரந்தரம் செய்யப்பட வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சென்னையிலே இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர் நீதி மன்றங்கள் சேத்துப் பட்டில் இருக்கின்றன. தொழிலாளர்களுடைய போக்குவரத்திற்கு மிகவும் சிரமமாக இருக்கிறது. அதே நேரத்தில், ஒரே நீதி மன்றக் கட்டிடத்திற்குள் மூன்று நீதிபதிகள் இருந்து விசாரணை செய்யும்படியாக இருப்பதால், தொழிலாளர்களுடைய வழக்குகளில் விரைவில் தீர்வு காண்பதில் தடங்கல் இருக்கிறது. அதற்காக நல்ல இடத்தில்—உயர்நீதி மன்றக் கட்டிடத்திலேயே இந்தத் தொழிலாளர் நீதி மன்றத்திற்கும் ஒரு இடம் ஒதுக்கி, தொழிலாளர் நீதி மன்றங்கள் நல்ல முறையில் இயங்கும் வகையில் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தொழிலாளர் நீதி மன்றங்கள், அதைப் போல தொழிலாளர் துறை அலுவலகம்; அதைப் போல தொழிலாளர் துறை ஆணையாளர் அலுவலகம் இவைகள் எல்லாம் ஒரே பகுதியில், ஒரே கட்டிடத்திற்குள் அமையும்படி ஒரு பாங்கான ஏற்பாட்டினைச் செய்வது அவசியம் என்று இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த ஆண்டுதான், தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர்களுக்கு சொந்தத்திலே வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் திட்டம் அமுலாகிற நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது. அந்தப் பணிகள் வேகமாக நடைபெற எத்தனம் இருப்பதற்காக இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பாராட்டைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பல ஆண்டுகளாக, இந்த வாய்ப்பு தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனவே எல்லாத் தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர்களுக்கும் விரைவிலே வீட்டு வசதி கிடைக்கின்ற வகையிலே, இந்த அரசு தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர்கள் வீட்டு வசதி வாரியம் என்று தனியாக ஒரு வாரியத்தை ஏற்படுத்தி, அந்தப் பலனை அவர்கள் விரைவில் அடையச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1974 சனவரி 22]

[திரு. காட்டூர் கோபால்]

மொத்தத்தில், இந்த மாநிலத்தில் அதிகாரப் பஞ்சம் இருந்தாலும் கூட, நல்ல மனம் இருக்கிற காரணத்தால், நல்ல முயற்சி இருக்கிற காரணத்தால், மிக நல்ல அரசோட்சி இருக்கிறதென்று சொல்லுகிற வகையிலே ஆளுநர் உரை அமைந்துள்ளது. இந்த அரசு எண்ணிக் கொண்டிருக்கிற நல்ல மனப்பாங்கை ஆளுநர் அவர்கள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த மாநிலத்தினுடைய மக்களின் தேவைகள் நிறைவேற வேண்டுமானால் ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையிலே சொல்லியிருக்கின்ற 9 திட்டங்களையும் உடனடியாக நிறைவேற்றுவதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று வலியுறுத்துகிறேன். மின் திட்டத்தை பொறுத்த வரையில், நெய்வேலி இரண்டாவது நிலக்கரிச் சுரங்கம் உடனே வெட்டப்படுவது அவசியம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த அரசுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் இருக்கின்ற நல்லுறவுச் சின்னமாக, ஆளுநர் உரையிலே உள்ள விவரங்கள் இருக்கின்றனவென்று பாராட்டி, ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையை ஆதரித்து, நன்றி தெரிவித்து முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. செ. முத்துசாமி: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ் நாடு ஆளுநர் அவர்களின் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கக்கூடிய தீர்மானத்தின்மீது நான் பல விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பொதுவாக ஆளுநர் உரை வரவேற்கத் தக்கதாக இருக்கின்றது. சென்ற தொடர் கூட்டத்திலே 28-11-1973 அன்று நான் தமிழாசிரியர்கள் செகண்ட் கிரேட் தமிழ் பணிபுராதர்கள் முதல்நிலைத் தகுதி பெற்றிருந்தால் முதல் நிலை கின்றது என்று கூறினார்கள். 1-1-1974 முதல் அவர்களுக்கு முதல் நிலைச் சம்பளம் வழங்குவதற்கு உத்தரவு பிறப்பித்தமைக்காக ஆசிரியர் சமுதாயம் சார்பாக நான் முதலிலே இந்த அரசுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

அடுத்து, ஆளுநர் உரையிலே, கல்வி பற்றி—இந்த நாட்டிலே ரூபாய் 100 கோடிக்கு மேல் பட்ஜெட்டில் ஒதுக்குகின்ற கல்விபற்றி எந்தவிதமான குறிப்புமே காணப்படாததைப் பார்த்து நான் வருத்தம் அடைகிறேன். கல்வி இந்த நாட்டிலே எந்த அளவுக்கு விருத்தியடைகின்றதோ அந்த அளவுக்கு நாட்டினர் நன்மைகள் பெருகுவதற்கு வழி ஏற்படும் என்பதை நான் சொல்லித் தான் இந்த அவை தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதில்லை. இருந்தாலும் கூட ஆளுநர் உரையிலே, ஆண்டுக்கு ஒரு முறை வரக்கூடிய உரையிலே, முக்கியமானதான கல்வி இடம் பெறாதது, கல்விப் பிரச்சினை இடம் பெறாதது வருத்தத்தை அளிக்கின்றது என்பதை நான் இந்த அவைக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுதலும் வழங்க வேண்டுமென்று கேட்ட நேரத்தில், பரிசீலனையில் இருக்கின்றேன்.

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1974 சனவரி 22]

சென்ற கூட்டத் தொடரிலே நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கும், அவர்களை ஒத்த நிலையில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்கும் தொடக்கநிலைப் பள்ளி ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கும் 10 ஆண்டுப் பணியாற்றியவர்களுக்கு செலக்ஷன் கிரேட் வழங்குவதைப்பற்றிப் பரிசீலனை செய்வதாக உறுதி மொழியை இங்கே வழங்கினார்கள். ஆனால் இந்த ஆளுநர் உரையிலே அது ஏதாவது தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று ஆளுநர் அவர்கள் உரையை வாசிக்கத் தொடங்கியதும் நான் கிடுகிடுவென்று திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தேன். கல்வியைப்பற்றி ஒன்றும் இல்லாத காரணத்தால் வருத்தமுற்றேன். இருந்தாலும்கூட அடுத்து வரக்கூடிய பட்ஜெட் தொடரிலே இந்த அவையில் மேற்கூறிய இந்தப் பிரச்சினையை முழுமையாக நிறைவேற்றுகிற முயற்சியிலே இந்த அரசு சுடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சென்ற கூட்டத்திலே நான் வலியுறுத்திச் சொன்னேன். மேலே இருக்கக் கூடியவர்களுக்கு, பட்டதாரி ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கு, 10 ஆண்டு காலம் பணியாற்றியிருக்கக்கூடியவர்களுக்கு செலக்ஷன் கிரேட் உயர்ந்ததனால் உயர்வான ஊதியம் நிர்ணயமாக்கியுள்ளோம். ஆனால், அ, ஆ சொல்லித் தந்த தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு, நம்மையெல்லாம் சிறு வயதிலே பயில்விந்தவர்களுக்கு நமக்கெல்லாம் கற்பிப்பதற்கு பயன்பட்ட சமுதாயத்தினருக்கு, பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் சம்பளத்தில் பாதிச் சம்பளத்தை வாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றவர்களுக்கு 10 ஆண்டு காலப் பணி செய்த பிற செலக்ஷன் கிரேட் வழங்கப்பட வேண்டுமென்பதை யாரும் வேண்டாமென்று கூற மாட்டார்கள். அதை விரைவாக வழங்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தினேன். முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். அதை விரைவாகச் செய்ய வேண்டுமென்று வலியுறுத்துகிறேன்.

அதற்கு அடுத்தாற்போல், தமிழாசிரியர்களுக்கு, செகண்டரி கிரேட் கல்வி பெற்றிருந்தாலும், பத்து ஆண்டுகள் பணி செய்திருப்பவர்களுக்கு, முதல் நிலை ஊதியத்தை, வழங்கியிருக்கிறோம். இது ஒரு பாராட்டத்தக்க அம்சமாகும். முதல் நிலை கல்வியில் முழுத் தகுதி பெற்று எந்த வகுப்புக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தாலும், தமிழாசிரியர்களுக்கு முதல் நிலை ஊதியம் வழங்க அரசு முடிவு செய்து சில ஆயிரக்கணக்கான போஸ்டிகளையும் வழங்கியிருப்பதற்காக இதை அரசைப் பாராட்டுகிறேன். அதே சமயத்தில் இன்னொன்றும் சொல்கிறேன். இந்த ஆசிரியர்களுக்கு எந்தவிதமான புரொமோஷனும் கிடையாது. மேல் படிப்பு படிக்கலாம். தமிழாசிரியர் தேர்வுக்குப் படித்து பாஸ் செய்து, பட்டதாரியாக பி.ஏ. படித்து, பி.டி. படித்து பாஸ் செய்து அவர்கள் இன்றைக்கு எந்த வகுப்புக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தாலும், பி.டி. சம்பளம் வாங்குகின்ற ஒரு நிலை இல்லாமல், 8-ஆம் வகுப்பு வரையுள்ள தொடக்கப்பள்ளிகளிலே மட்டும்

1974 சனவரி 22]

[திரு. செ. முத்துசாமி]

தலைமையாசிரியராகப் போட்டுவிட்டு, உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே தமிழாசிரியர்களுக்கு எந்த வகுப்பிலே சொல்லிக்கொடுத்தாலும், பட்டதாரி ஆசிரியர்களுடைய சம்பளம் தந்துவிட்டு, பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் இடம் இல்லாத காரணத்தால், செகண்டரி கிரேட் சம்பளம் வாங்க வேண்டுமென்ற நிலை ஏற்பட்டிருப்பது கண்டு நான் வருத்தமடைகிறேன். இத்தகைய வேறுபாட்டை, தமிழக அரசு நீக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன். இன்று எம்.எ., பி.டி. பட்டம் பெற்ற ஆசிரியர்களும் செகண்டரி கிரேட் சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டிருப்பது மிக பரிதாபகரமானதாக இருக்கின்றது. தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கக்கூடிய நீதியையும், அந்தக் கருணையையும் இந்த தமிழக அரசு பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கும் வழங்க வேண்டுமென்று நான் வலியுறுத்திக் கூறிக்கொள்கிறேன். அங்கு பட்டம் பெற்று சம்பளம் இல்லாமல் இருப்பவர்களுடைய எண்ணிக்கை ஏறத்தாழ 200 நான் இருக்கும் என்று இன்றைக்கு அந்த ஆசிரியர் சங்கத்தில் இருக்கக்கூடியவர்கள் விண்ணப்பமாகத் தந்திருக்கின்றார்கள். இந்த 200 ஆசிரியர்களும், கிட்டத்தட்ட செகண்டரி கிரேட் சம்பளத்திலேயே மிக அதிகமான அளவு பெற்று, பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் சம்பளத்திற்குப் பக்கமாக சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் சாதாரணமாக 10 ஆண்டு, 15 ஆண்டு பணிக்குப் பின்னர்தான் பி.எ., பி.டி. பட்டம் வாங்க முடியும். அதிலும் பி.டி. படிப்பிற்கு இடம் கிடைப்பது அவர்களுக்கு அவ்வளவு இலேசான பிரச்சினை அல்ல. அதுவும் அதிக சர்வீஸ் உள்ளவர்களுக்குத்தான் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியிலே இடம் கிடைக்கிறது. அப்படியெல்லாம் படித்து பாஸ் செய்து வந்தாகூட அவர்களுக்குச் சம்பள உயர்வு இல்லாமல் இருக்கிறது என்ற நிலையை இந்தத் தமிழக அரசு உடனடியாகப் போக்க வேண்டுமென்பதை இந்த நேரத்திலே வலியுறுத்துகிறேன்.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. எல். பலராமன் தலைமை)

அடுத்து, இன்றைக்கு சீர்திருத்தக் கமிஷன். பஞ்சாயத்து யூனியன்பற்றி சீர்திருத்தக் கமிஷன் அறிக்கை ஒன்று வந்திருக்கின்றது அதாவது நிர்வாக சீர்திருத்தக் கமிஷனுடைய அறிக்கை. அந்த அறிக்கையைப்பற்றி நான் தெளிவாகப் பின்னர் கூறுகிறேன். உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே இப்போது ஒரு ஆபத்தான சூழ்நிலை உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஏற்கெனவே 1970-ம் ஆண்டுக்கு முன்னால், ஜில்லா போர்டு என்று சொல்லப்பட்ட நிர்வாகத்தில் பணியாற்றியும் அதற்குப் பின்னரும் பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கக்கூடிய செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களும், அவர்களை ஒத்த நிலையில் இருக்கக்கூடிய ஓவிய ஆசிரியர்கள், பி.எ.டி. ஆசிரியர்கள், அதாவது உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள், சிறப்பாசிரியர்கள், முதல் நிலை தமிழ் ஆசிரியர்கள், இரண்டாம் நிலை தமிழாசிரியர்கள் இவ்வளவு பேர்களும் ஏழு, எட்டு ஆண்டுகளாக இந்த நிர்வாகத்திலே

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1974 சனவரி 22]

பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஏழு, எட்டு ஆண்டுக் காலமாக இவர்களுடைய பணிக்காலம் வரன்முறைப்படுத்தப்படாத காரணத்தினாலே, டெம்பரரியாக வைத்து கடைசி தேதியிலே ஊஸ்ட் செய்வதும் முதல் தேதியில் அப்பாயின்ட்மெண்ட் போடுவதும், மே மாதம் சம்பளம் போடுவதும், இப்படியே 7, 8 ஆண்டுகளாக இருக்கின்றார்கள். இந்த நிலைமையிலேயே அவர்களும் பெண் பார்த்து, திருமணம் முடித்து, குழந்தை குட்டிகளைப் பெற்று இந்த நிர்வாகத்தை நம்பி, இந்த உத்தியோகம் நிலைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இப்போது என்ன ஆகிவிட்டது என்றால், 'சமீபத்திலே புதிதாக, சி.சு.ஓ. அலுவலகத்திலிருந்து திடீரென்று 'நிங்கள் எல்லாம் விண்ணப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும். நிங்கள் எல்லாம் பத்து ரூபாய் கட்டி விண்ணப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் சர்வீஸ் கமிஷன் தேர்வு கிடையாது. இந்த நிர்வாகத்திலே 'ஏ' வின் போஸ்டிகள் என்று சொல்வதன் காரணமாக, 'ஏ' விங்கிலே அரசுத் துறையிலே இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள் ரூபாய் 10 செலுத்தி விண்ணப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும். உள்ளபடியே அத்தனை பேர்களுக்கும் கிடைக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. வேறு யாரையும் கூட 'செலக்ட்' செய்யலாம். அப்படி அவர்களையே 'செலக்ட்' செய்யலாம் என்றாலும், சட்ட விதி முறை அவர்களுக்கு எதிராக இருக்கிறது. இப்படி 7, 8 ஆண்டு ஆளவர்களுக்கு வயது 30-ஐக் கடந்துவிடுகிறது. இன்று அரசுத் துறையில் 'அப்பாயின்ட்மெண்ட்' ஆவது என்று சொன்னால், 30 வயதிற்கு மேலிருப்பவர்களுக்கு 'அப்பாயின்ட்மெண்ட்' போட முடியாது என்று விதி, நடை இருக்கின்றது. இந்தத் தடை இருப்பதன் காரணமாக, 7, 8 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து பணியாற்றியவர்கள் வெளியே போகவும், வெளியிலிருந்து வேலை இல்லாமல் இருப்பவர்களைப் புதிதாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டுவந்து உள்ளே போடுவது மான ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இதன் மூலமாக, ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட ஆசிரியர்கள், இரண்டாயிரம் பேர்கள் வரை, இன்றைக்கு ஜில்லா போர்டு நிர்வாகம் என்று சொல்லப்பட்டு, இப்போது அரசுத் துறையிலே எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட கழக அரசு உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே இருந்து வெளியேற்றப்படுகின்ற அளவுக்கு ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இந்த நிலைமையை நான் தக்க நேரத்தில் அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன். தயவு செய்து யாரையும் வெளியேற்ற வேண்டாம். இதுவரையில் இந்த அரசு யாரையும் விட்டுவிடவில்லை என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. இருந்தாலும்கூட, சில நேரங்களிலே ஊஸ்ட் செய்துவிட்ட பிறகு ஒரு ரெப்ரசன்டேசன் செய்து, அதன் பிறகு ஒரு நெருக்கடி நிலைமை ஏற்பட்டு, அதன் பிறகு ஒரு அவசர உத்தரவு போட்டு, அவர்கள் எல்லாம் வீட்டுக்குச் சென்று, அவர்களுக்கு ஒரு அதிருப்தி ஏற்பட்டு இந்தமாதிரி நிலைமைகள் ஏற்பட்டு, சில காரியங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

1974 சனவரி 22]

[திரு. செ. முத்துசாமி]

நான் இந்த நேரத்தில் முன் கூட்டியே தமிழக அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். சி.இ. ஓக்கள் போடவிருக்கிற உத்தரவைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைத்து, அவர்கள் அத்தனை பேர்களையும் உத்தியோகத்தில் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடிய ஒரு நல்ல நடைமுறையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று தமிழக அரசைப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்கள் இதை நம்பி 7, 9 ஆண்டுகாலம் வாழ்ந்து விட்டார்கள். குடும்பம் அமைத்து விட்டார்கள். வயது 30க்கு மேல் ஆகிவிட்டது. வேறு வேலைக்குச் செல்லலாம் என்றாலும், வயது 30க்கு மேல் ஆகி விட்டதால், தேர்வு கிடைக்காது. இந்த நிலையில் அவர்கள் எப்படி வெளியேற முடியும் என்ற நிலையை கருணையோடு பரிசீலித்து, அவர்களை உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடிய முறையில் அவர்கள் பணியை அப்படியே 'ரெகுலரைஸ்' செய்ய வேண்டும். அவர்கள் ஆபாய 10 கட்டி விடுவார்கள். விண்ணப்பமும் போடுவார்கள். அப்படியே நியமன உத்தரவை வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இப்போது அரசு, பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு சர்வீஸ் கமிஷனுக்குப் போகும் விதியையே 'நிலாக்ஸ்' செய்திருக்கிறது. இது பெரிய காரியம். அதற்கு இந்த அரசைப் பாராட்டுகிறேன். 3—3—1973-க்கு முன்னால் பட்டதாரி ஆசிரியர்களை ஜில்லா போர்டு நிர்வாகத்திலிருந்து 1—4—1970-க்குப் பின்னால் எடுத்துக் கொண்டாலும், அவைகள் 'ஏ' விக் போஸ்டாக இருந்தாலும், அவர்கள் சர்வீஸ் கமிஷனுக்குச் செல்ல வேண்டியதில்லையென்று உத்தரவைப் போட்டிருக்கிற இந்த அரசுக்கு இன்றைக்கு ஏற்கெனவே சர்வீஸ் கமிஷன் பர்வ்யூவிற்கு அப்பாற்பட்டு சர்வீஸ் கமிஷனுக்குச் செல்ல வேண்டிய அட்சியமில்லாத நார்மலாக ஒரு 10 ஆபாய் மெட்ரிகுலேஷன் பீஸ் மட்டும் கட்டவேண்டிய அவசியத்தில் இருக்கிற இந்த ஆசிரியர்களைக் காப்பது மிக எளிதான காரியம்தான், அதைச் செய்ய அரசு தயங்காது என்று கருதுகிறேன். அதை விரைவாக தக்க தருணத்தில் செய்ய வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கல்வியமைச்சர் அவர்களுடைய, முதலமைச்சரவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்து கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தொடக்கப் பள்ளிகளில் உள்ள கல்வியைப் பொறுத்தவரை, தொடக்கப் பள்ளிகளைப் பெற்றுத்தவரையிலும் பஞ்சாயத்து யூனியன்களிடம் அதிகப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. ஊரக வளர்ச்சி நிர்வாக அறிக்கை இப்போது எங்களுக்குத் தரப்பட்டது. எடுத்தவுடனே கல்விப் பகுதியை ஆவலோடு புரட்டிப் பார்த்தேன். என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்று பார்க்கும்போது, அங்கே 43-ம் பக்கத்திலே 6—4—1972-இலே 1967 ஆம் ஆண்டிலிருந்த பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை, 1972 ஆம் ஆண்டிலிருந்த பள்ளிகளின்

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1974 சனவரி 22]

எண்ணிக்கை, 1967 ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கை, 1972 ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை இவற்றைப் போட்டிருக்கிறார்கள். 1967-ல் 37.4 லட்சம் மாணவர்கள் பயின்றார்கள். 1972-ல் 43 லட்சம் பயின்றிருக்கிறார்கள். மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கை 15 சதவீதம் உயர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் அதே நேரத்தில் 1967 ஆம் ஆண்டில் 1,13,400 ஆசிரியர்கள் வேலையில் இருந்திருக்கிறார்கள். 1972 ஆம் ஆண்டில் 1,25,300 ஆசிரியர்கள் பணி புரிந்திருக்கிறார்கள். இதன் மூலம் பார்க்கும்போது, ஆசிரியர்களுடைய எண்ணிக்கை 10.5 சதவீதம் மட்டுமே உயர்ந்திருக்கிறது, மாணவர்கள் எண்ணிக்கை 15 சதவீதம் உயர்ந்து விட்டது. ஆனால் ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கை 10.5 சதவீதம் மட்டுமே உயர்ந்திருக்கிறது. தொடக்கக் கல்வியிலே இன்னும் பியூபில்-டச்சர் சேஷியோனைஸ் குறைத்தால்தான் நல்ல கல்வி சொல்லிக் கொடுக்க முடியுமென்று நீண்டகாலமாக ஆசிரியர் கூட்டணியும், ஆசிரியர் இயக்கங்களும் சொல்லி வருகின்றன. அதை அரசு கொள்கையளவில் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது, இப்படி 15 சதவீதம் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை உயர்ந்திருக்கும்போது, ஆசிரியர்களைப் போடுவதில் 10.5 சதவீதம் மட்டுமே உயர்ந்து, மீதி 4.5 சதவீதத்திற்குச் சமமாகப் போடாமல் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும், இதைப் போடுவதற்கான முயற்சிகளைத் தமிழக அரசு செய்யும்போது வேலைபற்ற ஆசிரியர்களுக்கு வேலை கிடைக்க வாய்ப்பாக இருக்கும் என்பதையும் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அதுவும் இன்னொரு இடத்தில் சொல்லும்போது, ஆசிரியர்-மாணவர் விகிதாசாரம் பெருகி வந்தபோதிலும் செலவானது 7 ஆண்டுகளில் 2 மடங்கு ஆகியுள்ளது என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதிலிருந்து ஏற்கெனவே இருக்கக் கூடிய ஆசிரியர்-மாணவர் விகிதம் இன்று அதிகமாகியிருப்பதை அறிக்கை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை இந்த அவையினுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : தலைவரவர்களே, ஒரு தொடரைப் படிக்கிறபோது அதிலேயிருக்கிற கருத்துக்களால் ஏற்படுகிற விளைவுகள் எல்லாவற்றையும் ஒரு அங்கத்தினர் தொடர்ந்து சொல்வாரானால், அது போற்றத்தகுந்ததும். செலவு இரண்டு மடங்காகிவிட்டது, மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கை 15 சதவீதம்தான் அதிகப்பட்டிருக்கிறது, ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கை 10.5 சதவீதம் தான் உயர்ந்திருக்கிறது. ஆனால், செலவு இரண்டு மடங்காகியிருக்கிறது இந்த துர்ப்பாக்கியமான நிலைமைக்கான கருத்தைப்பற்றியும் அவர் சொல்வாரானால், இந்த அரசு எவ்வளவு பொறுப்புடையது என்பதை எல்லோரும் உணர ஏற்றதாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1974 சனவரி 22]

திரு. செ. முத்துசாமி: தலைவரவர்களே, அமைச்சரவர்கள் சொன்னதற்கு நன்றி. இந்த ஏழு ஆண்டுகளில் ஏறத்தாழ இரண்டு மடங்காகி உள்ளதற்குக் காரணம் ஆசிரியர்களின் சம்பளம் பெருமளவிற்கு உயர்ந்ததாகும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதை வரவேற்கிறேன். 1967-ல் இருந்த பணத்தி னுடைய மதிப்புக்கும் 1972-ல் பணத்தின் மதிப்புக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை விளக்க வேண்டுமென்றால், அது வேறு வகையான காரியம். 1967-ல் இருந்த சம்பளத்திற்கும் இன்றைக்கு இருக்கிற சம்பளத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் பார்த்தால், மிகக் கூடியிருக்கிறது என்பதை அறிக்கை கூறுகிறது. ஒப்புக் கொள்கிறோம். இன்றைக்கும் மறுக்கவில்லை. இந்தத் தொடரில் இருக்கிற மற்ற வாசகத்தையும் இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்து, ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் முற்றிலும் பொருத்தமான முறையில், ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகளின் நிர்வாகியாகப் பணிபுரிய நியமிக்கப்பட்டுள்ளன. கல்வித் துறை, இப்பள்ளிகளை, தொழில் துட்ப—கல்வித் தாக்கண்ணேட்டத்தோடு மேற்பார்வையிடுகிறது. இருப்பினும், நடைமுறையில், ஒரு சில ஊராட்சி ஒன்றியங்களே இந்தக் குறிக்கோளை எய்தியுள்ளன. பள்ளிகளை முறையாக நடத்துவதற்கான அவற்றின் பங்கு மிகவும் குறைவாக இருந்து வந்துள்ளதுடன், ஆசிரியர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்கும் நேர்வுகள் தெரிய வருகின்றன. வேறு இடங்களுக்கு மாற்றுதலை ஓர் அச்சுறுத்தும் கருவியாகப் பயன்படுத்தி, அரசியல் பிரச்சாரத்திற்கும் சொந்தக் காரியங்களைக் கவனிப்பதற்கும் ஆசிரியர்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றனர். பள்ளிகளின் நிர்வாகி என்ற முறையில் ஊராட்சி ஒன்றியங்கள், பள்ளிக் கல்வி இயக்குநர் அலுவலகத்தின் ஆய்வு அலுவலர்கள் சுட்டிக்காட்டும் குறைபாடுகளைக் களைவதில் கவனம் செலுத்துவதேயில்லை. நான் முன்னாலே இருக்கக்கூடிய பகுதியையும், இதிலே இருக்கக் கூடிய பகுதியையும் படித்து விட்டு வருகிறேன். கடைசியாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது, கல்வி இயக்குநர் அலுவலகம்தான் கல்வியினுடைய முன்னேற்றத்திற்கு ஆதாரமாக உள்ளது, அதாரிட்டியாக உள்ளது.

(மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் தலைமை)

அந்தக் கல்வித் துறை எதைச் சொன்னாலும் பஞ்சாயத்து ரூனியன் நிர்வாகிகள் கேட்பதில்லை. இதை நாங்கள் சொல்லி வந்தோம். இன்றைக்கு நிர்வாகச் சீர்திருத்தக் கமிஷன் அறிக்கையில்--நாங்கள் கூட சாட்சியம் சொல்ல அழைக்கப்பட்டதில்லை, இருந்தாலும்--இருக்கக் கூடிய குறைபாடுகள் சுட்டிக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அதனால் தான் இதை விட நல்ல நிர்வாகமாக ஏற்படுத்த, ஒரு கல்வி வாரியம் அமைத்து, எல்லா கல்வியையும் ஒன்றாக எடுத்து, எஃபெக்டிவான முறையில் செய்யப்பட வேண்டும் என்று கூறி வருகிறோம். இதை அரசு பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும்

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1974 சனவரி 22]

இந்த நேரத்தில் இந்த அறிக்கையில் சொல்லப்பட்ட வாசகத்தைக் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு செய்ய வேண்டுமென்றும் நான் உங்களைப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் ஆசிரியர்கள் நியமனத்தைப்பற்றி மாவட்ட அளவிற்கு ஒரு நியமனக் குழு அமைப்பதற்கு சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது நல்ல ஏற்பாடு. ஒவ்வொரு ஊராட்சி ஒன்றியத்திலும் நியமனக் குழு இருந்து அதிலே உள்ள சங்கடங்கள் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு அடிக்கடி வந்திருக்கின்றன. நாங்களும் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். மாவட்ட அளவிலே, மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், மாவட்ட வளர்ச்சி அதிகாரி, மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி இவர்கள் மூன்று பேரும் சேர்ந்து, மாவட்டத் தேர்வுக் குழு ஒன்று அமைத்து, அதிலே ஆசிரியர்களுையெல்லாம் செலக்ட் செய்து விஸ்டிலே வைத்து விடவேண்டும். பஞ்சாயத்து ஒன்றுக்கு 3 பேர்கள் வேண்டுமென்றால், சர்வீஸ் கமிஷனைப் போல அந்த செலக்டட் விஸ்டிலிருந்து போடுவதற்கான ஒரு தடை முறை மஹாராஷ்டிரத்தில் நடைமுறையில் இருக்கிறது. அதை நாம் கடைப் பிடிப்பது நியாயமாகும் என்பதை அந்தக் குழு பரிந்துரை செய்திருக்கிறது. அதை அரசு கவனத்தில் கொண்டு நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான முயற்சிகளை, ஒரு தனி வாரியமாக அமைப்பதற்கு முன்னால், செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதைப்பற்றி உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சரவர்கள் நியமன அதிகாரத்தை எடுப்பதிலே சிக்கல் இருக்கிற காரணத்தினால், ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவர்களுக்கு இது ஒரு ஆலோசனையாக வழங்கப்பட்டிருக்கிறது என்று ஒரு கூட்டத்தில் பேசும்போது சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் பத்திரிகையில் எப்படி ரிப்போர்ட் ஆகிவிட்டதென்றால், கல்வி நலம் கருதி மாவட்டம் பூராவும் ஆசிரியர்கள் மாறுதல் செய்யப்படுவார்கள் என்று பேசியதாக வந்தது. நான் அதைப் படித்தேன். உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சரவர்களைக் கேட்டேன். அவர், நான் சீர்திருத்தக் கமிஷன் அறிக்கையில் உள்ளதைச் சொன்னேன், நியமன அதிகாரத்தை அவர்களிடமிருந்து எடுக்கும்போது அவர்களுடைய ஆலோசனையைக் கலக்காமல் நாம் எடுப்பது நியாயமல்ல என்று தான் சொன்னேன், என்றார். மாவட்டம் முழுவதும் ஆசிரியர்கள் மாறுதல் செய்யப்படுவார்கள் என்று நான் சொன்னதாகச் சொல்லுவது உண்மையல்ல என்று சொன்னார். அவர்கள் இப்படி ஆசிரியர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்தியதற்காக என் நன்றியை அவருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இப்படி திடீரென்று பத்திரிகையில் ஸ்டேட்மெண்டு வந்ததன் மூலம் ஆசிரியர்கள் மத்தியில் ஒரு குழப்பமான நிலைமை இருந்தது. இன்றைக்கு உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சரவர்கள் சொன்னதன் மூலம் அது நீங்கியிருக்கிறது. அதற்காக அவர்களுக்கு மீண்டும் நன்றியைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

1974 சனவரி 22]

[திரு. செ. முத்துசாமி]

அடுத்து, மாறுதல் செய்யப்படும்போது, ஆணையாளர் அவர்கள் மாறுதல் செய்யக்கூடிய அதாரிட்டியான டி.இ.ஓ. அவர்களிடத்திலிருந்து பர்மிஷன் வாங்க வேண்டுமென்றிருக்கிறது. இதை மாற்ற வேண்டுமென்று யூனியன் தலைவர்களெல்லாம் சொன்னாலும் கூட, இந்த நடைமுறைதான் நியாயமானது என்றும், நடைமுறைக்கு ஒத்தது என்றும் சீர்திருத்தக் கமிஷன் சிபாரிசு செய்தது குறித்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இது தான் நியாயமானது, நடைமுறைக்கேற்றது. இதை அமுல்படுத்துவதுபற்றியும் அமைச்சரவர்கள் தெளிவு படுத்தினார்கள். அதையும் ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கு நான் இன்று அறிக்கை மூலமாகத் தெரிவித்திருக்கிறேன். ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த அளவில், இந்த மாறுதல்கள் இன்றைக்கு பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் இருக்கும் வரை இப்போதிருக்கிற நிலைமையையே செய்யப்பட வேண்டும். மாவட்டக் கல்வி அதிகாரியினுடைய அனுமதி பெறாமல் நடத்தப்படக்கூடிய நிலைமையில் இன்னும் பல சங்கடங்கள் வரும் என்பதை அறிய வருகிறோம். இப்போதும் வேறு பல சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. இருந்தாலும் அவற்றை நீக்கும்போது இன்னும் கூடுதலான சங்கடங்கள் வரும் என்பதை ஏற்கெனவே கூறியுள்ளோம்.

அடுத்து, நமது ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையில் கண்டுள்ளபடி, மத்திய அரசு சம்பள ஆணைக் குழுவின் பரிந்துரைகளால் மாநில அரசின் மீது ஏற்படும் திட்டவாட்டமான விளைவுகளைக் குறிப்பாகக் கருத்திற்கொள்ளுமாறு நமது அரசு ஆரவது நிதி ஆணைக் குழுவினைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்கதாகும். கடந்த சில மாதங்களிலே மத்திய அரசு தனது ஊழியர்களுக்குப் படியினை இரண்டு தடவை உயர்த்திக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், நமது நிதிநிலையைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டு ஆளுநர் அவர்கள், 'ஆரவது நிதியாணைக் குழு உட்பட, பல ஆணைக் குழுக்களிடம் தேசிய ஊதிய-விலைக் கொள்கை யொன்றை உருவாக்க வேண்டிய அவசர அவசியத்தைப் பன்முறை வலியுறுத்தி வந்துள்ளோம்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். நமது மாநில ஊழியர்களுக்கு ஊதியங்களும் படிகளும் மிகக் குறைவாக இருக்கும் அதே நேரத்திலே மற்றவர்களுக்கு அதிகமாக இருக்கின்றது. இன்னும் வேடிக்கை, பாங்கிகளில் பணிபுரிகின்றவர்கள், ஆயுள் இன்ஷூரன்ஸ் கார்ப்பொரேஷனில் பணியாற்றுகின்றவர்கள் இவர்களுடைய சம்பள விகிதங்களைப் பார்த்தால், அங்கே பணியாற்றும் பிழனுக்கு உள்ள சம்பளம்கூட இங்கே தொடக்கநிலை, இடைநிலை, உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு இல்லாத நிலைமையைத் தான் பார்க்கிறோம். இந்த நாட்டிலே சோஷலிஸம் பேசுகிறோம். எல்லாருக்கும் எது ஒன்றிலும் சமவாய்ப்புகள் இருக்க வேண்டும் என்று வானளாவப் பேசுகிறோம். ஆனால், ஒரு சில நிர்வாகத்தில் கடைநிலை ஊழியர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் ஊதியம் இங்கே எழுத்தறிவித்த இறைவன் என்று சொல்லத்தக்க ஆசிரியர் பெருமக்களுக்குக்

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1974 சனவரி 22]

கொடுக்கப்படுவதில்லை. அந்த எழுத்தறிவித்த இறைவனுக்கு நாம் கொடுக்கும் ஊதியம் ரூபாய் 150. ஒரு சிறைச்சாலையில் இருக்கும் கைதிக்கு, ஒரு யூனிட் உள்ளவர்களுக்கு ரூபாய் 97 என்று கொடுக்கிறோம். சாதாரணமாக ஒரு குடும்பம் என்பது மூன்று யூனிட்கள். தாயார், தகப்பனர், இரு குழந்தைகள் ஆக மூன்று யூனிட்கள். அந்தக் கணக்கின்படி பார்த்தால், மூன்று யூனிட்களுக்கு குறைந்தது ரூபாய் 300 கொடுக்க வேண்டாமா? ஒரு அரசு நிறுவனத்தில் ஒரு கடைநிலை ஊழியருக்கே சம்பளம் ரூபாய் 350, ரூபாய் 400 என்று கொடுத்தால், அதைவிடக் கூடுதலாக ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டாமா? பணிபுரத்தும் ஒவ்வொருவருக்கும் எத்தெந்த விதத்தில் சம்பளம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை தமிழ் நாடு சம்பளக் கமிஷன் மிக அழகாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால், நிதி வசதியில்லை என்றும் அத்துடன் கூறப்பட்டு விட்டது. அதையொட்டித்தான் நமது அரசும் ஆளுவது நிதி ஆணைக்குழுவிடம் தேசிய ஊதிய-விலைக் கொள்கையொன்றை உருவாக்க வேண்டிய அவசர அவசியம்பற்றி வலியுறுத்தியிருப்பதைப்பற்றி மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நாங்களும் கூட இந்தியா முழுவதும் ஆசிரியப் பெருமக்களுக்காக 'டீச்சர்ஸ் நேஷனல் பே கமிஷன்' என்று ஒன்றை அமைத்து நாடு முழுதும் பணியாற்றும் ஆசிரியப் பெருமக்களுக்குச் சம்பளத் திட்டமொன்றை வகுப்பதற்கான வழி முறைகளைப் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறோம். கோத்தாமி கமிஷனின் அறிக்கை மத்திய அரசினால் ஆராயப்பட்டது. ஆனால், அந்தக் கமிஷனின் பரிந்துரைகளைப் பரிசீலித்த அரசு, கல்லூரியிலுள்ள ஆசிரியர்கள் விஷயத்தில்தான் அவற்றை அமுல்படுத்தியதே தவிர தொடக்கப் பள்ளி, இடைநிலைப் பள்ளி, உயர்நிலை-செக்னரிப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் விஷயத்தில் அவற்றை இன்னும் அமுல்படுத்தாமலேயே இருக்கின்றது என்பதை வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதற்கெல்லாம் வேண்டிய நிதி வசதிகள் என்கே என்று கேட்கலாம். இது மத்திய அரசு கொடுக்க வேண்டுமா, மாநில அரசு கொடுக்க வேண்டுமா என்றால், நான் என்ன சொல்லுவது என்ற நிலையில் மத்திய சர்க்காரிலும் கல்வித் துறை என்று இருக்கின்றது, மாநில அரசுகளிடத்திலும் கல்வித் துறை என்று இருக்கின்றது, எனவே இரண்டு அரசுகளும் சேர்ந்துதான் ஆசிரியர்களுடைய சம்பளத்தை முறைப்படுத்திக் கொடுப்பதற்கு உத்தரவாதம் அளித்து அமுல்படுத்த வேண்டுமென்ற கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். மேலும் உயர்ந்து வரும் விலைவாசியை அனுசரித்து, மத்திய அரசு இடையிலே இரு முறை பஞ்சப்படியினை அவர்களுடைய ஊழியர்களுக்கு உயர்த்திக் கொடுத்துள்ளதையும் கருத்தில் கொண்டு, பஞ்சப்படியையும் கூடுதலாக வழங்கிட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்து, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் காலத்திலேயே ஆசிரியர் பெருமக்களுக்கும் அரசு

1974 சனவரி 22]

[திரு. செ. முத்துசாமி]

ஊழியர்களுக்கும் அவர்களுடைய குடும்பத்தினருக்கும் ஆகும் மருந்துச் செலவுகளைச் சரிக்கட்டுவதற்காக 'மருத்துவ அலவன்ஸ்' என்று வழங்கிட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதை மீண்டும் ஒரு முறை இந்த அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்களுக்கும் அரசு ஊழியர்களுக்கும் எல்லோருக்கும் மாதம் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 10 அல்லது ரூபாய் 15 அல்லது ரூபாய் 20 என்று அலவன்ஸ் வழங்கிட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : (மணி அடித்து) எவ்வளவு நேரம் பேசப் போகின்றீர்கள்? சீக்கிரம் முடித்துக்கொள்ளுங்கள்.

திரு. செ. முத்துசாமி : தலைவரவர்களே, எனக்கு மொத்தம் 25 நிமிடங்களாவது வேண்டும். 18 நிமிடங்கள் பேசியிருக்கின்றேன். சீக்கிரத்திலேயே முடித்துக் கொள்கிறேன். அடுத்து, தருமபுரியில் பஞ்சாயத்து தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் 19-ம் தேதியிலிருந்து உண்ணாவிரதம் இருந்து வருகின்றார்கள். அதற்குக் காரணம், அவர்கள் பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனருடைய ஒரு உத்தரவை எதிர்த்து அங்குள்ள ஆர்.டி.ஓ.-விடம் அப்பீல் செய்து கொண்டார்கள்—அதாவது செலக்ஷன் கிரேடு சம்பந்தமாகப் போட்ட உத்தரவை எதிர்த்து. கமிஷனர் போட்ட உத்தரவு தங்களுக்குப் பாதகமாக இருக்கின்றது என்று மேல் முறையிட்டு அதிகாரியான ஆர்.டி.ஓ.-விற்கு அப்பீல் செய்து கொண்டார்கள். ஆர்.டி.ஓ.-வும் அவர்களுடைய அப்பீல் பேரிலே தீர்ப்பினை அளித்துவிட்டார்கள். தீர்ப்புக் கொடுத்தது இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு. ஆனால், அந்தத் தீர்ப்பினை இன்னும் அமுல்படுத்தாமல் இருந்துவருகின்றார்கள் அங்கே. அதை அமுல்படுத்த வேண்டும் என்று கோருகின்றார்கள் இப்போது. நானே ஆர்.டி.ஓ. அவர்களிடம் கேட்டதற்கு, 'இதில் எவ்வளவோ சிக்கல்கள் இருக்கின்றன' என்று சொன்னார். நான் சொன்னேன், "நீங்கள் சிக்கல் இருக்கின்றது, சங்கடம் இருக்கின்றது என்று சொல்லிக்கொண்டு இருந்து விட்டால், இந்த அலுவலகம் எதற்காக இருக்கின்றது" என்று கேட்டேன்: 'இல்லை, இல்லை, சிக்கிரமே அமுல்படுத்துகிறேன்' என்று சொன்னார்கள். ஆர்.டி.ஓ. அலுவலகம் பஞ்சாயத்து யூனியன் அலுவலகத்திற்கு எழுதி, அந்த உத்தரவை அமுல்படுத்த இவ்வளவு காலம் ஆகின்றது. அரசு பல நல்ல உத்தரவுகளைப் பிறப்பிக்கின்றது. ஆனால், நடைமுறையில் அவை அமுல்படுத்தப் படுவதில்லை. பிறகு அவர்கள் அப்பீலில் சென்று கேட்கின்றார்கள், நியாயம் வேண்டும் என்று. இப்படி கிடைக்க வேண்டிய நியாயம் இரண்டு ஆண்டு காலத்திற்கு நிறுத்தி வைக்கப்படுவது நியாயம் தானா என்று சென்ற கூட்டத் திலேயே நான் சொன்னேன். இப்போது சொல்லுகின்றேன் மறுபடியும். காலே

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1974 சனவரி 22]

யில் உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்களிடமும் சொன்னேன். 'விராவி லேயே இதுபற்றி நடவடிக்கை எடுக்கிறேன்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஒன்று. 1973 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாத இறுதிக்குள், ஆசிரியர் களுடைய கோரிக்கைகளிலே 25 கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றித் தருகிறோம் என்று எழுத்து மூலம் கொடுத்திருக்கின்றார்கள் ஆசிரியர்கள் கூட்டணிக்கு. அதன் பிறகு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள் கூட்டமும் நடைபெற்றது. ஆனாலும் இன்னும் அது நிறைவேற்றப்படாமலேயே இருக்கின்றது. இன்னும் இரண்டா வது ஊதியக் கமிஷனில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சில சலுகைகள், தனி நபர் கமிஷனில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சில சலுகைகள் இவைகள் எல்லாம் இன்னும் ஆசிரியர்கள் விஷயத்திலே அமூல் செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன. ஆசிரியர் கள் மட்டும் என்ன பாவம் செய்தார்கள்? நாங்கள் மட்டும் என்ன கொடுமை செய்தோம்? மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஆனால், பஞ்சாயத்து ஆசிரியர்களுக்கு இல்லை என்றால், என்ன நியாயம்? அரசு நியாயத்தை வழங்கு கின்றது, நிதியையும் அளிக்கின்றது. ஆனாலும் அவை ஆசிரியர்கள் விஷயத் தில் இன்னும் அமூல் செய்யப்படாமலேயே இருக்கின்றன என்றால், ஆசிரியர் கள் யாரை நொந்துகொள்ளுவார்கள்? யார் மீது கோபம் கொள்ளுவார்கள்? யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். எனவேதான் அவர்கள் இன்றைக்கு உண்ணா விரதம் இருக்க வேண்டிய நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றார்கள். எனவே இவற்றின் மீது விரைவான உறுதியான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டு அவர்களுடைய குறைகள் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, பென்ஷனைப்பற்றியும் இரண்டொரு கருத்துக்களைச் சொல்லி முடித்துக்கொள்ளலாம் என்று கருதுகிறேன். ஒருவர் ஓய்வு பெறுகின்றார் என்றால், அவர் ஓய்வு பெறும் தினத்திலா கணக்கிடுவது, அவருடைய பென்ஷன் எவ்வளவு என்று? அதற்கு முன்னதாகவே முறையாக எல்லாவற்றையும் கவனிக்க வேண்டாமா? டி.இ.ஓ. ஒருவர், அனந்தபால் என்பவர் ஓய்வு பெற்று ஆறு மாதம் கழிந்த பிறகு, அவரிடம் ஒரு 'எக்ஸ்ப்ளநேஷன்' கேட்கிறார் கல்வித் துறை இயக்குநர். அவருடைய கண்ட்ரோலில் மூன்று ஆண்டு காலம் அவர் இருந்திருக்கின்றார். 1967-லிருந்து 1972 வரையில் அவருடைய கண்ட் ரோலில் இருந்து பின்னர் அவர் 1972-ல் ஓய்வு பெறுகின்றார். அதற்குப் பின்னர் அவரிடம் ஒரு விளக்கம் கேட்கின்றார்கள். 1965 ஆம் ஆண்டிலே ஒரு மேனேஜ்மெண்டு பள்ளிக்கு மெய்ன்டெனன்ஸ் க்ரான்ட் ஏன் குறைவாகக் கொடுத்தார் என்று அவரிடம் இப்போது விளக்கம் கேட்கப்பட்டு, அவரது பென்ஷன் கொடுக்கப்படாமல் நிறுத்திவைக்கப்பட்டுள்ளது. குறைவாகக் கொடுத்திருந்தால், மேனேஜ்மெண்டு அப்பீல் பண்ணப் ப்ரொவிஷன் இருக்

1974 சனவரி 22]

[திரு. செ. முத்துசாமி]

கின்றது, அவர்கள் அப்பில் செய்துகொண்டிருக்கலாம். ஆனால், அவர்கள் வி.இ.ஓ. விற்கு அப்பில் செய்துகொள்ளவில்லை. ஆனால், அந்த மேனேஜ்மெண்டிற்கு இப்போது வக்காலத்து வாங்கிக்கொண்டு இவர் பேரிலே சார்ஜ் கொடுக்கின்றார்கள் என்றால், எவ்வளவு முறைகேடான ஒரு காரியம் இது என்பதைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டும். இது வரையில் அந்த டி.இ.ஓ.-விற்குப் பென்ஷன் கொடுக்கப்படவில்லை. ப்ரொவிஷனல் பென்ஷனாக ரூபாய் 125 கொடுத்தால், என்ன கெட்டுவிடும்? அதைத்தான் அவர் கேட்கிறார். பிறார் அரசில் என்று நினைக்கிறேன். பள்ளித் துணை ஆய்வாளர் ஒருவர் ரிடையர் ஆன பிறகு, அவர் பேரிலே டிஸிப்ளினரி ஆக்ஷன் எடுத்தார்கள். அவர் சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்கு அப்பில் செய்துகொண்டார். சுப்ரீம் கோர்ட்டிலே அவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள், அதற்காக பென்ஷனை நிறுத்துவதற்கு அரசாங்கத்திற்கு எந்த விதமான உரிமையும் இல்லை என்று. பென்ஷன் அவருடைய அடிப்படை உரிமையாகும். அதில் கை வைக்க யாருக்கும் உரிமை இல்லை. அந்த ஜட்ஜ்மெண்டு காப்பியைக் கூடக் காண்பித்தோம் அதிகாரியிடம். இதைப் பார்த்தாவது இவருக்குப் பென்ஷன் கொடுங்கள் என்று சொன்னோம். இவராவது டி.இ.ஓ. பிராவிடென்ட் பண்டு இருந்தது, எனவே ப்ரொவிஷனலாக பென்ஷன் ரூபாய் 125 கொடுத்தால் போதும் என்றார். அவர் தனி நபர். வேறு ஒருவர் குழந்தை குட்டிகளுடன் இருப்பவராக இருந்திருந்தால், அவர் என்ன செய்ய முடியும் இந்த நிலையில்? இன்னும் ஒன்றைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன், ரிடையர் ஆவதற்கு முன் அவருக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய தொகையை முன் கூட்டியே கணக்கிட்டு ரிடையர் ஆன அன்றைக்கே அவருக்கு பென்ஷன் ஊதியம் கொடுக்கத்தக்க விதத்தில் உத்தரவுகளைத் தயார் செய்து வைத்துக் கொள்ளக்கூடாதா? இதில் என்ன சங்கடம் வந்துவிட்டது? இப்போது இந்த முறையை போலீஸ் டிப்பார்ட்மெண்டில் அமுலுக்குக் கொண்டுவந்திருக்கின்றார்கள். அங்கே செயல்படும்போது, இங்கே மட்டும் ருடியாதா? ரிடையர் ஆரும்போதே மினிமம் பென்ஷன் என்று கணக்கிட்டு முதலில் கொடுக்கக் கூடாதா? முன்பு இருந்த ஒரு சட்டத்தை மாற்றி, இப்போது முனிசிபாலிடியில் ஒரு உத்தரவினைப் போட்டிருக்கின்றார்கள். இதன் காரணமாக இப்போது ஏற்கெனவே வாங்கிக் கொண்டிருந்த பென்ஷனைக் கூட நிறுத்திவிட்டார்கள். இன்டரீம் ஆர்டர் என்று போட்டு நிறுத்திவிட்டார்கள். இப்போது அது ஏழெட்டு அல்லது ஒன்பது மாத காலம் ஆகிவிட்டது இதற்காக அங்கே போய்க் கேட்டால் நாங்கள் என்ன பண்ணுவது என்று சொல்லுகின்றார்கள். ஃபைனான்ஸிடம் போய்க் கேட்டால் ஏ.ஜி.-யைக் கேளுங்கள் என்று சொல்லுகின்றார்கள். ஒரு ஊழியர் ஓய்வு பெற்றுவிடுகின்றார் என்றால், இனியாவது அவர் சற்று நிம்மதியாக இருக்கலாம் என்று இருந்தால், அப்போதுதான் புதிய புதிய தொல்லைகள் ஏற்படுகின்றன. எனவே இப்போதுள்ள இந்த முறை

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1974 சனவரி 22]

களை 'ஸிம்பிளிஃபை' செய்ய வேண்டும். உத்தியோகத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்று விட்டார்கள் என்றால், அவருக்கு யாரும் எந்த உதவியும் செய்ய முன் வருவதில்லை. விலைவாசி ஏறிக்கொண்டே வருகின்றது. திரு. வசந்த பாய் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். விலைவாசிக்குத் தக்கபடி ரிடையர் ஆனவர்களுக்கு அலவன்ஸ்கள் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று. நியாயம். ரிடையர் ஆனவர்களைப்பற்றி நாம் இப்போது சிந்தித்தால்தானே நம்மைப்பற்றி யாராவது நினைப்பார்கள்?

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: அப்போது அவர்களுக்காக நீங்கள் சிந்திக்கவில்லையா? உங்களுக்காகத்தான் சிந்திக்கின்றீர்களா?

திரு. செ. முத்துசாமி: தலைவரவர்களே, நான் சிந்தித்துத் தான் இந்த அவைக்குச் சொல்கிறேன். நான் இந்த அவை சிந்திக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்வேன். நாமும் ரிடையர் ஆகக் கூடியவர்கள் என்பதை நினைவு படுத்துகிறேன். ஆதலால் ரிடையராகி கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு தயவு செய்து நீங்கள் உதவ வேண்டும்.

இன்னும் ஒரு பிரச்சினையை, இந்தி ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சினையை மட்டும் சொல்லி முடிக்கிறேன். இந்தி ஆசிரியர்களுக்கு இந்த அரசால் ஒரு சலுகை வழங்கப்பட்டிருந்தது. இந்தி ஆசிரியர்கள், ஏற்கெனவே செகண்டரி கிரேட் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டிருந்தவர்கள், இப்போது ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களாகவும், அட்டெண்டர்களாகவும் பல இடங்களில் போடப்பட்டிருக்கிறார்கள். நான் இந்த அவையில் ஒருமுறை ஒரு கேள்வி கேட்டேன். நாவலர் அவர்கள், கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பதில் கூறினார்கள். யார் யார் அப்படி இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்வு தேறிவிட்டால், அவர்கள் செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் ஆவதற்குத் தனித்தனியாக விண்ணப்பித்தால், அவர்கள் விண்ணப்பங்களைப் பரிசீலித்து, அவர்கள் பயிற்சிப் பள்ளிகளில் சேருவதற்கு அனுமதி வழங்கப்படும் என்று சொன்னார். கல்வி அமைச்சர் கொடுத்த பதிலைக் கேட்டவுடன் பல பேர் திருப்தி அடைந்தார்கள். தேர்வு எழுதி எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் செய்தார்கள். டி.எஸ்.எல்.சி. எழுத வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தார்கள். நமது டைரக்டர் ஆப் எஜுகேஷன் அலுவலகத்திலிருந்து என்ன பதில் வருகிறது என்றால்—கல்வி அமைச்சர் அபயம் உண்டு என்றார். ஆசிரியர்களுக்கு நியாயம் வழங்கப்படும் என்கிறார், ஆனால் டைரக்டர் அலுவலகத்திலிருந்து என்ன பதில் வருகிறது என்றால்—இந்த மாதிரி எந்தச் சலுகையும் கிடையாது, நீங்கள் பரீட்சை எழுத முடியாது என்று வருகிறது. அமைச்சர் பரிசீலிக்கப்படும், தனித்தனியாக விண்ணப்பித்தால் நான் கவனிக்கிறேன் என்கிறார். அவருக்குக் கீழிருந்து பணியாற்றுகிற டைரக்டர் அலுவலகத்திற்கு இங்கே பேசப்படுகின்ற விஷயங்கள் ரொகார்ட்டாகிப் போகின்றன.

1974 சனவரி 22]

[திரு. செ. முத்துசாமி]

அப்படியிருந்தும் கூட, கல்வி அமைச்சர் பதில் சொல்கிற விஷயங்களுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிற விஷயங்களுக்கு, ஆசிரியர்கள் பரிவோடு கவனிக்கப் படுவார்கள் என்று அமைச்சர் சொல்லுகிற விஷயங்களுக்கு டைரக்டர் அலுவலகத்தில் 'இல்லை' என்று பதில் வருகிறது என்றால், கல்வி அமைச்சர் சொல்லுகிற பதிலில் நம்பிக்கை வருமா என்பதைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதிகாரிகள், அமைச்சர் சொல்லுகின்ற உறுதிமொழி களையும், இங்கே போடப்படுகின்ற உத்தரவுகளையும், அழுப்படுத்தச் சம்பளம் வாங்குகிறார்களா, அல்லது இங்கே அமைச்சர்கள் என்ன உறுதிமொழி கொடுக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றித் தெரியாமலே அலுவலகம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்களா என்பது எனக்குத் சந்தேகமாக இருக்கிறது. இதை நான் வேறு எங்கே சொல்வது? வேறு எங்கேயாவது சொன்னால் சங்கடப்படுவார்கள், கோபப்படுவார்கள். நான் இந்த அவையில் தான் சொல்ல வேண்டும். அதற்காகத் தான் தேர்தெடுத்திருக்கிறார்கள். நான் பணிவோடு சொல்லிக்கொள்வேன், அரசு நிதியை ஒதுக்கி, நல்லபடியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்துச் செய்வது, நிர்வாக நடைமுறைக் கோளாறு காரணமாக, ரெட் டேபிசம் காரணமாக, சேரவேண்டியவர்களுக்கு உரிய காலத்தில் சேராததால், அவர்கள் அதிர்ச்சி அடைகிறார்கள், வேகப்படுகிறார்கள். இந்த அரசு எதையுமே செய்யவில்லை என்று கருதுகிறார்கள். தயவுசெய்து இந்த நிலையை முதலில் நீக்க வேண்டும். அதற்கான முயற்சியை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அமைச்சர்கள் எந்தப் பகுதிக்குச் சென்றாலும், வருகிற விண்ணப்பங்களுக்கு மட்டுமே அதிகாரிகளைக் கொண்டு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கச் சொல்கிறார்கள். வரக்கூடிய விண்ணப்பங்களுக்கு மட்டுமே நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது. அப்படியில்லாமல், பொதுவாக ஒரு நடைமுறை நல்ல முறையில் இருக்கவேண்டும் என்று பணிவோடு கேட்டுக்கொண்டு, இந்த வாய்ப்பை அளித்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றிகூறி விடைபெறுகிறேன்.

திரு. க. அறிவுமுகன் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, கவர்னர் உரை தமிழ் நாட்டின் மொத்த பொருளாதார முன்னேற்றத்தை விரிவாகக் குறிப்பிடுவது கண்டு நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதிலேயும் அடுத்த ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் மின்சக்திக்கு 326 கோடி ரூபாயும், பாசனத்துக்கு 129 கோடி ரூபாயும், குடி தண்ணீருக்கு 93 கோடி ரூபாயும் ஒதுக்கியிருப்பது மகிழ்ச்சி தரத் தக்கதாகும். அதைவிட மேலமலைத் தொடர்ச்சி மேம்பாட்டுக் கழகத்தை உருவாக்குவதில் மத்திய அரசு பெரு முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்ற செய்தி மகிழ்ச்சி தருவதாகும். ஆனால் அது விரைந்து

[திரு. க. அறிவழகன்]

[1974 சனவரி 22]

நடைபெற்று, நம்முடைய நாட்டுப் பொருளாதாரத்தில் நாம் பின் தங்கியிருப்பதற்கு அடிப்படைக்காரணமான மின்சக்தி தேவையான அளவு கிடைக்காமல் இருப்பதை மாற்றுவதற்கான பெரும் பலனைத் தரும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

அடுத்து, கல்பாக்கத்தினுடைய அணுசக்தி உலை 1970-71-லே முடிந்திருக்க வேண்டும். 1977-78-லே கூட முடியாது என்ற செய்தியை, திடுக்கிடத் தக்க செய்தியை, கவர்னர் உரை தருகிறது. அதற்கான காரணத்தை அதில் சொல்லவில்லை. நான் அறிகிறேன், நம்முடைய இந்திய அரசு, உலகத்திலே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற ஒப்பந்தங்களில், அணுசக்தியை ஆயுதங்களுக்காகப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்ற ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டாத காரணத்தால் கனடா நாடு, அணுசக்தியை சமாதானத்துக்கு மாத்திரம் பயன்படுத்துகிற ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டிருக்கிற நாடுகளுக்குத்தான் உதவ முடியும். அவ்வாறு கையெழுத்திட்டாத நாடுகளுக்கு உதவ முடியாது என்று குறிப்பிட்டு, தரவிருந்த பல்வேறு விதமான உதவிகளை, பொருள் உதவிகளை, அணுமின் உலைக்குத் தேவையான உதவிகளைத் தர மறுத்து விட்டதாக நான் அறிகிறேன். ஆனால் அதில் விசித்திரமானது, ஆயிரக்கணக்கான அணுகுண்டுகளைச் செய்திருக்கிற ரஷ்ய நாடு கூட அணு ஆயுதத்தைத் தவறான வழிகளுக்குப் பயன்படுத்த மாட்டோம் என்று சொல்கிற ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கிறபோது, இந்திய நாடு, அணு ஆயுதத்தை உற்பத்தி செய்கிற பொருளாதார பலத்தை ஒரு சிறிதும் பெற்றிராத இந்திய நாடு, அந்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட அஞ்சத் தேவையில்லை. ஏதோ சினை நாட்டில் அணுகுண்டு வெடிக்கிறார்கள் என்ற காரணத்தால், அணு ஆயுதப் போர் வருவதாகக் கருதிக் கொண்டு, அல்லது வந்தால் என்ன செய்வது என்று கற்பனை செய்துகொண்டு, நாட்டில் தேவையான பொருளாதார மாற்றத்தை, மிகத் தேவையான பொருளாதார மாற்றத்தை உருவாக்குவதற்கான அணுசக்தி மின் உலைகளை உருவாக்குவதில் தாமதிக்கக்கூடாது என்று இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக் கொள்வேன்.

என்னுடைய அருமை நண்பர் மதிப்பிற்குரிய திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் மற்ற துறைகளிலே ஏற்பட வேண்டிய பொருளாதார மாற்றங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். பொருளாதார மாற்றத்தை உருவாக்குவதற்கான சோஷலிச முயற்சிகள் எவ்வாறு பயன்படும் என்பதையும் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எந்தத் துறையிலே சோஷலிச முறை பின்பற்றப் பட்டாலும், பின்பற்றப்படாவிட்டாலும், அரசுத் துறையில் வேலைபார்க்கிற அத்தனை பேரும், அவர்கள் மத்திய அரசில் வேலை பார்த்தாலும் சரி, மாநில அரசில் வேலை பார்த்தாலும் சரி, ஒரே நிலையில் வேலை பார்க்கிற எல்லா ஊழியர்களுக்கும் உரித்தான ஊதிய விகிதங்கள் நிர்ணயமாக அளிக்கப்பட்டதாக

1974 சனவரி 22]

[திரு. க. அறிவுமுகன்]

வேண்டும். நமது மாநிலத்தினுடைய ஊதியக் குழு சிறப்பாகப் பரிந்துரைகள் செய்திருந்தாலும், நமது நண்பர் திரு. முத்துசாமி சொன்னதுபோல, நீண்ட காலமாகப் பணியாற்றுகிற பலருக்கு, முக்கியமாக ஆசிரியர்களுக்கு அதனாலே ஐந்து ரூபாய், பத்து ரூபாய் பலன் வருகிறதா இல்லையா என்று சந்தேகப்படத் தக்க அளவுக்கு பரிந்துரைகளைத் தந்திருக்கிறது. உதாரணமாக ஒரு பி. ஏ. பி.டி. ஆசிரியர், 20 ஆண்டுகள் பணியாற்றி இருந்தாலும் சரி, ஒரு இடைநிலை ஆசிரியர் இருபது ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருந்தாலும் சரி, ஒரு சிறப்பு ஆசிரியர் 20 ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருந்தாலும் சரி, அவர்களுக்கு எல்லாம் தேர்வுநிலை ஊதியத்தை வழங்க வேண்டாம் என்று இன்றைய தினம் நமது கல்வித் துறை நெறியாளர் குறிப்பு அனுப்பியிருக்கிறார். அதற்கான காரணமே, தேர்வுநிலை ஊதியத்தை வழங்கினால், அவர்களுக்கு பழைய ஊதிய விகிதத்தில் கிடைக்கிற பத்து ரூபாய், ஐந்து ரூபாய் அதிகச் சம்பளம்கூடக் கிடைக்கவில்லை, சம்பளம் குறைகிறது என்ற காரணத்தால், வழங்க வேண்டாம் என்று நமது கல்வித் துறை நெறியாளர் குறிப்பு அனுப்பியிருக்கிறார். அது மிக விசித்திரமான நிலைமையாகும். இன்றையதினம் அரசு மிக முக்கியமாகக் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டியது, நம்முடைய ஆசிரியர்கள் ஆனாலும், அல்லது எந்தத் துறை ஊழியர் ஆனாலும், 15 ஆண்டுகள், 20 ஆண்டுகள் வேலை பார்ப்பவர்கள், எந்த ஊதியக் குழு பரிந்துரை வந்தாலும், அதனால் பலன் பெறத்தக்க சூழ்நிலையை உருவாக்கி ஆக வேண்டும். நீண்டகாலமாக இந்த நாட்டுச் சங்கங்கள் பல தங்கள் அடிப்படை ஊதியத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அதை அவ்வப்போது ஊதியக் குழு நிறைவேற்றிக்கொண்டு வந்தது. ஆனால் நீண்ட காலம் பணியாற்றுகிறவர்களுக்கு அதில் பலனில்லாமல் போனதற்கான அடிப்படைக் காரணம், முதலில் வேலைக்கு வருகிற 5 ஆண்டுகளில், 6 ஆண்டுகளில் இருப்பவர்களுக்கு பலன் இருக்கத் தக்க ஊதியக் குழு பரிந்துரைகள் வந்தனவே தவிர, நீண்டகாலமாகப் பணியாற்றுகிறவர்களுக்கு ஏற்ற ஊதியக் குழு பரிந்துரைகள் வரவில்லை. அப்படி வந்தால்தான் சோஷலிசத்தின் முக்கியமான எண்ணத்தை நாம் நிறைவேற்ற முடியும்.

நம்முடைய ஆசிரியர் உலகத்தில், இன்றைய தினம் மறக்கப்பட்டவர்கள் என்று சொல்லத் தக்க நிலையில் இருப்பவர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியில் வேலை பார்க்கிற இடைநிலை ஆசிரியர்கள், சிறப்பு ஆசிரியர் என்று சொல்லப்படுகிற இசை ஆசிரியர், ஓவிய ஆசிரியர், பி.இ.டி. என்று வழங்கப்படுகிற ஆசிரியர்களாகும். அதிலேயும் பி.இ.டி. ஆசிரியர் என்று சொல்லப்படுகிற தேகப் பயிற்சி ஆசிரியரை எடுத்துக்கொண்டால், அதில் முதல்தரநிலை தேகப் பயிற்சி ஆசிரியருக்கு தேர்வுநிலை ஊதியத்தை வழங்க நமது ஊதியக் குழு மறந்துவிட்டது. தேர்வு நிலை ஊதியம் எந்த அளவு இருக்க வேண்டும் என்பதை மறந்துவிட்டார்கள். ஆனால் முதல்

[திரு. க. அறிவழகன்]

[1974 சனவரி 22]

நிலை தேகப் பயிற்சி ஆசிரியர் என்று சொல்லுகிறவர் இரண்டாம் நிலை தேகப் பயிற்சி ஆசிரியரை விடக்குறைந்த சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் இரண்டாம் நிலை தேகப் பயிற்சி ஆசிரியர் நிலை என்னவென்றால், அவருக்குத் தேர்வு நிலை ஊதியம் என்பது கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஊதியக் குழு பரிந்துரையில் இருக்கிற துணுக்கமான தவறு காரணமாக அவரும் பலன் பெறாத சூழ்நிலை தேர்வு நிலை ஊதியத்தால் ஏற்படுகிறது. இன்றைய தினம் தமிழ்நாடு அரசு கல்வித் துறையில், 1967-லிருந்து எடுத்துக்கொண்டால், நல்ல சீர்திருத்தங்களைச் செய்து வந்திருக்கிறது. அதில், இரண்டாம் நிலை தமிழ் ஆசிரியர்கள், முழுத் தகுதி பெறாதவர்களாக இருந்தாலும், 10 ஆண்டுக் காலத்தில் அவர்களுக்கும் முதல்நிலை ஊதியம் தர வேண்டும் என்று சொன்னதாகும். ஒரு சிறப்பான செய்தி வருகிற நேரத்திலே, வேறொரு செய்தியும் வருகிறது. முதல்நிலைக்குரிய முழுத் தகுதி பெற்ற தமிழ் ஆசிரியர்கள் நாடெங்கும் வேலை பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் அத்தனை பேரும் முதல் நிலை ஊதியம் பெற வேண்டும் என்று ஆணை பிறப்பிக்கப்படவில்லை. சென்ற ஆண்டு 500 பேருக்குத் தந்தார்கள் என்ற ஒரு கணக்கு இருக்கிறதே தவிர, இன்னும் 300 பேர் முழுத் தகுதி பெற்றவர்கள் முதல் நிலை ஊதியம் பெறாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அந்த ஊதியம் தரப்பட வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பி.டி. ஆசிரியர்களுக்கு 10 ஆண்டுகளில் தேர்வு நிலை வழங்கினார்கள். தமிழ் ஆசிரியர்கள் இரண்டாம் நிலையில் இருக்கின்றவர்களுக்கு, முழுத் தகுதி பெறாவிட்டாலும், முதல் நிலை ஊதியம் தரவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இந்த பத்து ஆண்டுகள் என்பதை எல்லாத் துறைகளுக்கும் விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்வேன். தலைமை ஆசிரியர்களாக பத்து ஆண்டுகள் இருந்தால், அவர்களுக்குரிய சலுகை, அதாவது கெஸ்டெட் கிரேட் தந்தாக வேண்டும். அது மட்டுமல்லாமல், தலைமை ஆசிரியர்கள் என்பவர்கள் வேறு துறைகளில் வேலை பார்க்கின்றவர்களை விட தகுதி பெற்றவர்கள், அறிவு ஆற்றலைப் பெற்றவர்கள், குழந்தைகளோடு நேரிடை தொடர்பு கொண்டவர்கள் என்ற முறையில் அவர்கள் எல்லோரையும் கெஸ்டெட் ஆக்குவதில் அரசுக்கு அதிகச் செலவு ஆகிவிட முடியாது. செலவே இருக்க முடியாது. இதை ஒரு மதிப்பாகச் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று கல்வி அமைச்சர் அவர்களையும், முதல் அமைச்சர் அவர்களையும் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

. இங்கே நடைபெற்று வருகின்ற பாலிடெக்னிக்குகள் மற்றும் பல் தொழில் வளர்ச்சிக் கல்லூரிகளில் இருக்கும் ஆசிரியர்களுடைய குறைபாடுகள் வெகுவாக நீங்கியிருக்கின்றன. ஆனால் அந்தக் கல்லூரிகளில் கூட தமிழ் ஆசிரியர்கள்,

1974 சனவரி 22]

[திரு. க. அறிவழகன்]

ஆங்கில ஆசிரியர்கள், பி.எஸ்.ஸி., பி.டி., படித்த விஞ்ஞான ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் 55-வது வயதில் ஓய்வு பெற வேண்டும் என்ற வேட்கையான சூழ்நிலை இருக்கிறது. மற்றப் பள்ளிகளில், கல்லூரிகளில், இருக்கும் ஆசிரியர்கள் 58 வயதில் ஓய்வு பெறுகிறார்கள். ஆனால் இந்தக் கல்லூரிகளில் வேலை பார்க்கின்ற ஆசிரியர்கள் 55-வது வயதில் ரிடையர் ஆகும் நிலைமை இருந்து வருகிறது. அதையும் 53-ஆக மாற்ற வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய நாட்டில் இருக்கின்ற கல்வித் துறையில் எத்தனையோ சீர்திருத்தங்களை நம்முடைய அரசு முயற்சித்துச் செய்தாலும், அந்தச் சீர்திருத்தங்களில் மிக முக்கியமான சீர்திருத்தம் ஆசிரியர்களுடைய மனம். அவர்கள் உழைக்கின்ற முறையில் மாற்றம் செய்தாக வேண்டும். இங்கே நம்முடைய போக்கு வரத்துத் துறை அமைச்சர் உயர்திரு இராமச்சந்திரன் அவர்கள் இருக்கிறார். அவருடைய துறையில் சில புரட்சிகரமான மாற்றங்களைச் செய்ததன் மூலமாக மக்களுக்கும் போக்குவரத்துத் துறைக்கும் நல்ல, இனிமையான தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆசிரியர் உலகத்தில் கூட அதை எப்படிப் பயன்படுத்தலாம் என்பதைப் பற்றி ஒரு ஆய்வு நடத்திய பிறகு, சில பேர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இன்றையதினம் ஆறாம் வகுப்பு படிக்கின்ற மாணவன் ஒருவனுடைய மார்க்கு-மதிப்பெண் என்ன என்பதைப் பார்த்து, அதை எந்த அளவுக்கு ஒரு ஆசிரியர் உயர்த்துகிறார் என்று கணக்கிட்டு, அதை எந்த அளவுக்கு அவர் உயர்த்தியிருக்கிறாரோ, அதை ஒரு இலக்காக வைத்து, அந்த அளவுக்கு அவருடைய சம்பளத்தில் கணக்கிட்டு அவருக்கு ஊக்க ஊதியமாகத் தர வேண்டும். இங்கே கார்ப்பரேஷன் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர் களுடனும் சரி, சென்னை நகர்ப்புறங்களில் வேலை பார்க்கின்ற ஆசிரியர்களானாலும் சரி, 60, 70 மாணவர்கள் என்ற முறையில் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப் பணி புரிகின்ற ஆசிரியர்கள் ஊக்க ஊதியம் கூட பெறத்தக்க சூழ்நிலை நம்முடைய நாட்டு கல்வி அமைப்பில் ஏற்படுத்தப்படாமலிருப்பது வருந்தத்தக்கது. காரணம் நல்ல முறையில் சொல்லிக் கொடுத்தாலும், சொல்லிக் கொடுக்காவிட்டாலும் சரி, நல்லபடி சொல்லிக் கொடுக்கின்ற ஆசிரியரானாலும் சரி, அவ்வளவு சிறப்பாகச் சொல்லிக் கொடுக்க முடியாத ஆசிரியரானாலும் சரி, வித்தியாசம் காட்டத்தக்க அளவுக்கு ஒரு அளவுகோல் இல்லை என்ற கருத்து இருக்கிறது. நான் இன்றையதினம் கூறுகின்ற யோசனை அவ்வளவு பொருத்தமாக இருந்தாலும் இருக்கலாம் அல்லது பொருத்தம் இல்லாமலும் இருக்கலாம். ஆனால் கல்வித் துறை ஆராய்ந்து உரிய காலத்தில் ஊக்க ஊதியம் தருவதற்கு முற்படுவது பொருத்தமாக விருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கல்வியை எடுத்துக் கொண்

[திரு. க. அறிவழகன்]

[1974 சனவரி 22]

டாலும், ஒரு வகுப்பில் 60 மாணவர்கள் என்ற அளவில் இருக்கிறார்கள். அவர்களை வைத்துப் பாடம் சொல்லித் தரும் ஆசிரியர், அவர் எந்த ஆசிரியராக இருந்தாலும், விஞ்ஞானம் சொல்லிக் கொடுக்கின்ற ஆசிரியராக இருந்தாலும், ஊக்க ஊதியம் தருவதற்கு இந்த அரசு முன் வந்தால், நிச்சயமாக தமிழ்நாடு ஆசிரியர்களிடம் மேற்கொண்டு எழுச்சி ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய சிறப்பு ஆசிரியர்களில், பல்வேறு ஆசிரியர்களுடைய பயிற்சியை முழுவதுமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. தட்டெழுத்து ஆசிரியர்களை எடுத்துக் கொண்டாலும், பள்ளிகளில் இருக்கின்ற பல் தொழில் பயிற்சி தருகின்ற அல்லது பல்முனைக்கல்வி தருகின்ற உயர் நிலைப் பள்ளியானாலும், பத்து மாணவர்கள் இல்லை என்றால், அந்த வகுப்பை மூடுகின்ற ஒரு திட்டம், மூடப் படுகின்ற ஒரு நிகழ்ச்சி, கல்வி இலாகாவில் இருக்கிறது. நான் கூறுவேன், பத்து மாணவர்கள் படிக்கும் தட்டெழுத்தானாலும் அல்லது வேறு வகையான பல் தொழில் முறையானாலும், கைவிடாமலிருக்கச் செய்வது சிறப்பு ஆசிரியர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கொடுக்கின்ற முறையில் இருக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அந்தச் சிறப்புக் கல்வியை 11-வது வகுப்பு வரை சொல்லித் தரவேண்டும். அது போல் ஒரு மாணவன் பயிற்சி பெறும் திட்டம் கொண்டு வருவதால், நம்முடைய கல்வித் திட்டத்தைப் பயனுள்ளதாகக்கொள்ள முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அது மட்டுமல்லாமல், தேகப் பயிற்சி என்பதே நம்முடைய மாணவர்களிடையே அற்றுப் போய்விட்டது. தேகப் பயிற்சி ஆசிரியர்கள் மிகச் சிறப்பாகப் பாடம் சொல்லித் தருவதற்கு, இதற்கு முன்னால் எல்லாம் ஊக்கம் தரத்தக்க சில வசதிகள், ஒரு பத்து பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்தது. அவர்களுக்கு சீருடைகள் வழங்கப்பட்டன. அவர்கள் வெய்யிலில் நின்றுகொண்டு வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் பல்வேறு விதமான பயிற்சிகளைச் செய்து காண்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையினால் அந்தத் தேகப் பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கு சிறப்பு ஊதியம் ரூபாய் 100 வழங்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அது மட்டுமல்லாமல், நம்முடைய அரசு மேற்கொண்டு 'ஏ', 'பி' பிரிவு இணைப்புகளில் செய்த அருமையான செயல். 1970 ஆம் ஆண்டிலிருந்து வேலைக்குச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள், பி.டி. ஆசிரியர்களாக இருந்தால், அவர்கள் தமிழ்நாடு பள்ளிக் கல்வியை கமிஷனுக்குச் செல்லாமல், அவர்களுடைய வேலையை நிரந்தரப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அப்படி நிரந்தரப்படுத்தப்படாத சில பேர் நீக்கப்பட்டபோது, அவர்களுக்காக இந்த அரசு கனிந்து ஒரு ஆணை பிறப்பித்திருக்கிறது.

1974 சனவரி 22]

[திரு. க. அறிவுழகன்]

பித்தது. அதிலே 'கண்டின்புவேஷன் ஆப் சர்வீஸ்' என்று சொன்னார்கள். அவர்களைத் திரும்பவும் தொடர்ந்து எடுத்துக்கொள்ளுகிறோம் என்று சொன்னார்கள். அதன்படி தமிழ் ஆசிரியர்கள், இடைநிலை ஆசிரியர்கள், சிறப்பு ஆசிரியர்கள் இவர்களைச் செய்யாமல் விட்டு விட்டார்கள். அவர்களை 'ரி அப்பாயின்ட்' செய்கிறோம், மறுபடியும் வேலையில் அமர்த்துகிறோம் என்று சொன்னார்கள். இது எப்படி? இந்த ஆணை எப்படிப் பிறப்பிக்கப்பட்டது என்பது இன்னும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஒரு தரப்பாருக்கு மட்டும் உண்டு என்பதில் நியாயமில்லை. இரு தரப்பாருக்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அது மட்டுமல்லாமல், 1-4-1970-க்குப் பின்பு தலைமைக் கல்வி அலுவலர்கள் வேலைக்கு எடுத்துக்கொண்ட இடைநிலை ஆசிரியர்கள், சிறப்பு ஆசிரியர்கள் இவர்களை மறுபடியும் பத்து ரூபாய் கட்டி விண்ணப்பித்துக் கொள்ளச் சொல்லி அதன் பிறகு வேலைகொடுக்கும் முயற்சி நடக்கிறது. அவர்களை வேலைக்கு எடுத்துக்கொண்ட நேரத்தில் மூன்று ஆண்டுகளில் நிரந்தரமாக்கும் நோக்கத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையினால், எப்படி பி.டி. ஆசிரியர்களை உறுதிப்படுத்தினோமோ, அதைப் போலவே இவர்களையும் செய்து தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நாம் சுகாதாரத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறோம். இந்திய சுகாதாரத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறோம். நம்முடைய தனியார் பள்ளிகளிலிருக்கிற சுகாதாரம் எந்த அளவுக்குப் போயிருக்கிறது? அது அந்தப் பள்ளி நிர்வாகிகள் செய்ய வேண்டியது. இங்கே முஸ்லிம் லீக் தலைவர் திரு. வகாப் அவர்கள் தனியார் பள்ளிகளைப்பற்றிப் பேசினார். அவரும் கூட ஒப்புக் கொள்ளுவார். எத்தனை தனியார் பள்ளிகளில் நிர்வாகிகள் பள்ளி வளர்ச்சிக்காக தங்களுடைய பணத்தைச் செலவு செய்திருக்கிறார்கள்? தமிழ் நாட்டிலிருக்கிற தனியார் உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பார்த்தால், தெரியும். 1,500-க்கு மேல் மாணவர்கள் இருந்தாலும் ஒரு நிரந்தரமான ஊழியர், அதாவது நிரந்தரமான கடைநிலை ஊழியர் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. அப்படி இருந்தாலும், மாணவர்கள் 1,500 ஆக இருந்தாலும், 1,000 ஆக இருந்தாலும், 500 ஆக இருந்தாலும் கடைநிலை ஊழியர் ஒருவர்தான் இருப்பார். இன்றையதினம் இருக்கிற நிலையில் 15 ரூபாய் சம்பளம் கொடுத்து ஒரு ஊழியர் வைத்துக்கொள்ளும் நிலைமை இருக்கிறது. அங்கிருக்கிற சுகாதாரத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அதற்காக இருக்கிற தொழிலாளருக்கு 15 ரூபாய் வழங்கப்படும் நிலைமை இருக்கிறது. இந்த ஊழியர்கள் ஏனைவரையும் முழு நேர ஊழியர்களாக அமர்த்தி அவர்களுக்கு அரசாங்கத்தில் வேலை பார்த்து வருகின்ற அந்த வகை ஊழியர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற வசதிகளையும் சம்பளத்தையும் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. க. அறிவழகன்]

[1974 சனவரி 22]

திரு. செ. முத்துசாமி: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் “ரி-அப்பாயிண்ட்மெண்ட்” செய்யப்படுகிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அப்படி செய்யப்படுபவர்கள் ஏற்கெனவே செய்த அதிகாரிகளால் செய்யப்படுகிறார்களா அல்லது வேறு அதிகாரிகளாலா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, கண்டிண்டியவேஷன் ஆப் சர்வீஸ் வேண்டுமென்றுதான் குறிப்பிட்டேன். ரி-அப்பாயிண்ட்மெண்ட் கூடாது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அதே தலைமைக் கல்வி அலுவலர், இடைநிலை ஆசிரியர்கள், சிறப்பாசிரியர்கள், மற்ற தமிழ் ஆசிரியர்கள் அவர்களைத் தொடர்ந்து வேலையிலிருக்குமாறு கருதி ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் அரசை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

பி.எஸ்.ஸி. அக்ரிகல்சர் படித்து விட்டு, பி.டி. படித்து விட்டு, ஆசிரியர்களாகப் பள்ளிகளில் இருக்கிறார்கள். ஆனால், விவசாயத் துறையில் டிமான்ஸ் டிரேட்டராக வேலை பார்த்தால், அவர்களுக்குக் கிடைக்கிற சம்பளம் ரூபாய் 400. ஆனால், அவர்களே பள்ளிக்கு வந்தால் ரூபாய் 375 ஆகிவிடுகிறது. அதே போன்று, பாலிடெக்னிக்கில் ஒரு ஆசிரியர் பி.எஸ்.ஸி., பி.டி. படித்துவிட்டிருந்தால் ஒரு சம்பளம். வெளியில் வந்தால், வேறொரு சம்பளம். இதே போன்றுதான் ஓவிய ஆசிரியர்களிடையேயும் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. முக்கியமாக, பி.எஸ்.ஸி. அக்ரிகல்சர் படித்து நம்முடைய உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் வேலை பார்க்கிற ஆசிரியர்களுக்கு ரூபாய் 400 சம்பளம் வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் பயிற்சி அடிப்படையில் ஆசிரியர்களை நியமித்து வருவது, வேலை வாய்ப்பை பாதிக்கின்ற முறையாகவே தெரிகிறது. எந்தத் தலைமை கல்வி அலுவலரிடம் போனாலும், பி.எ., பி.டி., பி.எஸ்.ஸி., பி.டி. ஆசிரியர்களுக்குத்தான் வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள். காரணம், அவர்களைத்தான் வகுப்பு ஆசிரியர்களாகப் போட முடிகிறது. சிறப்பாசிரியர்கள், மொழி ஆசிரியர்கள், மற்றவர்களுக்கும் கிடைக்கவில்லை. குறிப்பாக, சிறப்பாசிரியர்களிடையே வேலையில்லாத திண்டாட்டம் வளருகிறது. இதை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எல்லா உயர் தொடக்கப் பள்ளிகளிலும் உடற் பயிற்சிக் கல்வி, கைத் தொழில், ஓவியம் இசை வேண்டாமா? அவற்றைச் சொல்லித் தருவதற்கு ஆசிரியர்களை நியமித்தாக வேண்டும். ஓவியம், இசை ஆகியவற்றை ஒரு உயர் தொடக்கப் பள்ளி அளவில் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை என்றால், எந்த அளவில் சொல்லித்

1974 சனவரி 22]

[திரு. க. அறிவழகன்]

தரப் போகிறோம்; எப்போது அந்த உணர்வுகள் உருவாகப் போகின்றன? ஆகவே, அந்தப் பள்ளிகளிலேயும்கூட இப்படிப்பட்ட ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன்பு அண்ணா அவர்கள் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். எல்லா ஊழியர்களுக்கும் மருத்துவப் படியைத் தரலாமென்ற கருத்தை அவர்கள் தெரிவித்திருந்தார்கள். அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்த காலத்தில் இப்படி மருத்துவப் படி எல்லோருக்கும் வழங்குகின்ற திட்டம் வந்திருந்தால், அதிலேகூட சமநிலை வர வாய்ப்பு இருந்திருக்கும். இப்போது கிடைக்கும் 'ரீ இம்பர்ஸ்மென்ட்' அரசாங்கத்தில் வேலை பார்க்கும் ஒரு சில ஊழியர்களுக்குத்தான் கிடைக்கின்ற வாய்ப்பு இருக்கிறது. எல்லா ஊழியர்களும் அதைப் பெற முடியாத சூழ்நிலை இருப்பதால், மருத்துவப் படியாக 10 ரூபாய் அல்லது 20 ரூபாய் எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும், எல்லா ஊழியர்களுக்கும் அளிக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சமீபத்தில் திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்கள், கிராமப்புறங்களில் உள்ளவர்கள் கொஞ்சம் சம்பளத்தைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். கிராமப்புறங்களைப்பற்றி முழுவதும் நன்றாகத் தெரிந்து பேசினார்களோ அல்லது தெரியாமல் பேசினார்களோ தெரியவில்லை. கிராமப்புறத்திலுள்ள ஒரு ஆசிரியர் ஒரு டாக்டரைப் பார்க்க வேண்டுமென்றால், நகர்ப்புறத்திற்கு வந்தாக வேண்டும். அவருக்கு ஏதாவது பொருள்கள் வாங்க வேண்டுமென்றால், நகர்ப்புறத்திற்கு வந்தாக வேண்டும். அவர்களுக்கு வேண்டிய வீடுகள் இல்லை. கிராமப்புறங்களில் வேலை பார்க்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு வசதியான வீடுகளை சிறிய வீடுகளாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை—குடிசை மாற்று வாரியத்தின் மூலம் வீடு கட்டித் தருவதுபோல கட்டித் தரவேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அருகாமையிலேயே கட்ட வேண்டுமென்று சொல்லமாட்டேன். எவ்வளவு அருகாமையிலே கட்டித் தர முடியுமோ அவ்வளவு அருகாமையில் கட்டித் தர வேண்டும். அவர்கள் நன்றாக வேலை செய்வதற்கான ஊக்கத்தைத் தருவதற்கு அது நிச்சயமாகப் பயன்படும். அந்த முறையில் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

நம்முடைய தனியார் கல்லூரிகள் விசித்திரமாக இந்த நாட்டில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அதிலுள்ள ஆசிரியர்களுக்கு முழுப் பாதுகாப்பில்லை. அங்குள்ள கடைநிலை ஊழியர்களுக்கு எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் இல்லை. அவர்களை, வேலையிலிருந்து நீக்கும் பணிகளில் கல்லூரி நிர்வாகிகள் ஈடுபடுகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பல்வேறுவிதமான

[திரு. க. அறிவழகன்]

[1974 சனவரி 22]

பலன்களை வழங்காமல், பலகாலமாக அந்தக் கல்லூரிகள் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. தனியார் கல்லூரியாக இருந்தாலும், அரசாங்கத்திடமிருந்து பிளாக் கிரான்ட் வாங்கிக்கொண்டு நடத்தும் கல்லூரிகள்போல், அத்தனை ஊழியர்களும் கிராசுட்டி, பென்ஷன், லீவ் போன்றவற்றைப் பெறுகிற முறையில் தனியார் கல்லூரிகளுக்கு ஆலோசனை மாத்திரமல்ல, தக்க ஆணைகளைப் பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றையதினம் நம்முடைய என்.ஜி.ஒக்களுக்கு பல சலுகைகள் வழங்கப் பட்டிருக்கின்றன. இடைநிலை ஆசிரியர்களுக்கு 210 ரூபாய் சம்பளம் என்று நிர்ணயித்தவுடன், கடைநிலை எழுத்தர்கள், நாங்கள் முன்னால் அவர்களுக்குச் சமமாக சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டிருந்தோம், எங்களுக்கும் 210 ரூபாய் சம்பளம் வேண்டுமென்று 'ஒன் மேன் கமிஷன்' அமைக்கப்பட்டபோது சொல்லி, அவர்களும் பெற்றுக்கொண்டார்கள். நான் என்.ஜி.ஒக்களுக்கு ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்வேன். மத்திய அரசு தனது ஊழியர்களுக்கு என்ன சம்பளம் தருகிறதோ, அந்த அளவுக்குத் தங்களுக்கும் தர வேண்டுமென்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். இடைநிலை ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த வரையில், மத்திய அரசு 350 ரூபாய் சம்பளம் தருகிறது. மாநில அரசு 210 ரூபாய்தான் தருகிறது. மத்திய அரசு, தன்னுடைய கடைநிலை எழுத்தருக்கு அந்தச் சம்பளத்தைக் கொடுக்கவில்லை. அவர்களுக்கு 60 ரூபாய் பின் தங்கித்தான் வைத்திருக்கிறது. மத்திய அரசு கொடுக்கும் சம்பளம் வேண்டுமென்று கேட்கும் நேரத்தில், இந்த நாட்டு ஆசிரியர்கள், அதுவும் மாணவர்களோடு, குழந்தைகளோடு தொடர்பு கொண்டிருக்கிற ஆசிரியர்களுக்கு அதிகச் சம்பளம் நியாயமானது என்பதை உணர வேண்டும். நம்முடைய குழந்தைகள் அவர்களிடம் படிக்கிறார்கள் என்ற உணர்வு ஊழியர்களிடத்தில் ஏற்பட வேண்டும். அவர்களுக்கும் நியாயமான ஊதியம் வழங்க வேண்டுமென்று மத்திய அரசிடம் வற்புறுத்துகின்றபோதுதான், ஆசிரியர்களிடத்தில் அக்கறை இருக்கிறதென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும். இன்றைய தினம் அவர்கள் 10 ரூபாய் அதிகம் பெற்றுக்கொண்டதால், நான் வருத்தப்படவில்லை. அவர்கள் சொல்லும் நியாயத்தை ஆசிரியர்களுக்கும் வழங்க அவர்கள் முயற்சிக்க வேண்டும். அதை அரசாங்கமும் கவனிக்க வேண்டும்.

அது மாத்திரமல்ல. இடைநிலை சிறப்பு ஆசிரியர்களுக்கு 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தேர்வு நிலை வழங்குவதுபற்றி உறுதி தந்திருக்கிறார்கள். தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு கெஜட் அந்தஸ்து அளிக்கிறேன் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது நிச்சயமாக பட்ஜெட் உரையில் வருமென்று எதிர்பார்க்கிறேன். அப்போது தேர்வு நிலை 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு என்றாலும்,

1974 சனவரி 22]

[திரு. க. அறிவழகன்]

தேர்வு நிலை ஊதியத்தை ரூபாய் 300-15-375-25-600 என்ற அளவில் இடைநிலைச் சிறப்பு ஆசிரியர்களுக்கு நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அது தவிர, ஆசிரியர்கள் உலகத்திலே ஏற்பட்டிருக்கிற எழுச்சிகள் வருத்தத்தைத் தந்தாலும், அதற்கு அடிப்படையாக இருப்பது நம்முடைய கல்வி இலாகா செய்து வருகின்ற பல்வேறு செயல்கள்தான் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கல்வி இலாகாவிலே மிகச் சிறப்புக்குரிய இயக்குநர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆசிரியர்களுடைய கடிதங்களுக்கு மிக விரைந்து பதில் எழுதினாலும், ஆசிரியர்களுடைய பிரதிநிதிகளுடைய கடிதங்களுக்கு பதில் எழுதினாலும் அல்லது ஆசிரியர்கள் சங்கங்களின் கடிதங்களுக்கு பதில் எழுதினாலும்கூட, பலரும் திருப்தி அடைவார்கள். பதில் எழுதுகின்ற ஒரு சிறப்பான முறையை மத்திய அரசு நல்ல முறையில் செய்து வருகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். அதுபோன்று, இங்கேயும் கடிதங்களுக்குப் பதில் எழுதி, உடனே திருப்தி செய்யும் முறையை உடனடியாக அமல் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மிக நீண்டகாலமாக, ஆசிரியர் ஒருவர் ஒய்வு பெற்றால், அவருடைய குடும்பம் என்னவாகும் என்று கேட்கும் பிரச்சனையை, இப்போது யாரும் கேட்க முடியாது. இந்த மாதத்திலிருந்து 10 ரூபாய் கட்டிவிட்டால், அவர் ஒரு வேளை இறந்துவிட்டால், அவருடைய குடும்பத்திற்கு 10 ஆயிரம் ரூபாய் கிடைக்கும் நிலைமை இருக்கிறது. அதிலேயும் ஒரு குறை வருகிறது. தனியார் கல்லூரியில் வேலை பார்க்கும் கடைநிலை ஊழியர்களுக்கு அந்த உரிமை வழங்கப்படவில்லை. ஒவ்வொரு அரசு ஆணை வரும்போதும், அது இந்த நாட்டில் வேலை பார்க்கும் எல்லோருக்கும் சேர்ந்து வர வேண்டும். ஒவ்வொரு முறையும் நான் எழுந்து, அல்லது உறுப்பினர்கள் திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் போன்றவர்கள் எழுந்து தனியார் கல்லூரிகளில் வேலை பார்ப்பவர்களுக்கு உண்டா என்று கேட்டு, அதற்குப் பிறகு அரசு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அப்படியில்லாமல், எல்லோருக்கும் பொதுவாக அரசு ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இன்னும் ஓரிரண்டு கருத்துக்களை, 2 அல்லது 3 நிமிடங்களில் தெரிவித்து, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இடைநிலை ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்கள் பி.ஏ. பட்டம் பெற்றிருந்தால், அவர்கள் பி.எட். படிக்க ஷார்ட்டேர்ம் கோர்ஸ் இருக்கிறது. சிறப்பு ஆசிரியர்களான ஓவிய ஆசிரியர், இசை ஆசிரியர், உடற்பயிற்சி ஆசிரியர் போன்ற

[திரு. க. அறிவழகன்]

[1974 சனவரி 22]

வர்களுக்கு ஷார்ட்-டேர்ம் பி.எட். கோர்ஸ் படிக்க வசதியில்லை. அவர்களுக்கும் அந்தக் கோர்ஸை உருவாக்க அரசு முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

நம்முடைய கல்லூரிகளிலே வேலை பார்க்கும் விரிவுரையாளர்களைப் பற்றியும் ஒன்றைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நான் 13 ஆண்டுகள் விரிவுரையாளராக—லெக்சரராக வேலை பார்த்தேன். நான் அந்தத் துறையிலே பேராசிரியராக ஆக முடியாதென்று கருதினேன். அந்த நிலைமையில் கல்லூரியிலுள்ள விரிவுரையாளர்கள் இருக்கிறார்கள். 25, 30 ஆண்டுக் கால பணிக்குப் பிறகும், ஒரு கல்லூரியில் ஒருவர் விரிவுரையாளராக உழைத்து வருகிறார். அப்படிப்பட்ட விரிவுரையாளர்களை யெல்லாம் பேராசிரியர்களாக மாற்ற வேண்டும். எப்படி 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இரண்டாம் நிலைத் தமிழாசிரியர்கள் முதல் நிலைத் தமிழாசிரியர்களாக ஆகிறார்களோ, எப்படி 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பி.டி. ஆசிரியர்களுக்குத் தேர்வு நிலை வழங்கப்படுகிறதோ, அதைப் போல 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு விரிவுரையாளர்களையும் பேராசிரியர்களாக ஆக்கலாமென்ற விதி வரவேண்டும். அப்படிப்பட்ட விதி வருவதால் கல்லூரி உலகத்தில் எழுச்சி ஏற்பட்டு நல்ல நிலைமைகள் உருவாகுமென்று தெரிவித்துக் கொண்டு, என்னுடைய கருத்துக் களைக் கூறுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு, முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : தலைவர் அவர்களே, மேற்கு ஆளுநர் உரைக்கு நான் நன்றி தெரிவிக்கின்ற வகையிலே என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு தாங்கள் வாய்ப்பினைத் தந்தமைக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த அவையிலே, இதற்கு முன்னாலே பேசும்போது இந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி ஏற்பட்ட பிறகு நாட்டிலே மக்கள் நலிவு தீர்ந்திருக்கிறார்களா என்பதையும் இல்லையா என்பதையும் எண்ணியோ எண்ணாமலோ பேசினார்கள் சில அங்கத்தினர்கள். சிலர் கண்ணைத் திறந்து கொண்டே பேசினார்கள், சிலர் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பேசினார்கள். இப்படியும் சில உறுப்பினர்கள் இருக்கின்றார்கள்.

*

*

விலைவாசியைப் பற்றிப் பேசுகிறபோது உள்நாட்டியே விலைவாசி ஏற்றம் அடைந்திருப்பதாக காரணம் காட்டிப் பேசியிருக்கின்றார்கள். தமிழகத்திலே மட்டும் இருப்பதுபோலப் பேசியிருக்கின்றார்கள். மனம் திருந்திப் பார்ப்போமேயானால், இது அகில உலகப் பிரச்சினையாக, விஷயமாக இருக்கின்றது. இந்தியாவில் என்ன? எங்கும் இருக்கிறது. ஏன்

1974 சனவரி 22] [திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

வட இந்தியாவில் கூட பார்க்கலாம். நம் மாநிலத்தில் இருப்பதைவிட, குஜராத்தில் வயிற்றுக்குச் சோறு கிடைக்கவில்லை என்பதற்காக, மகாராஷ்டிரத்தில் ரொட்டி கிடைக்கவில்லை என்பதற்காக, கேரளாவில் அரிசி கிடைக்கவில்லை என்பதற்காக பல இடங்களிலே போராடிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். தமிழகம் வாரி வாரி அரிசியை ஏராளமான அளவுக்கு அந்நிய மாநிலங்களுக்குத் தந்துகொண்டிருப்பதை மறந்து விட்டார்களா? அதற்கு என்ன காரணம் என்று நாங்கள் அறியோம்.

இன்னொன்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். விலைவாசி ஏறியிருக்கின்றதா என்றால், எம்.எல்.சி.க்களாக இருக்கின்ற நாம், இதற்கு முன்னர் ரூபாய் 250 பெற்றுக்கொண்டிருந்தோம். இப்போது ரூபாய் 350 பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றோம். இந்த அவை கூடும்போது உங்களுக்கு ரூபாய் 35 ஒரு நாளைக்கு இங்கு வந்தால் கிடைக்கின்றதே. இதையெல்லாம் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்துவிட்டு, விலைவாசி ஏறியிருக்கிறது, விலைவாசி ஏறியிருக்கிறது என்று சொல்லி, அதற்கு விளக்கம் கோரியிருப்பார்களேயானால் நான் பாராட்டியிருப்பேன். விலைவாசி ஒரு பக்கம் ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது, இந்தப் பணத்திற்கு மதிப்பில்லாமல் அது ஒரு பக்கம் போய்க் கொண்டேயிருக்கின்றதே. ஆகவே இந்தத் தொல்லைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இதற்கு முன்னால் திரு. அறிவழகன் அவர்கள் ஆசிரியர்கள் குறைகளைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். திரு. முத்துசாமி அவர்கள் சொல்லுகின்றபோது, எனக்குக்கூட ஆசைதான், நமக்கு பென்சன் தரவில்லையே என்று. நாங்களும் இந்த மேலவையிலே உறுப்பினர்களாக 20 ஆண்டுகள், 30 ஆண்டுகள் பொது மக்களுக்காக உழைத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். எங்களுக்கு எங்கே பென்சன்? நாங்கள் கேட்கமாட்டோமா? அவர்களுக்கு மட்டும் தான் உரிமை இருக்கின்றதா? நாட்டு மக்கள் குறைகளைத் தீர்க்க, காப்பாற்ற, துயர் தீர்க்க கூலி பெறுகிறோம். மேலும் கிடைக்குமா என்று ஆசைதான். இது வேண்டும், அது வேண்டும் என்று கேட்கிறோம். ஏழை எளிய மக்களுக்கு எல்லாம் வேண்டியதைச் செய்கின்ற பொறுப்பு நமக்கு இருக்கின்றது. வேலையில்லாத திண்டாட்டம்பற்றி...

திரு. செ. முத்துசாமி: மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் தங்களுக்குப் பென்சன் வேண்டுமென்று கூறுகின்றார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: மற்றவர்களுக்குக் கேட்கின்ற உரிமை இருக்கின்றபோது, நானும் உரிமையோடு கேட்கிறேன். பொருளாதார நிலைமையை நாம் உணர்ந்திருந்தால் கேட்க மாட்டோம். பொருளாதாரத்தைப்பற்றிப் பேச வேண்டுமென்றால், அதற்கும் நான் வருகிறேன்.

[1974 சனவரி 22]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : இந்தப் பென்சன் பேரவை உறுப்பினர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதில், அங்கத்தினர் அவர்களின் கருத்து என்ன என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : எம்.எல்.ஏ.க்கள் என்று சொல்லும்போது, அவர்களுடைய சர்வீஸ் பார்த்து அந்த அளவுக்கு பென்சன் வைத்தால் நன்றாக இருக்கும். இந்த அவையில் இருப்பவர்கள் எல்லாம் அதிக சர்வீஸ் போட்டிருப்பவர்கள். பேரவையில் உள்ளவர்கள் சர்வீஸ் வருடங்கள் குறைவாக இருக்கும். அவர்களுக்கு பென்சன் கிடைக்க முடியாது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : சட்ட மன்றத்திலே சர்வீஸ் பண்ணுகின்றவர்கள் ஆக இருக்கவேண்டுமா, அல்லது பார்ட்டியிலே சர்வீஸ் ஆனவர்களாக இருக்கவேண்டுமா? உங்களுக்காவது ஒரு நாளைக்கு ரூபாய் 35 கிடைக்கின்றது. எங்களுக்கு எல்லாம் அது வருவதில்லை. எங்களைப்பற்றி எதுவும் பேசுவது இல்லை.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : தலைவர் அவர்களே, இட்லி பறக்கிறது, வடை பறக்கிறது என்றெல்லாம் திரு. தீக்ஷிதர் அவர்கள் கூறினார்கள். 1962-63 ஆம் ஆண்டு, 1966-க்கு முன்னால், உங்களுக்கெல்லாம், திரு. தீக்ஷிதர் அவர்களுக்கும் கூட, நன்றாகத் தெரிந்த விஷயம் தான்—தமிழ் நாட்டிலே மக்கள் வயிற்றுக்கு ஒரு கவளம் சோறு இல்லாமல் பட்டினி போடுகிற கொள்கை. அப்போது இருந்த சர்க்காரைப் பார்த்து, அதாவது வட நாட்டிலே மனோன்மதமான...

திரு. க. அறிவழகன் : மகோன்னதமான என்று சொல்லுங்கள்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : மகோன்னதமாக, அங்கே டெல்லியிலே ஆண்டு கொண்டிருக்கின்றவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார்கள். அங்கே இருந்த அமைச்சர்களைப் பார்த்துக் கேட்டுக்கொண்டார்கள், “இப்படி நாங்கள் மழையில்லாமல், விளையாமல் போயிருக்கின்றது. வெளியேயிருந்து தருவித்துக் கொடுக்கக் கூடாதா” என்று. அரிசி கிடைக்காமல் கஷ்டமாக இருக்கிறது, அரிசி வேண்டுமென்றால், ‘ஏன் பெருச்சாளி இருக்கின்றதே, தின்றால் என்ன’ என்றார்கள்.

ஒரு மாண்புமிகு உறுப்பினர் : எஸி, எஸி என்று சொல்லுங்கள்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : சரி. எலியைத் தின்றால் என்ன என்று அமைச்சர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். ஆதாரமே இருக்கின்றது. இன்னும் பருத்திக் கொட்டை இருக்கின்றதே, ஆஹா, அதைத் தின்னும் பசு கொழு கொழு என்று இருக்கின்றதே. அந்தப் பருத்திக்கொட்டையை உங்கள் மக்களுக்குத்

1974 சனவரி 22]

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

தருகிறோம் என்றார்கள். அது மட்டுமல்ல. திங்கட்கிழமை உண்ணாவிரதம் இருங்கள் என்று சொன்னார்கள். செவ்வாய்க்கிழமை விரதம் இருங்கள் என்று சொன்னார்கள். இன்றைக்கு நம்முடைய மாநிலத்தான் அரிசி கொடுக்கின்றது.

திரு. செ. முத்துசாமி: தலைவர் அவர்களே, திங்கட்கிழமை உண்ணாவிரதம் இருக்கவேண்டும் என்று யார் சொன்னார்கள்? எந்த நெருக்கடி நேரத்திலே சொன்னார்கள்? எதற்காகச் சொன்னார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: அதைத் தான் நாங்கள் அழகாகச் சொல்லுகின்றோம். இந்த மக்களைப் பட்டினி போட்டார்கள். 1966 க்கு முன்னால் திரு. பக்தவத்சலம் இந்த மாதிரிச் சொன்னார்கள். திரு. லால் பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள்.

திரு. எம். ஆறுமுகசாமி: 'லங்கணம் பரம ஒளஷதம்' என்கின்றது போல ஒரு நாளைக்குப் பட்டினி இருந்தால் உடம்புக்கு நல்லது என்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் அருமையான வாத்தத்தைத் தான் வைத்தார். ஒரு வாரம் பூராவும் பட்டினியாகக் கிடந்தவர்க்கு, திங்கட்கிழமை ஒரு நாள் விரதம் என்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அது எந்த சயன்ஸில் வருகின்றதோ எனக்குத் தெரியவில்லை. கொழு கொழு என்று சாப்பிடுகின்றவர்களுக்கு ஒரு நாள் விரதம், இரு நாள் விரதம் என்று இருந்தால், உடலுக்கு நல்லது என்று சொல்லியிருந்தால் நான் உறுப்பினரைப் பாராட்டுவேன். அப்படியல்ல. வாரம் பூராவும் அரிசிக்கு அலைந்தவனுக்கு, வாரம் பூராவும் பட்டினி கிடந்துகொண்டிருப்பவனுக்கு அந்த வாரத்தை எப்படி ஒத்துவரும்? இப்படியெல்லாம் ஒரு நிலைமை இருந்திருக்கின்றது.

பொதுவாகவே எல்லாத் துறைகளைப் பற்றியும், இந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிபற்றியும் கேட்கின்றார்கள். எனக்கு மிக்க சந்தோஷம். மிக வரவேற்கக்கூடிய ஒன்றுதான். நாம் மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை நிறைவேற்றியாகிவிட்டது, அதாவது மத்திய அரசு ஆட்சியில் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டமும் இன்றைக்குப் பூர்த்தியாகியிருக்கின்றது. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம்தான் கொஞ்சம் வெற்றியாக இருந்தது என்று திரு. பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் கூறினார்கள். மத்திய சர்க்கார் இந்தியாவிலுள்ள எல்லா மாநிலங்களுக்கும் சகலவிதமான சௌகரியங்களையும் உண்டாக்குவதற்

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்] [1974 சனவரி 22]

காக ஒரு கலப்புப் பொருளாதாரத் திட்டம் போட்டார்கள். அந்தத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் அங்கே பல திட்டங்கள் போட்டார்கள், இங்கே பல திட்டங்கள் போட்டார்கள், முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் மட்டும் வட நாட்டில் இருக்கின்ற பெரிய இடங்களில் ஹெவி இண்டஸ்ட்ரிஸ் திட்டம் போட்டார்கள். தமிழ் நாட்டில் அல்ல. திருச்சியில் மட்டும் தப்பியோ தவறியோ, வழி தெரியாமல் வந்த ஒரு திட்டம், பாரத். ஆனால் வட நாட்டிலே, ரூர்ஹோ, மிலாய், தூர்காப்பூர் போன்ற ஹெவி இண்டஸ்ட்ரிஸ். அதெல்லாம் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில், பிறகு அந்த மிக்சட் ஏகானமி. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கலப்புப் பொருளாதாரத்தை வைத்துப் பார்த்தார்கள். அதற்குப் பிறகு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களில் ஒன்றிரண்டு நிறைவேறிய பிறகு, கலப்புப் பொருளாதாரம் கை கொடுக்கவில்லை, அதனால் இப்படியெல்லாம் ஆகிவிட்டது என்றார்கள். இந்த நோட்டுக்கு மதிப்பு 35 பைசா, 17 பைசா என்ற அளவுக்கு வந்துவிட்டது என்ற கூக்குரல் வருகிறது. முதலில் நாம் எப்படிப்பட்ட பொருளாதாரத்தை நிர்ணயித்துக்கொள்ள வேண்டுமோ அதை நிர்ணயித்து அப்படிச் செய்ய வேண்டும். அங்கிருந்து வருகின்ற நீரோட்டம் தான் இங்கேயும் வரும்.

கீழே இருக்கிற நீரோட்டம் மேலே போவதில்லை. மேலே இருக்கிற நீரோட்டம் தான் கீழே வரும். ஆனால் மேலே இருக்கிற நீரோட்டம் மற்ற மாநிலங்களுக்கு வரவேண்டுமானால், அங்கே ஊற்று சரியாக இருக்க வேண்டும். அங்கே ஊற்று இல்லை, தண்ணீர் இல்லை. நாம் இங்கே கீழே குழாய் வைத்து அலைவதா? காவடி எடுக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். அங்கே ஆண்டவனை முருகனை, வைத்திருக்கிறார்கள். நாம் எப்படி காவடி எடுக்காமல் இருப்பது?

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் : தலைவரவர்களே, முருகன் தமிழ்க் கடவுள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, கலப்புப் பொருளாதாரம் தோல்வியடைந்து விட்டது என்று கூறுகிறார்கள். அப்படியானால், எந்தப் பொருளாதாரம் வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : கம்யூனிஸ்டிகள் பொருளாதாரத் தத்துவம் வைத்திருக்கிறார்களே, அந்தப் பொருளாதாரத்தையோ அல்லது என்னுடைய அருமை நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் சுதந்திரா கட்சியிலே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே அந்தப் பொருளாதாரத்தையோ நான் சொல்லவில்லை. இப்படி பற்பல பேர்களுக்கு பற்பலவகையான பொருளாதாரம் இருக்கிறது. என்னுடைய பொருளாதாரம் ஒரு மாதிரியாக இருக்கும். நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் பொருளாதாரம் வேறு மாதிரியாக இருக்கும். அதை

1974 சனவரி 22]

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

யல்ல நான் கூறுவது. நான் சொல்வது, ஒரு புதிய பொருளாதாரம். இதை அமுல்படுத்தினாலொழிய எந்த நாட்டையும் காப்பாற்றுவதற்கு யாராலும் முடியாது. திருப்பித் திருப்பி முத்தன் தலையில் கை வைப்பது, முனியன் தலையில் கை வைப்பது, அவர்கள் இருவரும் என் தலையில் கை வைப்பது என்ற நிலை இருக்கிறது. நாம் சாதாரண பாமர ஏழை மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகியிருக்கிறோம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ராஜ்ய சபையில் பேசினாரே, அது போல என்னுடைய அருமை நண்பர், உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் நேற்றைய தினம் கனல் கக்குவது போலக் கூறினார். திரு. தாமோதரன் அவர்கள், பொருளாதாரத் துறை சீர்குலைந்து கிடக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இங்கே உற்பத்தியாகிற எந்தப் பொருளானாலும், அது இரும்பானாலும், சிமென்டானாலும், மற்ற எந்தப் பொருளானாலும், அந்தப் பொருளை உலகச் சந்தையிலே நாம் விற்பதற்கு படுகிற பாடு எல்லோருக்கும் தெரியும். ஜப்பான்காரன் தன் பொருட்களை நல்ல விலையில் விற்கிறான். ஹாலந்துக்காரன் விற்கிறான், ஸ்விட்ஸர் லாந்துக்காரன் விற்கிறான். இப்படி அகில உலக நாடுகள் பூராவும் தங்களுடைய உற்பத்திப் பொருட்களை மதிப்போடு, நல்ல விலைக்கு விற்கின்றன. ஆனால் இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்கிற இரும்பானாலும், மற்ற எந்தப் பொருளானாலும் உலகச் சந்தையிலே மிகக் கேவலமாகக் குறைத்து விற்கிறார்கள். விலை குறைத்து விற்று விட்டு, இங்கே வந்து பொருளாதாரத் திட்டங்கள் போட்டால், நாட்டிலே எங்கேயிருந்து பணம் வரும்? அதனால்தான் வெறும் நோட்டை அச்சடித்துத் தள்ளுகிறார்கள். இங்கேயிருக்கிற ஒரு ரூபாய் நோட்டிற்கு 17 காசுதான் மதிப்பு எங்கிருங்கள், வெட்கமாக இருக்கிறதே. இப்படி மதிப்பு 17 காசு என்றால், ஏன் விலைவாசி ஏறுது? எக்கச்சக்கமாக ஏறியிருக்கிறது என்று கூச்சல் போட்டால், ஏறிக்கொண்டு தானிருக்கும். மத்திய சர்க்காரின் எந்தத் திட்டமானாலும், பொருளாதாரக் கொள்கையானாலும், அது அகில இந்தியாவிலேயிருக்கிற 55 கோடி மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கான திட்டமாக இருக்குமானால், அது வெற்றி பெறும். அதை விட்டு, யாரை அமர்த்தினாலும், சிவபெருமாளையே அமர்த்தினாலும், மந்திரம் போட்டாலும் முடியாத நிலைமை தான். முடிகிற நிலையில் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. குறைகளை ஏராளமாகச் சொல்கிறார்கள். சொல்லலாம். இல்லையென்று சொல்லவில்லை. மின்சாரத்தைப் பொறுத்தவரை, மழை பெய்தால்தான் முடியும். முன்பு அவ்வப்போது மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. எந்தக் காரணத்தாலோ வரவர மான்கூள் கிடையாது, மழை தப்பித் தவறிப் பெய்கிறது. எப்படி மத்திய சர்க்கார் தவறான காரியங்களைச் செய்துவிட்டுப் பிறகு தலைமீது கை வைத்துக்கொள்கிறார்களோ, அப்படியியற்கை சதி செய்கிறது. காலத்தில் பெய்யவேண்டிய மழை பெய்வதில்லை.

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

[1974 சனவரி 22]

மின்சாரப் பற்றாக்குறை இங்கே ஏற்பட்டபோது இங்கேயிருந்து அமைச்சர்கள் வெகு வேகமாக ஓடினார்களே, அங்கே போய் கரியைக் கேட்டார்களே, வாகனில் அனுப்ப முடியவில்லை என்றால், கப்பலில் அனுப்புங்கள் என்று சொல்லி விட்டு வந்தார்களே. இதைவிட வேறு என்ன காரியங்களைச் செய்ய முடியுமென்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? இங்கே இருக்கிற நெய்வேலியில் இரண்டாவது சுரங்கம் வெட்ட வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்களே. அப்படிச் செய்தால் 400 மெகாவாட் அதிகமாகக் கிடைக்கும். நம் முதலமைச்சர் என்.டி.சி. கவுன்சிலுக்குப் போகிறபோது, அவர் கையைப் பலப்படுத்துகிற மாதிரி, நேற்றையதினம் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் பேசினார்களே. அண்ணா அவர்கள் ராஜ்ய சபையில் பேசிய மாதிரிப் பேசினார்களே. அதன் பிறகு அவர் சொல்ல வில்லை. தனிக் கட்சியாக அவர் இருக்கிற காரணத்தினால், நானே எண்ணிக் கொண்டேன். பேசி விட்டு ரிசல்டைச் சொல்லவில்லையே என்று எண்ணினேன். அவர் பேசிய பேச்சிற்கு, செபரேஷன் என்று தான் பொருள் கொள்ள வேண்டும். நான் இந்த அவையில் கூறுகிறேன். திரு. தாமோதரன் என்னுடைய கட்சியைச் சேர்ந்தவர் அல்ல. நேற்றையதினம் அவர் பேசிய பேச்சிற்கு 'செபரேஷன்' தவிர வேறு வழியில்லை என்பது தான் எனக்குப் பட்டவரையில் தொக்கியிருந்த பொருளாகும். இதை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சொன்னால், பிரிவினை வாதி, இவன் பிரிவினைக்காரன் என்று கூக்குரலிடுகிறார்கள். முதலமைச்சரவர்கள் இங்கே இல்லை. தயவு கூர்ந்து. . .

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவரவர்களே, மாநில சுயாட்சிக்குப் பதில், நாட்டுப் பிரிவினை என்று தவறிச் சொல்லிவிட்டார். மாநில சுயாட்சி தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கை என்று சொல்ல வந்தார் என்று நினைக்கிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: தலைவரவர்களே, திரு. தாமோதரன் அவர்கள் பிரிவினை கேட்கிறார், தன்னாட்சி கேட்கிறார் என்று சொல்வது போல திரு. ராஜகோபால் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் என்ன கருத்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: ஆகவே, எங்களுடைய கொள்கையும், குறிக்கோளும் மாநில சுயாட்சி தான். ஆனால் நான் ராஜ்ய சபையில் அண்ணா பேசியதைக் குறிப்பிடுகிறேன். எங்கள் கொள்கை மாநில சுயாட்சி தான். இதையெல்லாம் நீங்கள் செய்யவில்லையானால், இந்த நாடு என்னாகும் என்று பார்க்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவரவர்களே, திரு. ராஜகோபால் அவர்கள் ராஜ்ய சபையில் அண்ணா அவர்கள் பேசியதைச் சொல்கிறார்கள். அப்போது அண்ணா அவர்கள் திராவிட நாடு கொள்கையை வைத்திருந்தார்கள்.

1974 சனவரி 22]

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

திராவிட நாடு கொள்கையை விட்டு விட்ட பிறகு, மாநில சுயாட்சி தான் திராவிட முன்னேற்றக்கழகத்தின் கொள்கையாக இருக்கிறது. இதைத் தான் திரு. ராஜகோபால் பேசினார் என்று கருதுகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கை நாட்டுப் பிரிவினை அல்ல என்பதை வலியுறுத்திக் கூறுகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: மத்திய சர்க்காரைத் தூக்கியெறிந்து விட வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. உறவுக்குக் கை கொடுப்போம், உரிமைக்குக் குரல் கொடுப்போம் என்பது தான் எங்கள் கொள்கை. இந்த 'டிசென்ட்ர லைசேஷன் ஆஃப் பவர்' வேண்டுமென்கிறோம். அவர்கள் கொழுத்து, மற்றவர்களை இளைக்கவைக்கக் கூடாது என்பதுதான் இந்தக் கட்சியினுடைய குறிக்கோளாகும். நான் ஒரு வேளை சாப்பிட்டு, அவன் 5 வேளை சாப்பிடக் கூடாது. அவனும், நானும் ஒரு வேளை சாப்பிடுவோம் என்று சொல்வது தான் அடிப்படைத் தத்துவம். பொருளாதாரத் தத்துவம் வேறு ஒன்றுமில்லை. மத்தியில் இருக்கிறவர்கள் பொருளாதாரத்தைப் பொறுத்த வரை குழப்பமுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று வற்புறுத்திச் சொல்வது தான் என்னுடைய தாழ்மையான எண்ணமாகும். பஞ்சம், பட்டினி என்று சொல்கிறார்கள். பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கக் கூடாது என்பதற்காகத் தான் பிச்சைக்காரர்களுக்கு கட்டிடம் கட்டப்பட்டு மறு வாழ்வுக்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன. அதேமாதிரி தொழிலாளர்களுக்கான வாழ வேண்டும், அவர்களும் மனிதனாக வாழ வேண்டுமென்றுதான் பாணூரில் அவர்களுக்கு மறு வாழ்வு இல்லம் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதன்னியில், நிலம் இல்லாதவர்கள் இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக, லட்சக்கணக்கான பேர்களுக்கு நிலம் தரப் பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியர்கள் வேலையில்லை என்று கூச்சல் போட்டார்கள். 6 ஆயிரம் ஆசிரியர்களுக்கு வேலை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பி.ஏ. படித்தவர்களிடையே வேலையில்லை என்ற நிலைமையைப் போக்க ஆயிரம் பேர்களுக்கு 'யூத் சர்வீஸ்' என்ற பெயரில் வேலை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கும் மேல் நாம் செய்தவைகளை அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். குறை கூறியவர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமே என்பதற்காகத் தான் இவைகளைச் சொன்னேன். இப்படி அவர்கள் நிந்தாஸ்துதி பாடுகிறார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: ஸ்துதி வேறு, நிந்தாஸ்துதி வேறு.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: இப்படி பற்பல காரியங்களை இந்த அரசு செய்கிறார்களது. ஆளுநர் அவர்கள் நம்மையெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்த, இயற்கையெய்திய பெரியார் அவர்கள் மறைவு குறித்து வருத்தம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். திகுதிர் அவர்கள் 'பெரியார் அவர்கள் எனக்கு வேண்டிய

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்] [1974 சனவரி 22]

வர்கள்' என்று சொன்னார்கள். அப்படியானால் மற்றவர்களுக்கு வேண்டிய வராக இல்லை என்பது போலச் சொன்னார்கள். அவர் வகுப்பில் நான் ஒருவன் தான் வேண்டியவராக அகப்பட்டேன் என்று சொல்வது போலச் சொன்னார்கள். பெரியார் அவர்கள் 50, 60 ஆண்டுக் காலம் தாழ்த்து கிடந்த சமூகத்தை உயர்த்துவதற்குப் பாடுபட்டார்கள். அதற்கு மக்களிடம் உள்ள மடமையைப் போக்கினால் தான் அவர்கள் மனிதனாக வாழ முடியும் என்று எண்ணினார்கள். அவர் மனு, மாந்தாதா போன்றவர்களைத்தான் எதிர்த்திருக்கிறார்கள். அவர் சொன்னதெல்லாம் இவைகளெல்லாம் மூவாயிரம் ஆண்டுகளாக இருந்த காரணத்தினால்தான் தமிழர்கள் அடிமைப்பட்டிருந்தார்கள் என்பதுதான். அவருடைய கருத்தின் அடிப்படையிலேதான் முதன் முதலாக செங்கல் பட்டிலே சுயமரியாதை மகாநாடு நடந்தது. நான் அப்போது சிறிய பையன். நமது மதிப்பிற்குரிய திரு. தாமோதரன் அவர்களுடைய தந்தையார் அவர்களுக்குத் தெரியும். பெரியார் பழைய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் உடைத்து புதிய ஏற்பாட்டைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்றுதான் பாடுபட்டார். முகமது நபி ஒரு புதிய ஏற்பாட்டைச் செய்யவில்லையா? ஏசு கிருஸ்து ஒரு புதிய ஏற்பாட்டைச் செய்யவில்லையா? அதைப் போலத்தான் பெரியார் அவர்களும் ஒரு புதிய ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும் என்று பாடுபட்டார்கள். அவர் சொல்லிவந்த அந்த ஏற்பாடு ஒரு அளவிற்கு தமிழ் நாட்டிலே வந்த பிறகுதான் மறைந்த அண்ணாவும் நாமெல்லாம் மனிதனாக மதிக்கப்பட்டோம், அதே காரணத்தினால் தான் மிகவும் சாதாரணமாக இருந்த காமராஜர் அவர்கள் கூட முதலமைச்சராக வா முடிந்தது. அண்ணா அவர்கள்கூட சொன்னார்கள், இந்த ஆட்சி பெரியாருடைய ஆட்சிதான் என்று. நமது ஆட்சி வந்தபிறகு தான், அலுவலகங்களிலே அதற்கு முன்பு இருந்த சாமி படங்களையெல்லாம் அகற்ற வேண்டும் என்று உத்தரவிடப்பட்டது. ஏன்? படத்தில் இருப்பது சாமியில்லை, நமது அலுவலகங்களைத் தேடிக்கொண்டு வரும் ஏழை மக்கள்தான் உண்மையான சாமிகள், அவர்களுக்குத்தான் மதிப்பளிக்க வேண்டும் என்று அண்ணா சொன்னார்கள். இதையெல்லாம் பெரியார் அவர்கள் ஒரு கொள்கையாக வைத்திருந்தார்கள். இப்படி பெரியாருடைய கொள்கைகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நிறைவேற்றி வருகிறோம் நமது ஆட்சியில். அப்படித்தான் திருமணத்திலும் கூட.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 4 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.